365 dana
s Padre Piom

S I J E Č A NJ

1. Siječanj

Nastojte da vaše siromašno srce iz dana u dan bude sve milije našem Učitelju. Kako godine protiču, a vječnost se približava, potrebno je uvećati hrabrost i uzdići duh Bogu te mu služiti s još većim žarom, u svemu onom što nas obvezuje naše zvanje i kršćansko ispovjedanje. Kada se oslobađamo svega što nije Bog i svih naših neprijatelja, tada smo mili Bogu. Dakle, samo nas je to kadro dovesti do luke vječnog spasenja.

Suočimo se i sa sadašnjim kušnjama, kojima nas Providnost izlaže, ali ne klonimo duhom i neobeshrabrujmo se. Borimo se kao jake duše. Sjetite se što nam je rekao Božanski Učitelj – ***Neka se ne uznemiruje vaše srce (Iv 14,27***) kćeri neka se ne uznemiruje vaše srce u času kušnje, jer **je Isus obećao onome tko ga slijedi udijeliti svoju istinsku pomoć**.

Neka Isus učini da vaše srce postaje sve više sličnije njegovu srcu.

02.siječnja 1918. upućeno Antonietti Vona

2. Siječanj

Da bi bila postojana u pobožnu životu, potrebno je da sebi u duhu postaviškao cilj nekolikoizvanrednih i velikodušnih pravila!

1-PRVO pravilo, jest pravilo sv. Pavla: ***„Onima koji Boga ljube sve se okreće na Dobro (Rim 8,28)***. I doista, jer Bog posjeduje moć i mudrost **da zlo okrene na dobro**, za koga bi on to trebao učiniti ako ne za one koji mu se daruju bez zadrške? Čak će i grijesi Božjom Providnošću postati spasenje onima koji mu služe. (primjer grijeh Davida i Magdalene). On je veliki umjetnik Milosrđa! Našu bijedu pretvara u milost, a naše pakosti u spasonosni lijek za naše duše. Stoga ako ti se i dogodi da budeš trpjela kakvu nevolju, budi uvjerena da će se sve, ako od srca ljubiš Boga, okrenuti na dobro. Ako Bog odredi da blato sramote premaže tvoje oči, tvoje će oko upravo po tome zadobiti čistiji pogled. Pa čak i onda kada te poput sv. Pavla baci s konja na zemlju.

Zato, kada padneš ne gubi hrabrost, nego nanovo u sebi oživi pouzdanje i dublju poniznost. Obeshrabriti se i izgubiti strpljivost poslije pada u grijeh jest zamka Zloga. To zapravo znači predati mu oružje i priznati poraz. Nemoj, dakle to činiti, jer je Gospodnja milost uvijek spremna priteći u pomoć.

3. Siječanj

2-DRUGO pravilo, jest to **da je Bog naš Otac**. Čega se bojiš ako si dijete Oca bez čije volje ne pada čak ni vlas s tvoje glave? Veliko je čudo, uistinu, da mi koji smo djeca takva Oca zadajemo sebi tolike brige. A jedno je samo potrebno – ljubiti ga i služiti mu. „***Sjećaj me se***“, reče on svetoj Katarini Sijenskoj, „***i ja ću se sjećati tebe***“. A Mudrac kaže: „***Oče vječni, neka tvoja Providnost svime upravlja***.

4. Siječanj

3-TREĆE pravilo, je pravilo koje naš Božanski Učitelj dao svojim učenicima: ***Što vam je nedostajalo?*** Zar nije Isus poslao svoje apostole u svijet bez novca, štapa, cipela, torbe i odjeća, te ih je upitao: ***Kada sam vas poslao u svijet, je li vam nešto nedostajalo***? A oni su odgovorili: ***Nije***. Kada si bila puna jada i nevolje, pa i onda kada, nažalost, nisi osjećala snažno pozdanje u Boga, reci mi, jesi li bila pritiješnjena pod teretom nevolje? Ti ćeš mi odgovoriti: „*nisam*“. A ja pridodajem: „*Zašto onda nisi odvažna pobijediti i svaku drugu protivštinu*“?

Bog te do sada nije napustio. Hoće li te napustiti ubuduće, kada još više nego do sada želiš biti njegovo vlasništvo? Ne boj se zla koje ti svijet može učiniti. Možda ti ga nikad neće učiniti. A ako ti ga i učini, Bog će ti dati snagu da izdržiš. Božanski je učitelj sv. Petru zapovijedio da hoda po vodi, a kada se on zanjihao na olujnom vjetru, spopao ga je strah zbog kojega se gotovo utopio pa je zazvao Učitelja u pomoć. A on mu prijekorno reče: ***Malovjerni, zašto si posumnjao***? Zatim mu je pružio ruku i Petar je bio spašen. Ako ti Gospodin dopusti da hodaš po valovima protivština, ne očajavaj i ne boj se, Bog tvoj je s tobom! Budi hrabra i bit ćeš slobodna.

5. Siječanj

4- ČETVRTO pravilo, neka bude **pravilo o vječnosti**. Djeci Božjoj **nije važno koliko će ovih prolaznih trenutaka života proživjeti na zemlji**, nego **im je važno jedino to da vječno žive u slavi sa svojim Bogom**. Misli na to da si se već zaputila prema vječnosti. Samo neka ona bude za tebe sretna! **Zar je onda važno što su prolazni trenuci tvoga života ispunjeni patnjom?**

5- PETO pravilo, za koje te zaklinjem da ga uvijek držiš na pameti **jest pravilo apostola Pavla**: ***A ja, Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista (Gal 6,14***).

Razmišljaj u svome srcu o Raspetome Isusu- pa će ti svi križevi koje ti svijet zadaje postati ruže. Oni koji su osjetili ubode trnove Spasiteljeve krune, naše Glave-našeg Učitelja, ni na koji način ne osjećaju druge rane.

15.studenog 1917. . upućeno Antonietti Vona

6. Siječanj

Jedan jedini put u najskrovitijem i najintimnijem dijelu svoje duše doživio sam tako tankoćutnu pojavu da ne znam kako je opisati. Duša prvo osjeti, ali nije kadra vidjeti, Njegovu prisutnost, a potom se On toliko približi duši da ona osjeti Njegov dodir. Zapravo da bih dao blijedu sliku tog dodira, mogu reći da se to događa kao kada jedno tijelo dodiruje drugo tijelo vrlo, vrlo blisko. Priznajem vam da me u početku obuzimao veliki strah, a potom se pomalo strah pretvara u nebesku opojnost. Učinilo mi se tada **da nisam više „putnik" na ovoj zemlji**. A kada se to zbilo, ne mogu vam reći jesam li pri tom bio još u ovom tijelu ili nisam. Samo Bog to zna. Ne znam taj događaj drugačije opisati.

08.ožujka 1916 . upućeno ocu Benedettu

7. Siječanj

Naš te Gospodin ljubi i to nježno. A kada ti ne dopušta osjetiti nježnost svoje ljubavi, on to čini zato da te učini poniznijom i neznatnijom u tvojim očima. Utječi se pouzdano njegovoj svetoj dobroti, osobito sada u ovom vremenu kao malom djetetu u jaslicama, i to zbog toga da ga više ljubimo s mnogo povjerenja i da se sa mnogo ljubavi pouzdajemo u njega?

Budi puna ljubavi prema ovom Nebeskom Djetetu i pozorna u intimnom drugovanju tijekom molitve. Budi obuzeta radošću što u sebi ćutiš sveta nadhnuća i čuvstva zato što si na jedinstven način njegova svojina.

Budi spokojna glede svojih malih srdžbi i mana. One će proći. Ako ne prođu, bit će za tebe vježba poniznosti i mrtvljenja. Živi spokojno i ne boj se, jer Isus je s tobom. Nastavi putem kojim se započela i nikada ne odustaj od njega.

30.prosinca 1918 . Mariji Gargani

8. Siječanj

Držite se uvijek snažno vjere i budite uvijek pozorni, jer tako izmičemo svim Neprijateljevim laskanjima. Sv. Petar nas upozorava: ***„Otrijeznite se! Bdijte! Protivnik vaš, đavao, kao ričući lav obilazi, tražeći koga da proždre. Oprite mu se stameni u vjeri (1Pet, 5,8***). I, da nas još više ohrabri, pridodaje: *znajući da takve iste patnje podnose vaša braća po svijetu*.

U trenucima posebne borbe, oživite svoju vjeru u istinu katoličkog nauka, a na poseban način u obećanja vječnog života koji naš preblagi Gospodin obećava onima koji se budu borili snažno i hrabro. Ohrabrite se i utješite u saznanju da niste sami kada trpite i da u svijetu svi sljedbenici Isusa Nazarećanina trpe. Dakle, i oni su kušani istim nevoljama.

26.studenog 1914 . Raffaelini Cerase

9. Siječanj

Spoznajom Božjih nauma o Vama, neka Vam posluži da raspirite zahvalnost u svojoj duši prema tako predobrom Ocu, te da neprestano obasipate hvalama Nebeskog Dobročinitelja, ujedinjujući svoje blagoslivljanje s blagoslivljanjima Presvete Marije Bezgriješne, anđela i svih blaženih stanovnika nebeskog Jeruzalema. S druge strane ta vam spoznaja treba poslužiti kao poticaj da se ne uplašite i ne zaustavite na pola puta zbog muka i boli koje je potrebno podnositi kako bismo prispjeli na kraj toga dugoga puta.

Gospodin mi je dopustio da vam sve to priopćim u prvom redu zato da se ne poljuljate u svojoj duhovnoj borbi. Trčite dakle, i ne sustajte. Gospodin neka vodi i upravlja vaše korake da ne padnete na

tome putu. Trčite, kažem vam, jer je put dug, a vrijeme vrlo kratko. Trčite i trčimo svi tako da na kraju našeg puta možemo reći sa svetim Apostolom***"Prispjelo je vrijeme moga odlaska. Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao (2Tim 4,6-7***).

09.siječnja 1915 . Raffaelini Cerase

10. Siječanj

Tama koja ovija nebo vaše duše jest svijetlo i dobro činite što govorite da ništa ne vidite i da se nalazite usred goruće grma. Grm gori, cijeli se zrak ispunja tmastim oblakom, a duh ništa ne vidi ni ne shvaća. Ali Bog govori i nazočan je u duši koja sluša, razumije, ljubi i drhti od njegove Riječi.

Ohrabrite se! Ne čekajte Tabor da vidite Boga. Promatrajte ga već na Sinaju. Mislim da nutarnja utroba nije ta koja je uznemirana i koja je neraspoložena kušati dobro. Jer ona ne može više žudjeti ni za čim, ni za njegovim darovima, osim za najvećim Dobrom u sebi samom. Odavde proizlazi to da ne držimo nagradama ono što nije Bog.

Spoznaja vaše nedostojnosti i nutarnje „izobličenosti" jest najčišće svjetlo Božanstva, po kojemu spoznajete da je vaše biće kadro počiniti svaki prijestup, bez milosti.

To svjetlo jest veliko Božje milosrđe i bilo je dano najvećim svecima. Ono dušu zaštićuje od svake taštine i oholosti i učvršćuje u poniznosti, koja je temelj istinske kreposti i kršćanske savršenosti. Sv. Terezija također imala je tu spoznaju pa kaže kako je u nekim trenutcima toliko mučna i strašna da bi umrla da joj Gospodin nije podupro srce.

11. Siječanj

Svijest o mogućoj nedostojnosti, koja se sastoji od spoznaje onoga što bismo bili ili što jesmo kadri učiniti bez pomoći milosti o kojoj smo maločas govorili, ne smijemo pobrkati sa stvarnom nedostojnošću.

Svijest o mogućoj nedostojnosti, koja se sastoji od spoznaje onoga što bismo bili ili što jesmo kadri učiniti bez pomoći milosti, čini stvorenje prihvatljivim i milim pred Svevišnjim.

Stvarna nedostojnost ga čini odvratnim jer je odraz stvarne zloće u duši i savjesti.

Vi u tami u kojoj se najčešće nalazite, brkate te dvije spoznaje i, zbog upoznavanja onoga što biste mogle biti, bojite se *mogućnosti* da to već i jeste.

Ne znate jeste li pred Bogom dostojne ljubavi ili mržnje jest muka a ne kazna, jer nitko se ne boji da je nedostojan sve dok želi biti dostojan ili jest dostojan. Tu nesigurnost Bog pripušta svim ljudskim bićima da se ne procjenjuju višima negoli treba te da pomno rade oko svoga vječnoga spasenja.

12. Siječanj

Sjetite se ovoga: ako Đavo privlači pozornost na sebe, to je znak da je još vani, a ne u duši. Ono što nas treba plašiti jest njegov mir i suglasnost s ljudskom dušom. Vjerujte mi, govorim vam kao brat i u duhu svećeničkog autoriteta te kao vaš duhovni vođa: „*Otjerajte te isprazne strahove, raspršite te sjene, koje Đavao stvara u vašim dušama da vas uznemiri i udalji, ako je ikako moguće, od svakodnevne svete Pričesti*".

Znam da Gospodin dopušta Neprijatelju te napade kako bi vas njegovo milosrđe učinilo dragima njemu te da mu nalikujete u njegovim kušnjama u pustinji, u tjeskobama u Maslinskom vrtu i na križu. Ali morate se braniti i udaljavati Sotonu od sebe te prezirati njegova pakosna laskanja.

07.prosinca 1916 . sestre Ventrella

13. Siječanj

Čuvajte se da ne izgubite iz vida Božju nazočnost, čime god bili zaokupljeni. Ne prihvaćajte se nikada posla i ne započinjite nikakvo djelo a da prije niste uzdigli svoje osjećaje Bogu i usmjerili mu s dobrom nakanom sva svoja djela koja ćete započeti. Isto ćete učiniti i na kraju svih svojih djela sa zahvalom i upitati se je i sve bilo učinjeno u skladu s dobrom nakanom koju ste donijeli na početku. I, ako ste otkrili nešto manjkavo, ponizno zamolite Gospodina za oproštenje, s čvrstom odlukom da ćete iskorijeniti pogrješke.

Ne smijete se obeshrabriti ni ražalostiti ako vaša djela ne uspiju onako savršeno kako ste nakanili. Što hoćete!? Slabi smo, zemlja smo i ne daje svako tlo jednake plodove po nakani svoga uzgajatelja. Ali ipak, poradi svojih bijeda, uvijek se ponizimo, priznajući da smo ništa bez Božje pomoći.

14. Siječanj

Uznemiriti se zato što nam neko djelo nije uspjelo onako čisto kako smo naumili, nije poniznost. To je očit znak da duša nije stavila savršenost svojih djela u Božju pomoć, nego se odveć pouzdala u svoje snage.

Čuvajte se te potajne sotonske „filozofije“ i odbacite njegove sugestije čim ih opazite. Budna Gospodnja milost neka vas uvijek očuva od toga da ne budete plijen toga nečistoga duha, pa bilo to samo i u neznatim stvarima. Za dušu koja pripada Sinu Božjemu nije nevažno ako je i u malim stvarima zavodi ta strašna neman.

15. Siječanj

Ne uranjajte nikada previše dušom u svoje poslove ni u druge zadaće, da ne biste izgubili Božju nazočnost. U tu svrhu, molim vas, obnovite često dobru nakanu, koju ste učinili na početku. Katkada strelovitim molitvama; kojima upravo kao strelicama pogađate Srce Božje i istodobno ga obvezujete – oprostite mi na ovome izričaju, jer u našemu slučaju uopće nije pretjeran – kažem, obvezujete Boga da nam podari milost i svoju pomoć u svemu što činimo.

Ne sjedajte za stol dok se niste pomolili i zatražili Božju pomoć, da hrana, koju moramo uzimati za okrjepu tijela ne našteti vašemu duhu. Neka Bog bude nazočan kod stola kojom pobožnom mišlju, zamišljajući da u svojoj sredini imate Božanskog Učitelja sa svetim apostolima na Posljednjoj večeri, koji je blagovao sa svojima, nadasve kada je ustanovio Presveti Oltarski Sakrament.

Ukratko, trudimo se da tjelesna hrana bude priprema na onu posve Božansku hranu Presvete Euharistije.

16. Siječanj

Nemojte se nikada dignuti od stola a da niste dali dužnu hvalu Gospodinu. Ako tako budete činili, ničega se ne treba bojati, pa ni mrske proždrljivosti. Kada jedete, čuvajte se prekomjerna biranja hrane i budite svjesni da je dovoljna sitnica ako se hoće zadovoljiti proždrljivost. Ne uzimajte nikada više jela negoli vam je potrebno. Trudite se u svemu biti umjereni i svim srcem nastojte da radije oskudijevate negoli da prekomjerno jedete. Ne kanim time reći da se morate gladni ustati od stola. Ne, to nije moja nakana. Neka sve bude uređeno razborito. To je pravilo za sva ljudska djela.

Nemojte nikada leći u krevet a da prije toga niste ispitali svoju savjest o tome kako je protekao dan, i to prije nego li ste sve misli usmjerili na Boga. Potom slijedi predanje i posvećenje vas same i svih kršćana, posebno moje jadne malenkosti, što i ja činim za vas.

Osim toga, počinak na koji ćete poći prikažite na slavu Božanskome Veličanstvu. I ne zaboravite nikada anđela čuvara, koji je uvijek s vama. Nikada ga ne ostavljajte, pa ni onda kada ga bilo čime ražalostite. *17.prosinca 1914 . Raffaelini Cerase*

17. Siječanj

Shvaćam da se duša u kojoj Bog prebiva uvijek, na svakom koraku, boji uvrijediti Boga. I taj strah postaje gotovo nepodnošljiv ako se protegne na ispunjenje vlastitih dužnosti. No neka se takva duša tješi, jer upravo zbog toga straha neće pasti u grijeh dok kroči naprijed. Brate moj, kad bi o nama ovisilo hoćemo li pasti, sigurno bismo kod prvog vjetra pali u ruke Neprijatelja našega spasenja. Pouzdajemo se uvijek u Božje milosrđe pa ćemo tako sve više spoznavati koliko je dobar Gospodin...

No, usrdno vas molim da ne gubite vrijeme u razmišljanju o prošlosti. Ako smo to vrijeme dobro uporabili, dajmo slavu Bogu. Ako li, pak, loše, osjetimo odbojnost prema tome i pouzdajmo se u dobrobu Oca Nebeskoga. Štoviše, potičem vas da svoje srce umirite utješnom mišlju o tome da je vaš život u onome razdoblju koje nije bilo dobro utrošeno, već zadobio oproštenje od preblagoga Gospodina.

Svom se snagom klonite duševnih nemira i uznemiravanja srca. U protivnom, svaka će vaša duhovna vježba donijeti malo ploda. Držimo sigurnim ovu činjenicu: ako je naš duh uznemiren, onda su napadi Đavla češći i izravniji, jer on običava iskoristiti tu našu prirođenu slabost kako bi uspio u svojim naumima. Budimo vrlo oprezni kod ovoga, što nema malu važnost za nas – čim opazimo da padamo u obeshrabrenost, oživimo svoju vjeru i predajmo se u ruke Božanskoga Oca, koji je uvijek spreman primiti nas kada mu se iskreno obraćamo.

09. veljače 1916., ocu Basiliu iz samostana u mjestu Mirabellu Sanniticu.

18. Siječanj

Kćeri moja, ne boj se tvrdoće hladne zime, jer što je zima tvrđa, to će proljeće biti šarenije od cvijeća, a žetva obilnija. Što god napasnik kaže i učini, Bog u tebi ostvaruje svoj divni naum, to jest u sebi dovršava tvoju potpunu preobrazbu. Ne vjeruj, predraga moja kćeri nagovaranjima i protivničkim sjenama Neprijatelja i čvrsto se drži istine koja je sadržana u riječima koje izgovaram s potpunom ovlasti kao tvoj duhovni vođa i u potpunoj sigurnosti savjesti. Bojati se da se u rukama Božje dobrote ne izgubiš, čudnije je od straha djetete koje je priljubljeno u krilu svoje majke. Odagnaj svaku sumnju ili tjeskobu, koje, uostalom, pripušta Beskrajn Ljubav zbog gore spomenutog nauma.

Stezanja i rastezanja koja osjećaš na srcu nastaju iz ljubavi koja potiče i privlači. Dakle, živi spokojno, ispruži svoju dušu na Vječnome Suncu i ne boj se vrućih i gorućih zraka. Ispruži, kažem ti, predraga kćeri srca moga, svoju dušu na tome Suncu vječne ljepote, ako želiš da se rastvori čahura i iz nje izađe prelijep leptir.

19. Siječnja

Kćeri moja, budi strpljiva u podnošenju svojih nesavršenosti, ako ti je na srcu tvoja savršenost.

Sjeti se da je to vrlo važno ako želimo napredovati na putu koji nas vodi k Njemu.

Kada ne možeš tim putem hodati velikim koracima, onda se zadovolji malima i strpljivo čekaj da ti porastu noge za trčanje ili, bolje, krila da letiš. Zadovolji se, dobra moja kćeri, da za sada budeš mala ličinka, koja će brzo postati velika pčela kadra proizvoditi med.

S ljubavlju se ponizi pred Bogom i ljudima, jer Bog govori onome tko se pred Njim prigiba. Zaručnici u Psalmu 45(44) kaže: *Slušaj, kćeri, pogledaj, prisluhni, zaboravi narod svoj i dom oca svoga*. Na taj način Ljubljeni Sin pada ničice kada govori sa svojim Nebeskim Ocem i išćekuje odgovor po njegovoj Božanskoj riječi.

Bog će ispuniti tvoju posudu svojim melemom kada vidi da u njoj više nema mirisa svijeta. I što se više poniziš, to će te on više uzvisiti.

21.svibnja 1918. upućeno Antonietti Vona

20. siječnja

Gotovo sam potpuno onemogućen izraziti djelovanje Ljubljenoga u sebi. Beskrajna je Ljubav u neizmjernosti svoje snage napokon porazila tvrdoću moje duše i osjećam se uništenim i obesnaženim.

On se ponovno sav izlijeva u ovu malu posudu stvorenja, koje trpi neizrecivo mučeništvo i osjeća se nesposobno nositi teret te beskrajne ljubavi. Jao! Tko će me uzdići? Kako ću tu beskrajnost unijeti u svoje malo srce? Kako ću je zatvoriti u malu ćeliju svoje duše?

21. Siječanj

Moja se duša rastapa istodobno od boli i ljubavi, gorčine i blagosti. Kako da odolim tako beskrajnom djelovanju Svevišnjega? Posjedujem ga u sebi i to je povod klicanju koji me neodoljivo nuka da kažem s Presvetom Djevicom (*Klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju) Lk 1,47.*

Posjedujem ga u sebi te sam osnažen reći sa zaručnicom iz Pjesme nad Pjesmama (*nađoh onoga koga ljubi duša moja. Uhvatila sam ga i neću ga pustiti.) Pj 3,4*

No kada se vidim nesposobnim odoljeti težini te beskrajne ljubavi i sve zatvoriti u sićušnost svog postojanja, tada se osjećam ispunjen strahom da ću ga možda morati ostaviti poradi svoje nesposobnosti da ga obuhvatim u „kućicu“ svoga malenoga srca.

Ta me misao, koju obrazlažem, (odmjeravam, naime, svoje snage, koje su vrlo skučene, nesposobne i nemoćne da sve tješnje uza se privinu svoga Božanskog Ljubljenoga) muči i ožalošćuje, te osjećam kako mi se srce slama u grudima.

22. Siječanj

Oče moj, ne mogu dalje živjeti u ovoj boli. U trenuktu kada se bol povećava, osjećam se satrt. Osjećam da mi nedostaje snage za život i u tim trenucima ne bih Vam znao reći živim li ili ne. Osjećam se kao da sam izvan sebe. Pomiješana bol i blaženstvo istodobno se suprotstavljaju i dovode dušu do gorko-slatke opojnosti.

Zagrljaji Ljubljenoga koji potom slijede u velikom izobilju i, rekao bih, gotovo bez počinka i neizmjerno, ne znače da je moja duša oslobođena strašnog mučeništva, to jest, nesposobnosti da nosi teret te beskrajne ljubavi.

12.siječnja 1919 . upućeno ocu Benedettu iz Samostana San Marco, Lamis.

23. Siječanj

Zašto uopće živimo? Nakon što smo se posvetili po Krštenju, svi smo mi svojina Isusa Krista. Dakle, svakoj kršćanskoj duši trebale bi biti bliske riječi ovog velikog Apostola: *Meni je živjeti Krist*, to jest, ja živim za Isusa Krista, živim za njegovu slavu, živim zato da mu služim i da ga ljubim. I kada Bog želi užeti naš život, tada bi nas trebali obuzeti osjećaj i ganuće osobe koja poslije truda i napora prima nagradu ili koja poslije borbe biva ovjenčana pobjedom.

O, moja draga Raffaelina, kušajmo, da, kušajmo tu vrlo uzvišenu raspoloživost duše velikoga Apostola! Da, istina je da su sve duše koja Boga ljube spremne za sve iz ljubavi prema Bogu, u čvrstoj nadi da će im se sve okrenuti na dobro. Budimo uvijek, u svim događajima života, spremni prepoznati premudru zapovijed Božje providnosti. Klanjajmo joj se i oraspoložimo njome svoju volju kako bismo je uvijek i u svemu suobličavali volji Božjoj tako da njome proslavljamo Oca nebeskoga. I sve će nam biti na korist za vječni život.

24. Siječanj

Apostol se raduje pri pomisli da ni u čemu neće biti postiđen niti će ikada posustati u svojoj dužnosti kao apostol Isusa Krista. Raduje se što će se Isus uzveličati u njegovu tijelu unatoč lancima kojima je okovan. Ako bude živio, proslavit će Isusa po svome životu i propovijedanju, pa i kada bude u zatvoru, kao što je i do tada činio propovijedajući Isusa Krista onima koji su ga osudili. Ako, pak bude mučen, proslavit će Isusa Krista dajući mu uzvišeno svjedočanstvo svoje ljubavi.

Dakle, otvoreno izjavljuje da je njemu živjeti Krist, koji je duša i središte njegova života, pokretač svih njegovih djelovanja i svršetak svih njegovih težnja. I, nakon što je rekao da mu je živjeti Isus Krist, i dodaje i to da mu je *umrijeti dobitak*, jer će po svome mučeništvu svečano posvjedočiti Isusu svoju ljubav, učinit će nerazriješivim svoje jedinstvo i Isusom i povećat će slavu koju on od njega očekuje.

Što kažete o tome? Svjetovne osobe, budući da nemaju nikakva saznanja o tim nadnaravnim i nebeskim slastima, kada čuju takve riječi, smiju se, i misle da imaju pravo! Jer, Duh Sveti kaže da puten čovjek ne zapaža ono što je Božje. Te siromašne duše koje ne uživaju druge slasti doli zemaljsku, nisu kadre ni pojmiti blaženstvo za koje duhovne duše kažu da ga kušaju u času kada trpe i umiru za Isusa Krista.

Oh, koliko bi bolje bilo da se, umjesto što se čude i smiju, priznaju grješnima i da se, u šutljivu poštovanju, barem dive srdačnom zanosu tih duša, čije srce silno izgara za Božjom ljubavlju!

25. Siječanj

Obje ove spoznaje u svetome Pavlu proizašle su iz savršene ljubavi. Prva da iziđe iz tijela kako bi se ujedinio s Isusom Kristom u savršenom jedinstvu u slavi, jer bi to njemu bilo kudikamo bolje, to jest poželjnije, da ne živi na ovoj zemlji. Ta je želja dolazila izravno iz savršene ljubavi koju je gajio prema svome Bogu. Druga njegova spoznaja ili želja također je proizašla iz savršene ljubavi, ali je bila usmjerena prema spasenju bližnjega. Drugim riječima, ta je spoznaja imala svoj glavni začetak u Bogu, a potom se očitovala željom za spasenjem duša.

Prvu želju, to jest da se iseli iz svoga tijela, vidi i drži korisnijom za sebe. I ona je onoliko žarka koliko je pravedna duša kadra željeti da se ujedini sa svojim Bogom.

Drugu želju, da ostane na životu ili, bolje, da živi u mukama i nevoljama kako bi pridonio spasenju duša, on, pun Duha Isusa Krista, drži potrebnijom za duše, odnosno, dok je imao objavu da neće umrijeti, pomiruje se i trpi iz ljubavi za spasenje duša. On to odmah objelodanjuje svojim neposrednim govorom, koji potvrđuje to moje tumačenje. Naime, da nije bio mučen, štoviše, da je zadobio slobodu. Na taj se način sin koji nježno ljubi svoga oca, pokorava, iz odanosti koju gaji prema njemu, svim poniženjima i točnom ispunjenju svih, koliko god „niskih“, službi koje se njegovu ocu svidjelo udijeliti mu.

Taj blagi sin čini sve s nakanom da se ne samo ni u čemu ne ogriješi o volju svoga oca, nego i da mu se u svemu svidi.

23.veljače 1915 . Raffaelini Cerase

26. Siječanj

Budite spokojni, predajte se Božanskome Srcu Isusovu i svu svoju brigu prepustite njemu. Držite uvijek sebe posljednjom među onima koji vole Gospodina i mislite da su svi bolji od vas. Opašite se poniznošću prema drugima, jer se Bog protivi oholima i daje milost poniznima. Što više u vašoj duši budu rasle Isusove milosti, to se više ponizujte, gledajući uvijek na poniznost naše nebeske Majke, koja se, u času kada je postala Majka Božja, priznaje sluškinjom tog Boga. U povoljnim i nepovoljnim prilikama koje vas snađu uvijek se ponizite pod moćnom Božjom rukom, te ponizno i strpljivo prihvaćajte ne samo ono što je po vašemu „ukusu", nego i sve nevolje koje vam on šalje kako bi vas učinio još milijom sebi, dostojnijom nebeske domovine.

Biti kušan, očit je znak da je duša vrlo mila Gospodinu. Zatim prihvatite sve sa zahvalnošću. Ne mislite da je to neko moje puko razmišljanje. Ne! Sam je Gospodin na to obvezao svoju Božansku Riječ*: I jer si bio Bogu mio*, kaže anđeo Tobiji (i u osobi Tobije svim Bogu dragim dušama), *bilo je nužno da budeš kušan napašću*.

Ojačajte se, dakle, predraga kćeri Isusova, i radujte se, pa i usred svekolikih napasti i nevolja, znajući da je to vrlo jedinstvena gesta dobrote Oca Nebeskoga prema vašoj duši. I u svemu vazda zahvaljujte tome tako dobrom Ocu, po njegovu ljubljenome Sinu Isusu Kristu.

29.siječnja 1915 . Anniti Rodote

27. Siječanj

Ako je Providnost od nas udaljila uzrok zbog kojega smo zanemarili dušu kako bismo se mogli posvetiti tijelu, onda je to beskrajna Božja mudrost u naše ruke stavila sva sredstva kako bismo uljepšali svoju dušu, pa i nakon što smo je iznakazili grijehom. Dovoljno je da duša hoće surađivati s Božjom milošću pa da njezina ljepota dosegne takav sjaj i bujnost, takvu ljupkost, da u sebi samoj, zbog ljubavi i divljenja, privuče ne samo oči anđela nego i same Božje oči, o čemu svjedoči samo Sveto pismo: *Kralj se*, to jest Bog, *zaljubio u tvoju ljepotu*.(usp. Ps 45).

16.prosinca 1914 . Raffaelini Cerase

28. Siječanj

Kćeri moja, uvjerimo se u tu veliku i strašnu istinu i pomirimo se s njome – samoljublje ne umire nikada prije nas. Boli nas zacijelo ta tako tužna istina, koju smo baštinili kao kaznu za Istočni grijeh, no trebamo se s time pomiriti i imati strpljenja prema sebi. A u strpljivosti ćemo, kako kaže Božja riječ, posjedovati svoju dušu. Naše će posredovanje biti toliko čvršće koliko manje bude upleteno u brige i uznemiravanja, pa i u onome što se tiče naših nesavršenosti.

Osjetni napadi i potajno djelovanje samoljublja uvijek će se osjećati dok smo na ovoj zemlji. Dovoljno je da ne uvrijedimo Boga, da ne uprljamo dušu i da ne dajemo svoj pristanak slobodnom voljom. Ta krepost ravnodušnosti tako je izvanredna da ni star čovjek, ni osjetni dio ni ljudska narav sa svojim naravnim sposobnostima, nikada nije bio za to kadar. Pa ni sam Božanski Učitelj kao sin Adamov u svome osjetnom dijelu i u svojim naravnim sposobnostima nije bio u tome ravnodušan. Štoviše, nije želio umrijeti na križu, jer svetu ravnodušnost vježbamo upravo kada podnosimo sam križ. Naime, ona je pridržana duhu, to jest višemu dijelu duše, i moćima zahvaćenima milošću.

Hajde, kćeri moja, smiri se. Ako ti se dogodi da prekršiš „zakone" svete ravnodušnosti u nevažnim stvarima zbog iznenadnih navala samoljublja i strasti, baci se što prije možeš skrušena srce pred Boga. U duhu pouzdanja i poniznosti reci: „Gospodine, smiluj mi se, jer sam siromašna bijednica".

Zatim ustani u miru i vedrini duha te u svetoj ravnodušnosti nastavi svoje djelo.

17.veljače 1917 . Mariji Gargani

29. Siječanj

Drži ovo uvijek na pameti, naime, da su sinovi Izraelovi bili 40g. u pustinji prije nego li su stigli u Obećanu zemlju, iako je šest tjedana bilo više nego dovoljno za taj put. I nije im bilo dopušteno ispitivati zašto ih Bog vodi krivudavim i neravnim putovima. A svi oni koji su se zbog toga jadali, umrli su prije noli su stigli na odredište. Sam Mojsije, kao veliki Božji prijatelj, umro je na granici Obećane zemlje, koju je vidio izdaleka, ali je nije mogao uživati. Ne osvrći se mnogo na put kojim ideš, upri pogled uvijek u Onoga koji te vodi i u nebesku domovinu prema kojoj te On vodi. Čemu se brinuti, hoćeš li onamo stići pustinjom ili poljima? Samo da je Bog uvijek s tobom i da stigneš do

posjedovanja blažene vječnosti. Dobra moja kćeri, vjeruj mi, ono što si mi očitovala, možeš željeti, ali neka sve bude učinjeno s mirom i budi strpljiva u iščekivanju Gospodnjega milosrđa.

06. prosinca 1917. Antonietti Vona

30. Siječanj

Sine moj, zašto si tako tjeskoban zbog stanja svoga duha? Zašto se osjećaš tako bijedno i slabo? Pa dobro, eto ti drugog povoda da učiniš nešto lijepo za svoju dušu. Eto drugog izvora zasluga za tebe. Ponizi se pred dobrim Bogom. Uvijek ga moli da izađeš iz tog stanja nemoći i slabosti, i želi to žarko te ništa ne zanemari učiniti sa svoje strane što znaš da je nužno za ozdravljenje.

A onda, budi strpljiv u podnošenju svojih nesavršenosti ako želiš biti savršen. To je vrlo važno za dušu koja se zavjetuje na savršenstvo. *U svojoj strpljivoti*, kaže Božanski Učitelj, *posjedovat ćete svoje duše*. Dakle, budi strpljiv u podnošenju sebe samoga i svojih nemoći, a u međuvremenu se trudi primijeniti za to ona sredstva koja poznaješ i za koja si čuo od mene i drugih. Tvoje bijede i slabosti ne trebaju te strašiti, jer je Isus u tebi vidio i gore stanje, ali te nije poradi toga odbacio. A osobito te neće sada odbaciti kada se svim silama trudiš ozdraviti. Božje Milosrđe nije nikada odbacilo bijednike koje se trude biti njegovi. Štoviše, daje im svoju milost, stavljajući svoje prijestolje slave ponad (iznad) njihovih častohleplja i kukavičluka.

30. siječnja 1919. fra Marcellinu Diconsoleu

31. Siječanj

Više sam ti puta rekao da je u duhovnome životu potrebno hoditi u jakoj vjeri, bez predrasuda i samovolje. Čini to ovako. Trudi se, koliko to dopuštaju tvoja sposobnost i slabost, činiti uvijek dobro. Ako ti to uspije, hvali Boga i zahvali mu na tome. Ako uz svu svoju dobru volju i pozornost u tome ne uspiješ ili ako samo djelomično uspiješ, poniziti se duboko pred Bogom, ali se ne obeshrabruj zbog toga, nego imaj nakanu biti pažljiviji ubuduće. Moli Božju pomoć i idi dalje.

Znam dobro da ne želiš namjerno činiti zlo. A druga zla koja Gospodin pripušta i koja ti se dogode mimo tvoje želje, služe ti da se poniziš i da se zaštitiš od taštine. Ne boj se, dakle, i ne uznemiruj se više zbog sumnji svoje savjesti, jer sam znaš da, nakon što si učinio sve što je u tvojoj moći, nema više povoda da se bojiš i uznemiruješ.

30. prosinca 1919. fra Marcellinu Diconsoleu

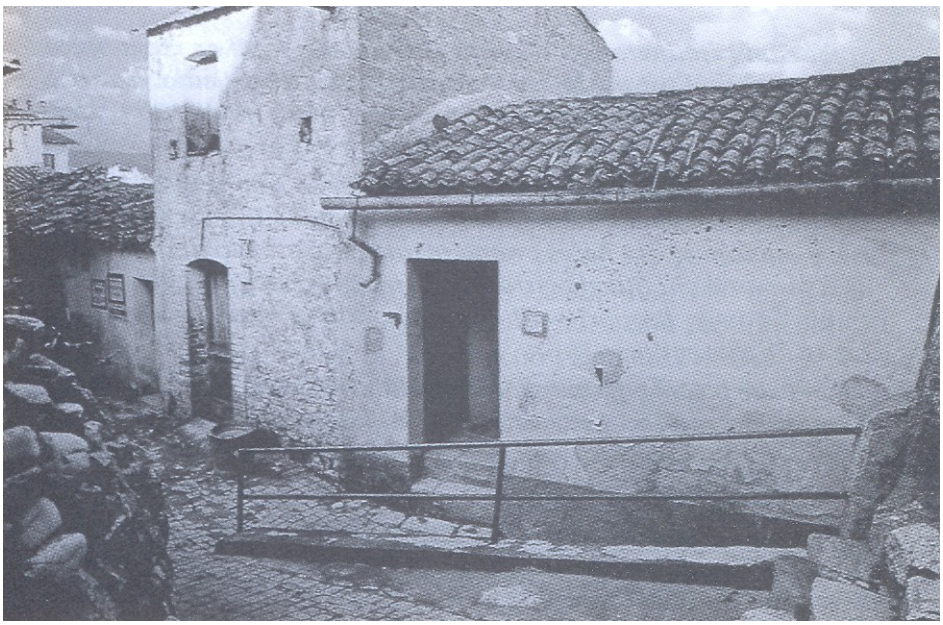

Rodna kuća oca Pia (1887.-1968.) u Pietrelcini

V E LJ A Č A

1. Veljače

Ponizite se uvijek pred milosrđem našega Boga i uvijek mu zahvaljujte na svim iskazanim milostima. To će vas najbolje pripremiti za primanje novih milosti koje vam Otac Nebeski, u bezdanu svoje ljubavi prema vama, namjerava udijeliti. Jer, počelo zdrave logike jest da onaj tko za primljene milosti ne zahvaljuje i neprestano ne izriče hvalu, ne zaslužuje nove milosti. Da, pouzdajte se u Boga i zahvaljujte uvijek na svemu, jer ćete se tako održati i pobijediti svaki pakleni bijes.

20.travnja 1915 . Raffaelini Cerase

2. Veljače

Slika života, ako je sazdana od predočenja počinjenih grijeha, lažna je te stoga dolazi od đavla. Isus vas ljubi i već vam je oprostio vaše grijehe pa stoga više nema razloga za potištenost duha. Htjeti vas uvjeriti u suprotno, prava je danguba i uvreda koja se nanosi Srcu našega preblagoga Ljubljenoga. Ako je, naprotiv, slika života predočenje onoga što možete i što biste mogli biti, onda dolazi od Boga.

Oduševljenje time da budete u spokojnosti samostana, jest nešto sveto. No potrebno ga je ublažiti. Dakle, bolje je činiti Božju volju i još neko vrijeme pričekati izvan tih svetih zidina da se ne ogriješite *o ljubav*, negoli uživati sježinu lahora svetoga samostanskoga zdanja. „Trpjeti a ne umrijeti“, bila je uzrečica svete Terezije. A sv. Franje Saleškoga: „Živjeti da uvijek trpimo“. Ugodno je to čistilište trpjeti iz ljubavi prema Bogu.

3. Veljače

Kušnje za koje osjećate da vam probadaju dušu, prihvatite kao znakove Božje ljubavi i dragulje za dušu. Sve ono što u vama postoji, djelo je Isusovo; i u to vjerujte! Ne spada na vas nadzirati Gospodnje djelo, nego se ponizno podvrgnuti Božjem djelovanju. Neka Božja milost djeluje u punoj slobodi u vama i nikada se ne uznemirujte zbog kakve protivštine koja vas snađe. Ne smetnite s uma da je upravo uznemirenost zapreka djelovanju Duha Božjega.

Stoga, čim osjetite da se u vama javlja nekakav nemir, odmah se utecite Bogu te mu se potpuno i djetinje predajte. Jer pisano je da tko se u nj uzda nikada neće ostati postiđen. Samo hrabro i uvijek hodite naprijed! Proći će zima i doći će vječno proljeće, onoliko bogatije ljepotom koliko su jače bile oluje.

Suhoća duha u koju ste uronjeni i u kojoj se osjećate izgubljeno jest vrlo bolna kušnja, ali vrlo ljupka zbog ploda koji iz toga dolazi duhu. Ona je od Boga određena da u vama uništi pretjeranosti u pobožnosti koje ne posvećuju dušu, nego joj samo štete. Nadalje, pomaže duši steći pravu pobožnost, koja se sastoji od spremne volje da čini ono što pripada Božjoj službi, bez ikakva vlastita zadovoljstva. Jednom riječju, činite dobro zbog dobra u sebi samom i zato da Boga time proslavljate i razveselite.

Kada je duša stavljena u stanje suhoće, ne smije klonuti duhom ni zanemariti išta od onoga što običava vježbati u vrijeme duhovnih utjeha. Štoviše, mora se truditi uvećati vježbe pobožnosti i uvijek biti budnija nad samom sobom. *26.kolovoza 1916 . Mariji Gargani*

4. Veljače

Zacijelo Vam je poznato koliko mi se srce razdire dok gledam tolike jadne slijepce što više nego vatru izbjegavaju vrlo slatki poziv Božanskoga Učitelja: *Ako je tko žedan, neka dođe k meni i neka pije tko vjeruje u mene!*

Moj je duh krajnje razdn. kada se nađem pred tim istinskim slijepcima koji ne osjećaju milosrđa prema sebi zato što **SLI** im strasti pomračile um. Ni ne pomišljaju doći i napiti se te istinske rajske vode.

Oče, molim Vas da to dobrohotno promotrite, i da mi potom mi kažete imam li pravo provoditi ovako nesretno svoj život zbog ludosti tih slijepaca, Pogledajte kako neprijatelji križa sve više pobjeđuju, i to svakoga dana. O, Bože! Oni neprestano živo žude za zemaljskim zadovoljstvima.

Isus ili poziva da se napoje žive vode. Isus jako dobro poznaje koliko im je potrebno da piti dok se ne napoje le nove vode koju on priprema onima koji doista žedaju kako ne bi izginuli u plamenu koji ih proždire. Isus im upravlja svoj vrlo nježan poziv: *Ako je tko žedan, neka dođe k meni i neka pije!* Ali, Bože moj, kako će odgovoriti ovi nesretnici? Doimaju se kao da ne čuju poziv i bježe pred Njim, podaju se zemaljskim zadovoljenjima i uopće ne opažaju u kakvoj se strašnoj opasnosti nalaze.

5. Veljače

Kakav lijek postoji što bi ga se moglo primijeniti kod tih nesretnih Zidova da ih se potakne na nutarnje obraćenje? Kojemu se lijeku čovjek može nadati da bi ti stvarni mrtvaci uskrsnuli? Ah, Oče moj! Duša mi sc slama ocl boli. I njih je Isus pozdravio, zagrlio i poljubio. Ali za re bijednike bio je to pozdrav koji ih nije posvetio, zagrljaj koji ib nije obratio, poljubac: koji ih, nažalost, nije spasio, i koji ib možda u najvećem broju neće nikada spasiti]

Božje ib milosrđe više ne dotiče, njegova ih dobročinstva ne privlače, kazne ih ne krote. Po blagoslima postaju bezočni, po strogostima bijesni, u sreći naprašiti, u protivi? iinama očajni. Na svaki najmiliji Isusov poziv postaju gluhi, slijepi, bezosjećajni, a na svaku najbolniju opomenu Božjega milosrđa, koja bi ih trebala prodrmati i obratiti, ne čine drugo doli se utvrđuju u svojoj tvrdoći i zatvorenosti.

Ah, Oče moj, kako sam lud! Tko mi claje sigurnost da i ja ne pripadam tim nesretnicima? Istina je, osjećam žed za tom pravom rajskom vodom, ali, tko zna, čezne li doista moja duša žarko za njom?

I kako ta voda ne utažuje žed, nego je, štoviše, još više povećava, tako se i muka povećava.

Oče, zar to nije dostatno jak razlog da siromašna duša sumnja u vodu na koju nas preblagi Spasitelj poziva daje pijemo velikim srkovima?

6. Veljače

Neka se Gospodinu, izvoru svega života, svidi ne uskratiti mi tu tako slatku i dragocjenu vodu, koju je obećao u preobilju svoje ljubavi dušama koje čeznu za njom. Moj Oče, žedam za tom vodom. Neprestano molim Isusa, jecajući i uzdišući, da mi je dadne. Molite i Vi tla mi je ne sakrije. Oče, recite mu da On zacijelo zna kako imam veliku potrebu za tom vodom, koja može ozdraviti dušu ljubavlju ranjenom.

Neka ovaj preblagi Zaručnik' iz Pjesme nad pjesmama utješi dušu kojažedaza njim cjelivajući je Božanskim poljupcem za kojim je čeznula zaručnica u Pjesmi nad pjesmama. Recite Mu: dokle god duša ne primi taj poljubac neće nikada moći sklopiti savez s njim ovim riječima: *Dragi moj pripada meni, a ja njemu* (Pj 2,1 6).

Neka se Gospodinu svidi ne napustiti onoga tko je u njega položio svu svojti nadu! Ah! Neka se ova moja nada nikada ne izjalovi i neka mu budem uvijek sve vjerniji...

(10. listopada 1915., ocu Agostinu iz samostana San Marco, Lamis

7. Veljače

Dakle, odluči velikodušno odgovoriti na ljubav Božjeg odabranja prema tebi, tako da posfaneš dostojan, to jest sličan njemu po savršenostima vrijednim štovanja., koje su ti poznate iz Svetoga pisma i Evanđelju i koje dobro razumiješ. Ali, brate moj, kako bi se posvetio nasljedovanju, potrebno je da neprestano razmišljaš i razmatraš Njegov život. Iz razmišljanja i razmatranja rada se štovanje Njegovih djeda, a iz štovanja želja i utjeha nasljedovanja. Sve nam to pružaju naša Pravila. Budimo postojani u točnom vršenju Pravila i bit ćemo savršeni.

U prvome redu trebaš ustrajati na temeljima - kršćanskoj pravednosti i dobroti. Potom na kreposti, u kojoj su nam naš Božanski Učitelj i naš Serafski otac očevidni uzori. Mislim zapravo na krepost poniznosti. I to na nutarnju i vanjsku poniznost. Više nutarnju, nego izvanjsku. Onu koja se više osjeća negoli se pokazuje. Onu koja je dublja i nije vidljiva ljudskim očima.

(10. listopada 1918., fra Gerardu iz mjesta Deliceto, Ep. IV, str. 25)

8. Veljače

Procjenjujmo sebe onakvima kakvi uistinu jesmo - ništavilo, bijeda, slabost, izvor bezgranične izopačenosti, kadri izokrenuti dobro u zlo, napustiti dobro radi zla, pripisati sebi dobro koje nemamo ili pak dobro koje nam je „posuđeno". Potom, kadri smo opravdavati sebe u zlu te iz ljubavi prema zlu prezirati Najveće Dobro.

S tim uvjerenjem, upiši ovo u svoju pamet:

Prvo, ne budi *nikada* samodopadan zbog bilo kojega dobra što ga u sebi opaziš, jer sve dolazi od Boga, i samo njemu zbog toga daj i čast i slavu.

Drugo, nikada se ne tuži na uvrede, tko god ti ih učinio.

Treće, u kršćanskoj ljubavi oprosti svima, imajući na umu primjer Otkupitelja, koji je oprostio pred svojim Ocem čak i onima koji su ga razapeli.

Četvrto, *uvijek* poput siromaha jecaj pred Bogom.

Peto, ne čudi se *uopće* zbog svojih slabosti i nesavršenosti, nego priznaj sebe onakvim kakav jesi, zastidi se svoje nepostojanosti i nevjernosti Bogu. A dok se u Njega pouzdaj eš, spokojno se prepuštaš u ruke Oca Nebeskoga kao nejako djetešce na rukama svoje majke.

(19 kolovoza 1918., fra Gerardu iz mjesta Deliceto, Ep. IV, str. 25)

9. Veljače

Ne vjeruj, kćeri moja, onim željama koje, po općem sudu osoba koje imaju Duha Božjega, nisu ostvarive. To je svaka ona želja za kršćanskom savršenošću kojoj se možemo diviti i zamišljati je, ali je ne i prakticirati, i o kojoj mnogi oduševljeno pričaju, ali prema kojoj je rijetko tko uskladio život.

Draga moja kćeri, znaj da je strpljivost krepost koja te najviše uzdiže prema savršenosti. Ne mislim na strpljivost s drugima, nego na strpljivost sa samom sobom. Jer tko u čistoj ljubavi teži k Bogu, tome nije toliko potrebno da ima strpljivosti s drugima koliko sa samim sobom. Moraš, moja draga kćeri, podnositi svoju nesavršenost ako želiš postati savršena. Kažem, moraš je strpljivo podnositi, a ne se njome baviti niti joj laskati. Jer poniznost se jača po tome strpljivu podnošenju.

10. Veljače

Vrijeme je već da priznamo da smo bijednici, zato što nismo kadri sami po sebi činiti dobro. Ali Bog u svojoj dobroti ima sućuti prema nama i zadovoljava se onim neznatnim te prihvaća spremnost našega srca. Što podrazumijevam pod tom spremnošću srca? Po Svetome pismu, Bog je veći od našega srca, a naše je srce veće od cijeloga svijeta kada zaboravi na sebe i postane spremno živjeti za Božju slavu. Drugim riječima, ako je naše srce odlučilo služiti Bogu, ljubiti Boga i bližnjega, krotiti svoje vanjske i nutarnje osjete te ima nakanu činiti druga dobra djela, tada naše srce zrači čudotvornom snagom, a sveto brdo kršćanske savršenosti i preobraženja naginje se prema njemu. Dobra moja kćeri, ta spremnost srca ne nalazi se ni u kakvu odnosu prema Božjoj veličini, koja je beskrajno veća od našega srca, a naše je srce po toj svetoj spremnosti veće od cijeloga svijeta, od svih naših snaga i vanjskih djela. Duša koja istinito uroni u promatranje Božje veličine, njegove beskonačne dobrote i uzvišenosti, osjeća se sama od sebe vođena k toj spremnosti srca.

Njezini su ciljevi mrtvljenje tijela koje ne poznaje protivljenja, revnost u molitvi koja ne poznaje rastresenosti, blagost riječi koja ne poznaje gorčinu, poniznost koja ne poznaje taštu samodopadnost. Kćeri moja, doista su to ciljevi svete čežnje, zadaće radosne spremnosti srca, ali je cilj previsok, zadaća preteška i gdje je taj tko je dosegnuo taj cilj i tu zadaću ispunio! Želimo li dopustiti svojoj čežnji da se ostvari, tada se naša volja uništava pri spoznaji da ta najčistija savršenost prebiva samo u nebeskim visinama.

Možeš umrtviti svoje tijelo, ali nikada toliko da više ne poznaješ nikakvo protivljenje. Možeš biti sabrana u molitvi, ali nikada toliko da više ne budeš rastresena. Treba li to ispuniti tvoju dušu nemirom, zbunjenošću ili boli? Ne!

11. Veljače

Želimo li kročiti dobrim putom? Pa dobro, onda nastoj-mo poći putom koji nam je najprimjereniji. Dobro upiši u pamet ovo što ću ti sada reći: mi katkada toliko snažno čeznemo biti dobri anđeli, da zbog toga zaboravljamo biti dobri ljudi. Naše će nas nesavršenosti pratiti sve do groba i nikada nećemo moći hodati a da ne dodirujemo zemlju. Dakako, ne smijemo se priljubiti za zemlju, ali ni htjeti letjeti, jer smo pilići koji još nemaju krila. Mi u životu postupno umiremo, i to je zapravo prirodan zakon koji je Providnost odredila. Tako bi i naše nesavršenosti trebale zajedno s nama umirati dan za danom. O, te drage nesavršenosti koje nam dopuštaju spoznati svoju bijedu, koje nas vježbaju u poniznosti, u samozatajnosti, u strpljivosti i u revnosti, i unatoč kojima Bog vidi spremnost našega srca, a ona je savršena!

12. Veljače

Radije hodajmo po zemlji gdje imamo čvrsto tlo pod nogama, jer plovidba po duboku moru izaziva vrtoglavicu i prouzročuje mučninu. Neka naše mjesto, zajedno s Magdalenom, bude do Gospodinovih nogu. Dakle, hoću reći, trebaš se vježbati u malim krepostima, kakve su prikladne

tvojoj malenosti, a to su strpljivost, podnošenje bližnjega, poniznost, blagost, ljubaznost, sveto razumijevanje naših nesavršenosti i mnoge druge kreposti.

Nadasve ti preporučujem svetu jednostavnost srca, koja je jako draga mome srcu. Gledaj uvijek naprijed i ne razbijaj glavu u razmišljanju o opasnostima koje vidiš kako već dolaze. Čine ti se poput naoružane vojske, a nisu drugo doli okresane vrbe. Ne obaziri se na to, jer ako se na to usredotočiš, možeš lako pogriješiti. Jedino ti je potrebna čvrsta i odlučna volja da služiš Bogu svim srcem sve dane svoga života. Ne misli kako ćeš sutra po četi činiti dobro, nego već danas počni činiti dobro. A kada dođe sutra, onda će se ono zvati danas i onda ćemo na nj misliti.

Potrebno je imati veliko pouzdanje u Božju providnost da bismo vježbali svetu jednostavnost srca. Kćeri moja, nasljeduj Božji narod tijekom njegova boravka u pustinji. Strogo mu je bilo zabranjeno sabirati manu više negoli je potrebno za jedan dan. Dakle, i mi proviđajmo sebi manu samo za jedan dan. I, ne sumnjaj, kćeri moja, da ti Bog neće dati manu sutra i prekosutra, i sve dane tvoga hodočasničkog puta.

(3. ožujka 1917., Erminiji Gargani, Ep. III., str. 678)

13. Veljače

Predragi moji sinovi, odlučite da ćete svakoga dana sve velikodušnije odgovarati na svoj poziv te tako postajati dostojni Isusa i slični mu po savršenostima vrijednim štovanja, koje su poznate iz Svetoga pisma i Evanđelja, i o kojima ste već poučeni. Ali, sinci moji, da biste nasljedovali Isusa, treba svakodnevno razmatrati njegov život. Iz razmatranja i razmišljanja rađa se štovanje njegovih djela, a iz štovanja želja i utjeha nasljedovanja.

Da, sinci moji, nasljedujte Isusa u spremnoj poslušnosti i bez rasprave. Nasljedujte Isusa u strpljivosti, jer ćete u strpljivosti posjedovati svoju dušu. Nasljedujte Isusa u poniznosti, kako nutarnjoj tako i vanjskoj. No više nutarnjoj negoli vanjskoj. Više onoj koja je duboko u vama ukorijenjena, negoli onoj koja se pokazuje izvana.

14. Veljače

Nasljedujte Isusa u ljubavi jer on svojima priznaje samo one koji ljubomorno čuvaju taj dragocjen cvijet (ljubav) i uvijek imajte na umu da se cjelokupni Božji sud, u trenutku kada se pojavimo pred njim, usredotočuje samo na ljubav. Usvojite izreku velikoga biskupa iz Hipone: *Pondus meum, amor meus.* ***Moja je težina moja ljubav*** *(Augustin, Ispovijesti: 13. 9. 10).* Da, mjerite sva svoja djela utegom ljubavi pa ćete sebi isplesti vijenac zasluga za Nebo.

Muke koje kušate u vježbanju kreposti i u molitvi ne smiju vas uznemiriti, ali ni odvratiti od vježbanja u kreposti i molitvi. Dakle, unatoč tome, nastavite se vježbati u njima i neka vam se nikada ne čini gubljenjem vremena kada uporabimo vrijeme kako bismo činili djela koja su nam naložena u poslušnosti.

Neka vas ne uplaše napasti. Kroz njih se dokazuje duša, koju Bog želi iskušati kada je vidi da izdržava borbu, kako bi vlastitim rukama sebi „isplela" vijenac slave.

Neka vas Božja milost prati i bude vam oslonac u svemu.

(7. siječnja 1919., novacima, Ep. IV, str. 380)

15. Veljače

Isus mi kaže da on mene voli u ljubavi, a da ja njega volim u bolima. Zato, kada bih čeznuo za životom bez boli, tražio bih na taj način užitak radosti i ne bih ublaživao Isusovu bol. Da, volim križ, i samo križ. Ljubim ga zato što ga uvijek vidim na Isusovim ramenima. Isus vrlo jasno proniče da su cijeli moj život i cijelo moje srce potpuno posvećeni njemu i njegovim trpljenjima.

Ah, oče moj, oprostite mi što tako govorim. Samo Isus može razumjeti koliko mi je teško kada se preda mnom sprema bolni kalvarijski prizor. Jednako je nepojmljivo kolika se utjeha pruža Isusu ne samo kada se sudjeluje u njegovim bolima, nego kada on nađe dušu koja ga iz ljubavi prema njemu ne moli za utjehu, i kojoj on čak dopušta sudjelovati u njegovim bolima.

Kada mi Isus želi dati spoznati da me ljubi, daje mi okusiti svoju muku, rane, trnje i tjeskobu... Kada me želi obradovati, tada mi srce ispunja duhovnim žarom, govori mi o svojim milinama. Ali kada želi da ja njega obrađujem, govori mi o svojim bolima te me glasom, koji je istodobno i molećiv i zapovjednički, poziva da u to uključim i svoje tijelo kako bih mu ublažio muke.

Tko bi mu odolio?! Opažam kako sam jako pridonio tome da on trpi zbog mojih bijeda i da plače zbog mojih nezahvalnosti. Odveć sam ga uvrijedio. Ne želim nikoga osim Isusa, niti išta drugo (jer je to Isusova želja) osim njegove patnje.

(1. veljače 1913., upućeno ocu Agostinu iz Samostana San Marco Lamis

16. Veljače

Ojačajte se, jer je Vaše trpljenje po Bogu. Ako se narav osjeća pogođena i traži svoje pravo, stanje je to čovjeka putnika koji, kada potajno i skrovito osjeti boli trpljenja, hoće tome izmaknuti. Zato što je čovjek stvoren za sreću, a križevi su posljedica grijeha. Dok smo na ovome svijetu, uvijek ćemo osjećati prirođenu odbojnost prema trpljenju. To je nekako utkano u nas i posvuda će nas pratiti.

Budite sigurni da, iako u višem dijelu duha želimo križ i iako ga kada dođe grlimo i iz ljubavi prema Bogu prihvaćamo, ipak ćemo u nižemu dijelu duha osjećati prigovor naravi, koja ne želi trpjeti. Doista, tko može više ljubiti križ od Božanskog Učitelja? Pa ipak je i njegovo presveto čovještvo u svojoj dragovoljnoj tjeskobi molilo da ga, ako je moguće, kalež mimoiđe.

(**13. svibnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 417**)

17. Veljače

Neprestano razgovarajmo kao da smo već u Nebu ili barem u Isusovim grudima. Zajedno s Apostolom i ti glasno vapi: *U svome duhu i tijelu pronosim biljege Gospodina našega Isusa Krista,* jer sada jecanje više pristaje tvome duhu. Ili pak: S *Kristom sam u duhu raspet na križ,* sve do trenutka kada ćeš izreći: *U ruke tvoje predajem duh svoj.*

Nažalost, znam da želiš ubrzati trenutak kada ćeš izgovoriti ove posljednje riječi. No, kćeri moja, možeš li reći: *Consummatum est?* **Svršeno je** ***(****Iv 19,30).* Tebi se možda čini da to možeš učiniti, ali meni ne. Tvoje poslanje još nije dovršeno i, više negoli osjećaš potrebu biti sjedinjena s Bogom, osjeti žeđ za spasenjem braće ljudi: *Sitio.* ***Žedan sam*** *(Iv 19,28).*

I odozgo možeš, dakako, nastaviti djelo posredništva. No, ljudski govoreći, izgleda da se sveci ipak više zanimaju za tuđu bijedu kada su na zemlji.

18. Veljače

Kćeri moja, ne boj se ničega glede svoga duha. Sve je djelo Gospodnje, pa čega se onda bojati? Dakle, pusti neka On čini, pa i onda kada ne osjećaš da puštaš, to jest, predaj se Bogu upravo onda kada ti on ne dopušta blago predanje duha. Kćeri moja, ti trpiš i imaš pravo što jadikuješ. Jadikuj i glasno, i ničega se ne boj. Žrtva ljubavi zaposjednuta njome mora vikati da nije kadra posjedovati ljubav i da joj nije moguće oduprijeti se djelovanju Ljubljenoga, koji je hoće ali je napušta, a napušta je zato što je hoće.

Moli da mi Gospodin udijeli ono što ga dugo i toliko ustrajno molim. Moli ga da mi dade shvatiti nutarnjim svjetlom i uvjerenjem ono što mi autoritet kaže, a za nagradu primit ćeš istu milost kao i ja. Po toj svojoj muci, koju proživljavaš, shvati moju, koja je znatno veća, i pomozi mi. Ti kažeš da mi je dostatno jamstvo autoriteta. A zašto onda tebi to nije dostatno?

(26. travnja 1919., Margheriti Tresca, Ep. III., str. 219

19. Veljače

Utješite se po Euharistijskom Sakramentu. U tolikoj pustoši neka Vaš duh nikada ne prestane pjevati "Bogu himan zahvalnosti i hvale. Uvijek živite daleko od pokvarenosti tjelesnog „Jeruzalema", od svjetovnih druženja, od pokvarenih prizora i zavodnika te od svih bezbožnih društava.

Pružite, kao stoje učinio naš Božanski Otkupitelj, svoje usne, pijte s njim crnu vodu Cedrona i prihvatite s velikodušnim predanjem nevolju i pokoru. Prijeđite s Isusom taj potok i podnosite prezire svijeta iz ljubavi prema njemu, ali postojano i hrabro. Neprestano budite sabrani i cijeli Vaš život neka je skriven u Isusu i s Isusom u Getsemanskom vrtu, u šutnji meditacije i samoće. A rijeka poniženja neka Vas ne zastraši. Naprijed, naprijed, o Raf-faelina! Gorčina rijeke poniženja neka Vas ne zaustavi. Progon svjetovnih osoba i svih onih koji ne žive po duhu Isusa Krista neka Vas ne odvrati od puta kojim su išli sveci. Trčite uvijek po mukotrpnoj padini brda svetosti i neka Vas ne zaprepasti trpka staza. Nastavite hodati uvijek zajedno s Isusom, pa i onda kada Vas, dok ga slijedite, u svemu kuša, jer je sigurno da ćete u svemu s njim, kao i uvijek, i pobijediti.

(4. kolovoza 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 470

20. Veljače

Isus, čovjek boli, hoće da ga svi kršćani nasljeduju. Sada mi Isus opet daje taj kalež. Prihvatio sam ga i eto zato me ne štedi. Moja bijedna patnja ne vrijedi ništa, no ipak se ona Isusu mili zato što ju je on na zemlji toliko ljubio. Dakle, u nekim posebnim danima u kojima je on najviše trpio na ovoj zemlji, daje mi još jače osjetiti patnju.

Ne bi li mi, da se ponizim i da pokušam biti skriven očima ljudi, trebalo biti dostatno samo to što sam bio dostojan trpjeti s Isusom i kao Isus?

Ah, oče moj, osjećam u sebi odveć veliku nezahvalnost prema Božjemu veličanstvu.

(l.veljače 1913., ocu Agostinu iz Samostana San Marco, Lamis

21. Veljače

'Razmatrajte Isusov *Fiat* u Maslinskom vrtu. Koliko ga je samo stajao da se čak znojio, i to krvavim znojem! Recite i Vi taj *fiat* u povoljnim i u nepovoljnim prilikama života. I ne trudite se niti razbijajte glavu o tome kako ćete ga izgovoriti. Znamo da u teškim patnjama narav bježi od križa, ali ne možemo zato reći da se duša, unatoč protivnoj snazi, ne podvrgava. Božjoj volji, i da ne prihvaća križ kada se s njim suoči.

Hoćete li zapravo dokaz o tome na koji način, naime, volja izgovara svoj *fiat?* Krepost možemo poznati po njezinoj suprotnosti. Naime, kada Vas Gospodin stavi bilo na tešku bilo na laku kušnju, recite mi osjećate li da Vam se duh buni protiv Boga? Ili, bolje, navedimo jedan nemoguć slučaj. Pokušajte se pobuniti. Recite mi, ne užasavate li se zbog samih tih bogohulnih riječi? Pa ipak, između našega Da i Ne nema niti može biti nikakva umetnutog da ili ne.

Ako volja bježi od pobuna, budite sigurni daje ona tajno ili. izričito podložna Božjoj volji, i zbog toga ona ipak izgovara svoj *fiat.* *(30. siječnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., sir. 327*

22. Veljače

Sveti Pavao zapaža da su ***pravi kršćani razapeli svoja tijela požudama i strastima***. Iz nauka toga svetoga apostola, onaj koji živi po Duhu Isusa Krista ne treba mrtviti svoje tijelo ni zbog čega drugog doli iz privrženosti prema Isusu, koji je sam htio iz ljubavi prema nama na križu umrtviti sve svoje udove. To rnrtvljenje mora biti čvrsto i postojano. Moramo se mrtviti dokle god živimo. Savršen se kršćanin ne može zadovoljiti mrtvljenjem koje je izvanjski strogo, nego ono mora zadavati bol i trpljenje.

Na taj se način mrtvi tijelo, pa zato Apostol to, ne bez razloga, naziva razapinjanjem. No netko bi se mogao usprotiviti i zapitati čemu tolika strogost prema tijelu? Besmisleno, ali ako pomno razmislite što kažete, opazit ćete da sva zla koja Vaš duh trpi dolaze iz činjenice da niste umjeli ili niste htjeli umrtviti svoje tijelo onoliko koliko je bilo potrebno. Ako želite ozdraviti, onda idite u korijen - potrebno je obuzdati i razapeti tijelo, jer je ono korijen svih zala.

Apostol također dodaje da se u raspeću tijela ujedinjuje razapinjanje poroka i požuda. Poroci su grješne navike, požude su strasti. I jedne i druge potrebno je stalno mrtviti i razapinjati da ne navode tijelo na grijeh. Onaj tko se ograničuje samo na rnrtvljenje tijela, sličan je luđaku koji gradi bez temelja. *(23. listopada 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 197)*

23. Veljače

Taština je neprijatelj koji najviše nasrće na duše koje su se posvetile Gospodinu i duhovnom životu. Zato se s razlogom može reći da je ona crv za dušu koja teži. k savršenosti. Sveci je nazivaju moljcem koji rastače svetost.

Naš nam Gospodin, da dokaže koliko je taština protivna savršenosti, to pokazuje prijekorom koji je uputio apostolima kada ih je vidio pune zadovoljstva i taštine dok su se davli pokoravali svakoj njihovoj zapovijedi. *Ve rumtamen in hoc nolite gaudere, quia spiritus subiciuntur vobis* ***Ali ne radujte se što vam se duhovi pokoravaju... (Lk 10,20)***.

I, kako bi im dobro usadio u pamet tužne učinke toga strašnog poroka, koji se ugnježđuje u srce, zastrašuje ih tako što im iznosi primjer Lucifera, koji je strmoglavljen s visine zbog tašte samodopadanosti, zbog sposobnosti, kojima ga je Bog obdario: *videbam satanam, sicut fulgur de coelo cadentem.* ***Promatrah Sotonu kako poput munje s neba pada (Lk 10,18).***

Toga se poroka treba više bojati zato što nema suprotne kreposti kojom bi ga se suzbilo. Doista, svaki porok ima svoj lijek i suprotnu krepost - srdžba se obara krotkošću, zavist ljubavlju, oholost poniznošću i tako redom. Naprotiv, samo taština nema suprotne kreposti kojom bi ju se suzbilo. Ona se uvuče u najsvetija djela. Čak i u samoj poniznosti, ako nismo oprezni, podiže oholo svoj šator.

24. *Veljače*

Sveti Ivan Zlatousti, govoreći o taštini, kaže: *Quantum-vis bona feceris, volens compescere vanagloriam, tanto magis excitas earn*. ***Iako budeš činio dobro želeći suzbiti taštinu, time ćeš je još više poticati.***

A koji je tome uzrok? Pustimo da to kaže opet isti sveti naučitelj: *quia de bono procedit; et ideo non extinguitur per bonum, sed magis nutritur.* ***jer proizlazi iz dobra pa se stoga pomoću dobra ne uništava, nego se još više hrani.***

Dragi oče. Đavao vrlo dobro zna da su pohotnici, gram-zljivci, škrtci i drugi grješnici više smeteni i postiđeni te da se baš ne diče sobom pa stoga dobro pazi da ih napastuje s te strane. No ako njih pošteđuje borbe s taštinom, on te borbe ne pošteđuje dobre ljude, osobito one koji se trude težiti savršenosti. Svi drugi poroci nadjačavaju samo one koji dopuste da ih ti poroci nadvladavaju, no taština diže glavu upravo protiv onih osoba koje se s njome bore i koji je pobjeđuju. Ona se osmjeljuje nasrnuti na one koji su je porazili, i to po pobjedama koje su izvo-jevali protiv nje. Ona je neprijatelj koji nikada ne posustaje, koji zameće borbu protiv nas u svim našim djelima i, ako nismo pozorni, postajemo njezine žrtve.

Doista, mi, da izbjegnemo tuđu hvalu, više volimo skriven i potajan post negoli javan, više volimo šutnju negoli rječit govor, više volimo biti prezreni negoli da nas drugi štuju, više volimo da nas preziru negoli da nas časte. Ah! Bože moj, i tu se, kako se običava reći, taština voli „ušuljati", i nasrće na nas ispraznom samodopadnošću.

25. Veljače

Sveti je Jeronim imao pravo kada je taštinu usporedio sa sjenom. Doista, sjena posvuda prati ljudsko tijelo, čak odmjerava korake. Žuri li čovjek, žuri i ona. Hoda li polagano, i ona se tome prilagođuje. Sjeda li čovjek, i ona zauzima taj položaj.

Isto to čini i taština. Ona posvuda prati krepost. Uzalud bi bilo tijelu pokušati izbjeći svoju sjenu. Ona ga uvijek i posvuda prati. Jednako se događa onome tko se posvetio kreposti i savršenu životu - što više bježi od taštine, to više osjeća da ga ona napada. Bojmo se svi, dragi oče, toga našega velikog neprijatelja. Neka ga se još više boje ove dvije odabrane duše (otac Agostino i otac Pio - nap. prev), jer taj neprijatelj ima nešto što nije moguće poraziti.

Neka budu uvijek pozorni i neka ne dopuste da taj tako strašan neprijatelj prodre u njihov razum i srce. Jer ako taj neprijatelj, onakav kakav jest, uđe u njih, okrznut će svaku krepost, izglodat će svaku svetost, pokvariti sve ono što je lijepo i dobro.

Neka stalno od Boga mole milost da ih očuva toga kužnoga poroka, jer *omne donum perfectum desursutn est, des-cendens de Potre luminum.* ***Svaki savršen poklon odozgor je, silazi od Oca svjetlila (Jak 1,17).***

Neka raširе srce u pouzdanju u Boga. Neka uvijek imaju na umu da sve ono što je dobro u njima jest čisti dar uzvišene dobrote Nebeskoga Zaručnika.

26. Veljače

Neka sebi dobro utisnu u pamet i snažno uklešu u srce to da nitko nije dobar *osim Boga* i da nismo drugo doli ništavilo. I neka budu sigurni u to. Neka postojano razmatraju ono što sveti Pavao piše vjernicima u Korintu: *Quid habes, quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloria-ris, quasi non acceperis?* ***Što imaš da nisi primio? Ako si primio, što se hvastaš kao da nisi primio****?(**1 Kor 4,7).* *I Non quod simus sufficientes cogitare aliquid a nobis, quasi ex nobis; sed sufficientia nostra ex Deo est.* ***Ne kao da smo sami sobom, kao od sebe, sposobni što pomisliti, nego naša je sposobnost od Boga****. (2 Kor 3,5).*

Kada osjete da ih napastuje taština, neka ponove sa svetim Bernardom: *Nec propter te coepi, nec propter te desinam.* ***Niti sam zbog tebe započeo, niti ću zbog tebe prestati.*** Zar nisam započeo ići Gospodinovim putem? Dakle, zbog toga želim proslijediti tim putem. Ako ih Neprijatelj napadne zbog svetosti njihova života, neka mu viknu u lice: "Moja svetost uopće nije od moga duha, nego je ona

učinak Božjega Duha koji me posvećuje. To je Božji dar, to je talent koji mi je dao moj Zaručnik da ga uložim, kako bi mu u svoje vrijeme položio račun o onome što sam od njega stekao."

27. Veljače

Kreposti su kao kada netko drži blago, koje će, ako ga ne drži skriveno od zavidnih očiju, biti ugrabljeno. Đavao je uvijek budan. On je najgori od svih zavidnika. Odmah pokušava oteti to blago, to jest kreposti. A to čini tako što nas napada s vrlo jakim neprijateljem - taštinom.

Naš Gospodin, koji je uvijek brižan oko našega dobra, kako bi nas očuvao od toga velikog neprijatelja, upozorava nas na to na raznim mjestima u Evanđelju. Zar nam ne kaže da se, kada želimo moliti, povučemo u svoju sobu, zatvorimo vrata i da molimo sami sa svojim Ocem, kako drugi ne bi vidjeli da molimo? Kada postimo, da operemo lice kako drugi ne bi vidjeli nečistoću i turobnost našega posta? Kada dajemo milostinju, da ne zna desnica što čini ljevica?

28. Veljače

Neka budu oprezni i nikada ne razgovaraju s drugim osobama o milostima kojima ih dobri Isus obdaruje, osim s duhovnim vodom i ispovjednikom. Neka uvijek sva svoja djela usmjere prema čistoj Božjoj slavi, u skladu s onim što Apostol kaže: *Sive ergo manducatis, sive bibi-tis, sive aliquid facitis, omnia in gloriam Dei facitc.* ***Dakle, ili jeli ili pili, ili drugo što činili, sve na slavu Božju činile (I Kor 10,31*)**. Neka tu svoju svetu nakanu obnavljaju s vremena na vrijeme. Neka se ispitaju na kraju o svakom svome djelu i, ako uvide neke svoje nesavršenosti, neka se ne uznemiruju zbog toga, nego neka se postide i ponize pred Božjom dobrotom, neka mole oproštenjc od Gospodina i neka ga zaklinju da ih od toga ubuduće očuva.

Neka se čuvaju svake taštine u odijevanju, jer Gospodin tim dušama zbog tih ispraznosti pripušta da padnu.

Žene koje su tašte u odijevanju ne mogu se nikada zaodjenuti životom Isusa Krista i gube svaki „ukras" duše čim taj idol ude u njihovo srce. Njihovo odijelo, kako kaže sveti Pavao, neka bude pristojno i skromno ukrašeno, ali bez uvojaka, zlata, biserja, dragocjenih haljina koje bi ostavljale dojam raskoši ili gizdava hvastanja. *2.kolovoza 1913., ocu Agostinu iz Samostana San Marco, Lamis*

29. Veljače

Svjetovnjacima se čini nevjerojatnim da ima duša koje pate kada vide ela im je Providnost produljila dane života. Pa ipak, povijest je to svetaca, a ona jest i bit će učiteljica čovječanstva.

Raffaelina, iz vrlo užasnih muka koje duše pravednih podnose kada znaju da su daleko od svoga *središta* možemo sebi stvoriti tek blijedu sliku onoga što te duše trpe čak i zato što moraju zadovoljavati najosnovnije životne potrebe, kao što su jesti, piti i spavati. I ako im milostivi Bog ne pritekne u pomoć, osobito u nekim trenutcima i danima, i ako im posebnim čudom ne oduzme razmišljanje u trenutku dok ispunjavaju te životne potrebe, te sirote duše kušaju takvu muku dok čine samo jedno slično djelo kojemu ne mogu izbjeći, da ne bih umio, bez straha da ću lagati, pronaći nimalo sličnosti ni s čim osim s mukama koje su morali pretrpjeti oni mučenici koji su bili živi spaljeni dajući svoj život Isusu kao svjedočanstvo svoje vjere.

Možda bi se nekome ta sličnost mogla doimati kao prava pretjeranost, ali, draga moja Raffaelina, dobro znam što govorim. Na dan Posljednjega suda vidjet ćemo te duše, koje nisu prokle krv za vjeru, ali ćemo ih, ponavljam, vidjeti s palmom mučeništva, okrunjene na istom stupnju kao i mučenike.

(23. veljače 1915., Raffaelini Cerase,E.p. i, str. 340)

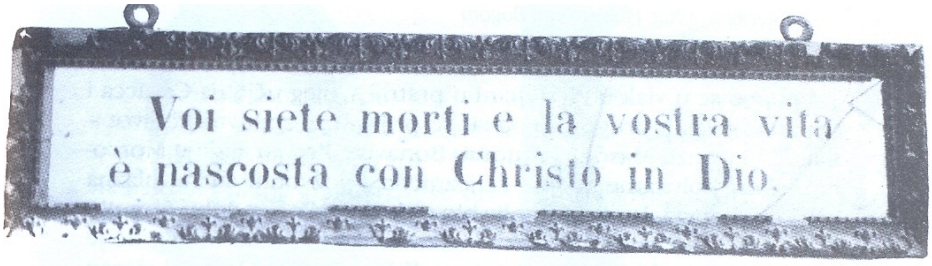

"Umrli ste, i vaš je život skriven u Bogu" Kol 3,3.
Otac Pio našao je napisanu ovu rečenicu nad ulazom svoje ćelije.

O Ž U J A K

1. Ožujka

Svaki i najmanji nedostatak koji počinim duši je kao kada sc mač boli zarine u srce. U nekim trenutcima sklon sam uskliknuli s Apostolom, iako nažalost ne istom savršenošću: Ne *živim više ja, nego osjećam nazočnost Nekoga drugoga u sebi.*

Drugo djelovanje te milosti jest u lome da mi život postaje sve užasnije mučeništvo. A okrjepu doživljavam samo u tome da se pomirim s time jer živim iz ljubavi prema Isusu, iako je, oče moj, kod te utjehe, nažalost muka koju osjećam ponekad neizdrživa. Ta duša bi željela da joj je cijeli život pun križeva i progona!

Naravne djelatnosti, kao što su jedenje, pijenje i spavanje, za mene su vrlo težak teret. Duša u takvom stanju jeca, jer joj časovi presporo prolaze. Kada dan mine, ona se osjeti rasterećena velikoga tereta i vrlo olakšana, ali se ubrzo osjeća gurnuta u još veću žalost pri pomisli da su joj pridržani još mnogi dani progonstva. Upravo u takvim trenutcima duša je ponukana da krikne: „O, živote, kako si užasan za mene, kako dugo traješ! O, živote, za mene više nisi nikakav život, nego muka! O, smrti, ne znam tko te se može bojati, dok sc po tebi otvara život!"

Prije negoli mi Gospodin iskaže tu milost, bol nad mojim grijesima, muka koju sam kušao vidjevši toliko vrije-cl'anoga Boga, izljevi čuvstava koje sam osjećao za Boga u srcu nisu bili tako snažni da mi omoguće da izиđem iz sebe samoga. [, budući da mi je ta bol bila nepodnošljiva, prisilila me da je iskalim prodornim kricima, jer se nisam mogao suzdržati. Ali poslije te milosti bol je bila još užasnija, tako da mi se činijo da mi je srce probodeno s kraja na kraj.

Sada mi izgleda mogućim prodrijeti u mučeništvo naše drage Majke, što mi prije nije bilo moguće. Oh, kada bi ljudi samo mogli prodrijeti u to mučeništvo! Kome će uspjeti sutrpjeti s tom našom toliko voljenom Suotku-piteljicom? Tko da joj uskrati tako Lijep naziv „Kraljica mučenika"?

*(7. srpnja 1913., ocu Benedctlu iz Samostana San Marco***,**

2. Ožujka

Predragi moj oče,

želio bib, a to bi bilo samo na trenutak, otkriti Vam svoje grudi kako biste mogli vidjeti ranu što ju je predobri Isus s mnogo ljubavi otvorio u mome srcu.

Toga Ljubljenoga Vi već poznajete. To je Ljubljeni koji se nikada ne srdi na onoga tko ga vrijeđa. Beskrajno je ' njegovo milosrđe, koje moje srce kuša u sebi. Ono spoznaje da nema baš ničega čime bi se pred njim moglo dičiti. On me toliko ljubio. Volio me više. od svih stvorenja.

1 kada ga pitam što sam učinio da zaslužim tolikel utjehe, on se smiješi i ponovno mi govori da se ništa ne uskraćuje takvom zagovorniku. On traži od mene za na- | gradu samo ljubav. Ali zar mu je ja ne dugujem iz zahvalnosti?

O, kada bih mu, oče moj, mogao malo udovoljiti na isti] način na koji on udovoljava meni! On se tako zaljubio u moje srce da me posvema rasplamsava svojom Božanskom vatrom, vatrom svoje ljubavi. Sto je ta vatra koja me svega zahvaća? Oče moj, ako nas Isus tako usrećuje **i** na zemlji, kako će tek biti na Nebu?!

3. Ožujka

Ponekad se pitam ima li duša koje ne osjećaju žar vatre Božje ljubavi, posebno kada se nalaze pred Njim nazočnim u Sakramentu. To mi se čini nemogućim, osobito ako je riječ o svećeniku ili redovniku. Možda duše koje kažu da ne osjećaju tu vatru to ne opažaju zbog svoga vrlo širokogrudna srca. Samo tom dobrohotnom isprikom suosjećam s njima kako ih ne bih optužio sramotnom primjedbom da su lažljivci.

Ima trenutaka kada mi se u razumu predočuje Isusova strogost, i odmah se ražalostim. Razmišljam o njegovoj ljupkosti i tako bivam sav utješen. Ne mogu se ne prepustiti toj blagosti, toj sreći... Stoje to, oče moj, što osjećam? Toliko se pouzdajem u Isusa da, kada bih vidio i pakao otvoren pred sobom i kada bih se našao na rubu ponora, ne bih sumnjao, ne bih očajavao, pouzdao bih se u njega.

Toliko mi pouzdanje nadahnjuje njegova blagost u trenutku kada počinjem razmišljati o velikim bitkama, u kojima sam s Božjom pomoći nadvladao Đavla, a njih je toliko da ih ,ne mogu nabrojiti.

Tko zna koliko bi se puta, da mi on nije ispružio svoju ruku, pokolebala moja vjera, umanjila moja nada i ljubav prema bližnjemu, a moj razum potamnio, kada ga Isus, Vječno Sunce, ne bi prosvijetlio!!!

Priznajem, nažalost, da sam u cijelosti djelo njegove beskrajne ljubavi. On mi nije ništa uskratio, štoviše, mislim da trebam ispovijediti da mi je dao više negoli sam od njega tražio.

(3. prosinca 1912., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

4. Ožujka

Oče moj, čujte pravedne žalopojke našega preblagoga Isusa: „Kakvom mi nezahvalnošću ljudi plaćaju za Ljubav! Manje bi me vrijeđali da sam ih manje ljubio. Moj ih Otac više ne želi podnositi. A ja ih želim prestati ljubiti, ali... (i ovdje je Isus zanijemio i uzdahnuo, a onda je nastavio) moje je Srce stvoreno za ljubav! Kukavice i mlaki ljudi uopće se ne trude pobijediti sebe u napastima, Štoviše, upravo uživaju u svojoj zloći. Kada su moje izabranice stavljene na kušnju, napuštaju me. One koje su slabe zbune se i prepuste očaju, a jake me malo pomalo napuštaju."

Potom je Lsus nastavio: „Ostavljaju me samoga u crkvama noću i danju. Više se ne brinu za Presveti Oltarski Sakrament. Više se ne govori o tome Sakramentu ljubavi. A oni koji govore o njemu, ah, s kakvom ravnodušnošću i hladnoćom to čine!

Moje je Srce zaboravljeno. Nitko se više ne brine za moju ljubav. U svako sam doba ožalošćen. Moja je kuća postala za mnoge nekakvo kazalište za razgovor. Čak me zaboravljaju i moji službenici, na koje sam uvijek gledao kao na izabrane duše i koje sam ljubio kao zjenicu oka. Oni bi morali razveseliti moje Srce prepuno gorčine. Tko bi u to povjerovao?! Od njih moram primati nezahvalnost i nerazumijevanje. Vidim, sine moj, mnoge... (ovdje je Isus zanijemio, od jecaja mu se stegnulo grlo, potajno je plakao) kako me licemjerno i prijetvorno izdaju odnoseći se prema svetoj Pričesti poput razbojnika, tako da nogama gaze rasvjetljenje i snagu koje im trajno dajem..."

Isus se još jadao. Oče moj, kako me boli kada vidim Isusa kako plače! Jeste li i Vi to kušali?

Još je dodao: „Sine moj, trebam žrtvene janjce kako bih ublažio pravednu Božju srdžbu svoga Oca. Obnovi mi žrtvenu posvetu cijeloga svoga bića, i učini to bez ikakva pridržaja."

Oče moj, ja sam mu obnovio žrtvu svoga života. I ako u sebi ćutim kakav osjećaj žalosti, onda se to događa dok razmatram Boga boli.

Ako Vam uspije, pokušajte naći duše koje će se prinijeti Gospodinu kao žrtve za grješnike. Isus će vam pomoći.

(12. ožujka 1913., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

5. *Ožujka*

Želio bih vam reći toliko lijepoga, i sve o Isusu, no shvaćam da to mora ostati samo pobožna želja jer mi već nekoliko dana malaksale snage to ne dopuštaju. No neka je blagoslovljen Isus! Iz ljubavi prema njemu držim se samo onoga nužnoga.

Dragi oče, ublažite, molim Vas, svoje strepnje glede Vašega duha, jer mislim da je to pravo gubljenje vremena za naš pothvat oko vječnosti. I, što je još gore, zbog većine tih strepnja, koje po sebi mogu biti svete, ali i zbog naše krhkosti kao i zbog silovita Sotonina brektanja sva su naša dobra djela, dopustite mi se tako izraziti, malo uprljana zbog nedostatka povjerenja u Božju dobrotu.

Istina, to je vrlo tanana nit, koja duh drži vezanim, ali mu ona ipak smeta da slobodno uzleti na putu savršenosti i djeluje u svetoj slobodi. To je uvreda koju duša nanosi našemu Nebeskom Zaručniku. I zato nam, za kaznu, naš predobri Gospodin mora, nažalost, nanovo uskratiti mnoge milosti, samo zato što Mu vrata našega srca nisu otvorena u svetom povjerenju. Ako se duša ne odluči izići iz toga stanja, navlači na sebe mnoge kazne.

Neka Vam se, dragi oče, ne čini pretjeranom ova moja tvrdnja. Prisjetimo se onoga nebrojenoga Božjega naroda u pustinji! Posljedica njihova manjkava povjerenja bila je ta da gotovo nitko nije uspio zakoračiti u Obećanu zemlju. Sam njihov vođa, hoću reći Mojsije, zato stoje oklijevao udariti u stijenu iz koje je morala šiknuti voda da utaži pohlepni narod, bio je teško kažnjen i nije pristigao u Obećanu zemlju.

(17. kolovoza 1913., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

6. *Ožujka*

Osjećam vrlo žarku želju i najveći dio vremena mislim samo na to da svaki trenutak života provedem tako da ljubim Gospodina. Želim čvrsto stisnuti njegovu ruku i radosno kročiti tim putom boli na koji me stavio. Ali nasmrt žalosna srca i duboko postiđene nutrine te sa stidom na licu kažem da moje želje ne odgovaraju istinitoj stvarnosti.

Sitnica je dovoljna da me uzbudi. Dovoljno je da zaboravim na Vaša jamstva pa da zapadnem u najdublju tamu duše, u kojoj se onda trzam od boli dan i noć. Moj Bože! Moj oče, koliku li je kaznu izazvala moja prijašnja nevjernost!

Želio bih da moj razum ne razglaba ni o čemu drugome doli o Isusu, da moje srce uvijek kuca za njega. To sve postojano obećavam Isusu. Ali, jao, opažam vrlo dobro da se pamet zbuni ili, bolje rečeno, nađe u najkrućoj kušnji kojoj je izvrgnut duh, a srce potom ne čini drugo doli to da gnjili u toj boli.

7. *Ožujka*

Istina je da sam sve posvetio Isusu i imam nakanu sve trpjeti za njega. Ali to ne mogu shvatiti. Potpuno sam lišen svjetla i to je dovoljno da me ispuni užasom i strahom te me navodi na misao da se nalazim pod najoštrijom Božjom pravednošću. I, izgleda mi, utvrđujem se u toj istini kada vidim kako se Bog povećava pred očima moje duše i kako se sve više udaljuje od mene te kada vidim kako je taj Bog sve više obavijen gustim oblacima.

Moj je duh uvijek usredotočen na tu pojavu pa mi je pamet time zaokupljena. I, što više usredotočujem pogled na to, postajem sve svjesniji da se on skriva u tome oblaku, koji sliči isparavanju magle što se diže s vlažne zemlje pri izlasku sunca.

Nebeski Otac ne propušta mi omogućiti čak ni tjelesno sudjelovanje u trpljenjima svoga jedinorođenoga Sina. Te su boli tako probadajuće da ih čovjek uopće ne može opisati ni predočiti. Zatim, ne znam je li to nedostatak snage i ima li tu krivnje kada zbog toga stanja plačem kao dijete, iako to ne želim.

To je vrlo oštra kušnja za mene - ne znati ugađam li Bogu u onome što činim ili ga vrijeđam. S obzirom na to dana su mi mnoga jamstva, ali što ćete kada čovjek nema oči da vidi. I onda Neprijatelj hoće uvijek uvući svoj rep da sve pokvari. Neprestano mi na srce stavlja da takva jamstva ne vrijede za sva moja djela, a još manje zauvijek.

(6. ožujka 1917., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

8. *Ožujka*

Bože, Bože, ne želim, ne, ne želim očajavati! Ne želim učiniti nažao tvome beskrajnom milosrđu, ali u sebi ćutim živo i jasno, unatoč svim naporima da se pouzdajem, turobnu sliku tvoga napuštanja i odbacivanja.

Moj Bože, pouzdajem se, no to je pouzdanje puno drhtanja i to je ono što čini gorčom moju bol.

Ah, Bože moj! Kada bih mogao barem malčice shvatiti da to stanje nije tvoje odbacivanje i da te u njemu ne vrijeđam, tada bih bio spreman stostruko trpjeti ovo mučeništvo.

Bože moj, Bože moj... smiluj mi se!

Oče moj, pomozite mi svojom molitvom i molitvama drugih osoba. Kako li bih htio da ne osjećam tu pregorku muku! Sve sam napustio da se svidim Bogu i tisuću bih puta dao svoj život da zapečatim svoju ljubav prema njemu, a sada, ah Bože, kako mi postaje gorko što moram osjećati u nutrini srca da je on srdit na mene! Ne, ne mogu nikako naći mira u svojoj nesreći. Neodoljivo, svim svojim zanosom, moje srce teži prema svome Gospodinu, ali me uvijek zadržava neka željezna ruka...

Moje sadašnje stanje sliči nekakvu siromašnu brodolomcu koji se uhvatio za brodski „stol" jer mu zbog burnih valova i oluje prijeti opasnost da se potopi. Ili, bolje, zamislite daje moje sadašnje stanje slično stanju nesretna osuđenika na smrt koji osjeća kako mu srce neprestano udara jer očekuje da svakoga trenutka bude odveden na stratište. I zbog toga stanja trpim čak duboko u noć, kada više negoli ikada nastojim naći svoga Boga.

(20. veljače 1922., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

9. *Ožujka*

Predragi moj sine, ohrabri se! Ako nemaš dovoljno ni zlata ni tamjana da prineseš Isusu, imaš barem smirnu gorčine. A tješi me saznanje da je On rado prihvaća, kao daje taj plod života htio staviti

u smirnu gorčine, bilo po svome rođenju bilo po svojoj smrti. Proslavljeni je Isus lijep, ali meni izgleda da je Raspeti ipak mnogo ljepši.

Hajde, sine moj, više ljubi biti na križu negoli u podnožju križa, više ljubi trpjeti s Isusom smrtnu tjeskobu negoli suosjećati s Njim, jer si tada sličniji Božanskom prauzoru. U kojoj bi prilici mogao učiniti djela nepromjenljiva jedinstva tvoga srca i duha sa svetom Božjom voljom, djela mrtvljenja tvoga „ja" i ljubavi prema tvome razapinjanju ako ne u oporim i oštrim napadima koji ti dolaze od naših neprijatelja?

Predragi moj sine, zar ti nisam često preporučivao odricanje od svega što nije Bog kako bi se zaodjenuo u našega raspetoga Gospodina? Hajde, Bog je taj koji dopušta da tvoje srce bude u suhoći i tami. Nije to, dakle, strogost, nego njegova blagost. Ne obeshrabruj se na putu kojim hodiš jer sve se to mili Bogu. Samo ako tvoje srce hoće uvijek ostati vjerno njemu, on te sa svoje strane nikada neće opteretiti više negoli si kadar nositi i rado će s tobom nositi breme kada opazi da se tvoja leđa savijaju pod tim teretom...

Učini posebnu vježbu blagosti i podložnosti Božjoj volji, ne samo u izvanrednim stvarima nego i u svakodnevnim sitnicama. Učini ta djela blagosti i podložnosti ne samo ujutro nego i preko dana i navečer, u mirnoći duha i radosno. Ako pogriješiš, ponizi se i nastavi dalje. Budi siguran da se u tome krije tvoja glavna strast.

10. *Ožujka*

Dobro je težiti potpunoj kršćanskoj savršenosti, no nije nužno filozofirati u tančine, osim o onome što se odnosi na naš popravak i napredak u svakodnevnim životnim prilikama. Potom predati Božjoj providnosti ostvarenje naše želje te se predati njegovim očinskim rukama poput djeteta, koje radi rasta svakoga dana jede ono što mu njegov otac pripremi, u pouzdanju da mu neće nedostajati hrane razmjerno njegovu teku i potrebi...

Čuvaj se skrupula i nemira savjesti i smiri se potpuno glede onoga što sam ti usmeno priopćio, jer rekoh ti to u našemu Gospodinu. Ostani u Božjoj nazočnosti onako kako sam ti rekao i što znaš.

Čuvaj se žalosti i uznemirenosti, jer nema ništa što bi te više od toga sprječavalo u napredovanju prema putu savršenosti. Sine moj, blago položi svoje srce u rane našega Gospodina, ne na silu. Imaj veliko pouzdanje u njegovo milosrđe i dobrotu, da te on nikada neće napustiti, ali ne prestani zbog toga nikada grliti jako njegov sveti križ.

(20. siječnja 1918., fra Emmanuelu iz Samostana San Marco,

11. *Ožujka*

Hoće li mi Isus udijeliti milost da barem umrem ondje kamo me s toliko dobrote pozvao? Ta me blaga nada još ohrabruje i održava na životu.

Ali budući da mi Isus nije dopustio da cijelu svoju osobu posvetim svojoj ljubljenoj majci provinciji, prinio sam se Gospodinu kao žrtva za sve njezine duhovne potrebe, i taj prinos neprestano obnavljam pred Gospodinom. Radostan sam što djelomično vidim uslišanje toga svoga prinosa. Neka se dobri Isus udostoji potpuno ga uslišiti.

Što Vam reći o sadašnjem stanju moga duha? Strašna kriza koju sam Vam natuknuo u prošlom pismu sve više uzima maha. Trenutačno je duša postavljena u željezni obruč. S jedne strane, boji se da gotovo u svemu ne uvrijedi Boga i to u njoj potiče strah koji se može usporediti samo s mukama osuđenika.

Oče, ne mislite da u ovoj svojoj tvrdnji pretjerujem. Sve je upravo tako. U jednoj od tih noći činilo mi se, na-taj prizor, upravo da umirem. Gospodin mi je dao da iskusim sve muke koje ondje dolje trpe osuđenici.

Ali ono što me s druge strane muči jest to što u tim trenutcima osjećam da se u mojoj duši povećava želja da ljubim Boga i da odgovorim na njegova dobročinstva.

(11. ožujka 1915., ocu Benedetto iz Samostana san Marco,

12. *Ožujka*

Kada nas Apostol opominje riječima: *Ako živimo po Duhu, onda se po duhu i ravnajmo*, kao da nas hoće upitati o našoj općenitoj izgradnji - želimo li živjeti kao duhovni, to jest da nas vodi i upravlja Duh Sveti? Budimo oprezni dok mrtvimo vlastiti duh jer zbog toga možemo poslati oholi, svadljivi i oslabjeti. Ipak, svojski se trudimo suzbijati častohleplje, svadljivost i zavist - tri pakosna

duha koji u zarobljeništvu drže vrlo velik dio ljudi. Ta tri pakosna duha krajnje se suprotstavljaju Gospodnjem Duhu.

(23. listopada 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 197)

13. *Ožujka*

Pusti da te Božja providnost s ljubavlju vodi bilo kopnom bilo pustinjom, bilo pak po „vodi" osjetnih i duhovnih utjeha. Drži u ruci svoj buket, ali ako naiđeš na kakav drugi mirisniji, pomiriši ga zahvalno, jer buket primaš zato da ne ostaneš dugo bez duhovne utjehe i zadovoljstva.

U kakvo god te stanje Isus želi staviti, budi odlučna da tvoje srce bude cijelo za njega, jer nema ničega boljeg od toga. Skini potoni svu odjeću svoga sužanjstva neprestanim odricanjima od svojih zemaljskih čuvstava i budi uvjerena da će ti Kralj Neba dati kraljevsku odjeću da te privuče svojoj svetoj ljubavi.

Čitam u tvome srcu duboku odluku da želiš služiti Bogu i to mi jamči da ćeš biti vjerna vježbama svete po-božnosti i u postizanju kreposti. Ali te upozoravam na jednu činjenicu koju ti zacijelo ne zanemaruješ - kada pogriješiš iz slabosti, nije potrebno uopće čuditi se zbog toga, nego se valja s jedne strane gnušati uvrede koja je Bogu time nanesena, a s druge strane valja zbog toga kušati radosnu poniznost po kojoj upoznajemo i spoznajemo svoju bijedu.

(12. siječnja 1917., Ermini Gargani, Ep. III., str. 669

14. *Ožujka*

Pouzdanje i ljubav, kćeri moja, pouzdanje i ljubav u dobrotu našega Boga! Ti trpiš, no utješi se jer je tvoje trpljenje s Isusom i za Isusa. Ono nije kazna, nego spasonosna kušnja.

Osvjedoči se također, u to te uvjeravam s Gospodnje strane - u tvojim je bolima Isus, i to upravo u središtu tvoga srca. Ti nisi odvojena niti si daleko od ljubavi toga toliko dobroga Boga. Ti kušaš u sebi slatkoću Božje misli, ali trpiš što si još daleko od potpunog posjedovanja njega i što vidiš kako ga vrijeđaju nezahvalna stvorenja. Ali, kćeri moja, drukčije ne može biti, jer onaj tko ljubi, taj trpi. Taj je zakon nužan za dušu putnicu. Ljubav koja još nije ispunjena, muka je, ali vrlo blaga muka. Ti to kušaš.

Nastavi, kćeri moja, prodirati bez straha u taj misterij ljubavi i boli dokle god se to svidi Isusu. Uvijek je to privremeno stanje. Jednoga će dana Božja utjeha biti potpuna i stamena. Nastavi, moja dobra kćeri, u tome stanju nevolje moliti za sve, posebice za grješnike, kako bi iskupljivala tolike uvrjede koje se nanose Božjemu Srcu.

Meni izgleda da ćeš se ti jednoga dana prinijeti kao žrtva za grješnike - Isus je uslišio tvoju molitvu, prihvatio je tvoj prinos. Isus ti je dao milost da podupreš žrtvu. Dakle, hrabro još malčice, nagrada nije daleko.

(9. travnja 1918., Mariji Gargani, Ep. III., str. 669)

15. *Ožujka*

Sjeti se da je sudbina izabranih duša patnja. Trpljenje koje je kršćanski podneseno jest uvjet da nam Bog, začetnik svake milosti i svakoga spasenjskog dara, podari slavu. Gore, dakle, srca! Budimo puni pouzdanja samo u Boga. Ponizimo se pod njegovom snažnom rukom, prihvatimo radosno nevolje kojima nas je podvrgnulo milosrđe Oca Nebeskoga da nas uzdigne u vrijeme pohoda. Svaka naša briga neka bude „ljubiti Boga i njemu se svidjeti", i ne brinuti ni za što drugo, znajući da Bog uvijek brine o nama, više negoli umijemo reći ili zamisliti.

16. *Ožujka*

O, koliko je uzvišen i blag slatki poziv Božanskog Učitelja: *Tko želi ići za mnom, neka se odreče samoga sebe i uzme svoj križ i neka me slijedi*! Bio je to poziv koji je omogućio svetoj Tereziji da uđe u onu molitvu intimnosti s Božanskim Zaručnikom: „Ili trpjeti ili umrijeti". Bio je to i poziv koji je svetoj Mariji Magdaleni de' Pazzi dao uskli-knuti: „Uvijek trpjeti a ne umrijeti" . Upravo je zbog toga poziva bio upadao u ekstaze i naš serafski otac sveti Franjo kada je uskliknuo: „Ono što očekujem toliko je dobro da mi je svaka muka užitak".

Daleko od nas neka je jadikovanje zbog svih nevolja i slabosti koje će se Isusu svidjeti nama poslati. Pratimo Božanskog Učitelja prema Kalvariji dok nosi svoj križ. I kada mu se svidi staviti nas na križ, to jest na krevet boli, zahvalimo mu zbog toga i držimo se sretnima zbog tolike časti koja nam

je ukazana, znajući da biti na križu s Isusom jest čin koji je savršeniji od čina kontemplacije samoga Isusa na križu.

(26. studenoga 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 245)

17. *Ožujka*

S beskrajnim pouzdanjem u Isusa, zajedno sa zaručnicom iz Pjesme nad pjesmama, molite ga da Vas povuče za sobom i da Vam dade osjetiti miris svojih pomasti da uzmognete tada sa svim moćima duše i tijela potpuno trčati za njim kamo god on ide.

Opet Vas potičem da držite pouzdanim ono što sam Vam do sada iznio, da je to tako - odskočna daska koja Vas mora dovesti do luke spasa. Božansko oružje da dospijemo do pobjedničke pjesme jest potpuna i slijepa podložnost našega suda poukama onoga koji je zadužen voditi nas u tminama, kolebljivostima i životnim borbama. Samo Sveto pismo potvrđuje nam to svojim nepogrješivim autoritetom: *Vir obediens loaueter victoriam (Poslušni će pjevati pobjedu).*

Ako se Isus očituje, zahvalite mu na tome. A ako se skriva, opet mu na tome zahvalite - sve je to njegova „šaljiva dosjetka" iz ljubavi. Želim da zajedno s Isusom izdahnete na križu, i da s Isusom blago uzviknete: Con-summatum est. **Svršeno je (Iv 19,30).**

(19. svibnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 87)

18. *Ožujka*

Oče, neka mi bude dopušteno barem pred Vama izliti svoje srce. Ljubav me raspela! Doista ne mogu više podnositi, jer je to vrlo ukusna hrana za onoga tko je naviknut na grubu hranu. I upravo mi to trajno pripravlja vrlo jake duhovne „probavne smetnje", jer je ta hrana toliko obilna da jadna duša stenje istodobno u najživljoj i boli i ljubavi. Jadnica ne zna kako se prilagoditi na ovaj novi Gospodinov odnos prema njoj. I tu joj predragi Otac Nebeski pruža poljubac i dodir. I to, rekao bih, bitan dodir, po kojemu se priopćuje duši, što joj nanovo zadaje krajnju muku.

Neka Vam dobri Isus dade da dokučite moje istinsko stanje! Zaklinjem Vas stoga da imate malo ljubavi prema meni i da se o ovome izjasnite.

Predragi oče, zadovoljiti potrebe života, kao što su jesti, piti, spavati itd., toliki su mi teret da ne bih umio naći usporedbe doli muka kakve moraju kušati naši mučenici u činu najveće kušnje.

Oče, ne mislite da u ovoj usporedbi ima ičega pretjeranog. Ne, sve je doista tako. Da mi Gospodin u svojoj dobroti ne oduzme razmišljanje, kao i u prošlosti, u činu kada moram obaviti te životne potrebe, osjećam da ne bih dugo izdržao i da bih izgubio tlo pod nogama. Neka mi Gospodin pomogne i oslobodi me od tolike tjeskobe! Neka se sa mnom ophodi i neka prema meni postupa onako kako mi priliči. Neprestani sam pobunjenik protiv Božjega djelovanja i uopće ne zaslužujem da sa mnom ovako postupa.

(18. ožujka 1915., ocu Bcncdcttu iz Samostana San Marco

19. *Ožujka*

Dragi oče, Đavao pokreće rat i nažalost ne daje znaka da priznaje svoj poraz. Prvih dana kada sam bio stavljen na kušnju, priznajem svoju slabost, bio sam gotovo potišten, ali je zatim malo-pomalo potištenost prošla i počeo sam osjećati malo olakšanja. Dok sam molio do Isusova križa, činilo mi se da uopće ne osjećam teret muke dok nadvladavam sebe u trenutku kušnje, a ni gorčinu neugodnosti.

Napasti koje se tiču moga života u svijetu jesu upravo one koje mi najviše pogađaju srce i pomračuju pamet. Zbog njih se preznojavam od straha i, rekao bih, drhtim od glave do pete. U tim mi trenutcima ostaju samo oči da se isplačem. Tješim se i ohrabrujem samo mišlju na Vaše savjete koje mi upućujete u pismima.

Bože moj, i onda kada se uspinjem na oltar osjećam te napade. Ali Isus je sa mnom i koga da se bojim?!

(19. ožujka 1911., ocu Bcncdcttu iz Samostana San Marco,

20. *Ožujka*

Živite spokojno i ne brinite se ni za što. Isus je s Vama i ljubi Vas, a Vi odgovarate na njegova nadahnuća i milost koju u Vama izvodi. Slušajte i dalje, unatoč nutarnjim protivnostima, i bez utjehe koja se nalazi u poslušnosti i u duhovnom životu. Jer, pisano je da onaj tko sluša ne smije gledati na

svoja djela i mora od Boga očekivati samo nagradu, a ne kaznu. Duh kaže: Vir *obocdiens, loque-tur victoriam (Poslušna će duša pjevati pobjede).*

Uvijek sebi uprisutnjujte Isusovu poslušnost u Maslinskom vrtu i na križu. Upravo je ondje Isus napravio čin poslušnosti u beskrajnom otporu i bez utjehe, dotle da se požalio apostolima i svome Ocu. I njegova je poslušnost bila izvanredna, te jednako i lijepa i gorka. Nikada, dakle, Vaša duša nije bila milija Bogu nego sada kada sluša Boga i služi Bogu u suhoći i u *slijepoj poslušnosti***.** Jesam li bio jasan? Budite mirni i veseli, i nemojte uopće sumnjati u jamstva onoga tko sada vodi Vašu dušu.

Zbog vodstva Božje milosti koja u Vama djeluje, imate svako pravo na utjehu, nadu i pouzdanje u Boga, jer on takvim vodstvom obično obdaruje samo one duše koje je izabrao da budu njegovi dionici i baštinici. Prototip i uzor u koji se treba ugledati i po kojemu valja oblikovati naš život jest Isus Krist. Isus je za svoju zastavu odabrao križ i zato on hoće da svi njegovi sljedbenici idu putem Kalvarije, noseći križ, kako bi potom ispruženi na njemu izdahnuli. Samo se tim putem dolazi do spasenja.

(4. studenoga 1916., Mariji Gargani, Ep. III., str. 241

21. <u>*Ožujka*</u>

Vrlo dobro znam: križ je zalog ljubavi, križ je zalog oproštenja. A ljubav koju se ne podržava i ne krijepi križem nije prava ljubav. Ta je ljubav kao vatra od slame. Unatoč takvoj spoznaji, ovaj prijevarni učenik Nazareća-nina (otac Pio misli na sebe - nap. prev.) osjeća na srcu kako ga tišti golem križ i mnogo puta (neka Vas ne šokira i ne užasava ono što ću Vam sada reći) ide u potragu za samilosnim Cirencem koji će ga podići i ganuti.

Kakvu bi zaslugu mogla imati ta moja ljubav kod Boga? Jako se plašim da moja ljubav prema Bogu nije prava. A to je jedan od mnogih mačeva koji me, zajedno s drugim mačevima, u nekim trenutcima toliko pritišće da se osjećam satrven.

Pa ipak, oče moj, imam vrlo veliku želju trpjeti iz ljubavi prema Isusu. A kako se onda događa da u kušnji, mimo svoje volje, tražim neko olakšanje? Koliku samo snagu i nasilje trebam uporabiti u tim kušnjama kako bih obuzdao narav, koja silno zahtijeva biti utješena.

Ne bih htio osjećati tu borbu i mnogo puta poradi toga plačem kao dijete, jer mi se čini daje to nedostatak ljubavi i sjedinjenja s Bogom. Što Vi o tome kažete?

Pišite mi kada Isus to hoće, i uvijek dugo. Vaše odgovore u svezi s tolikim problemima, sumnjama i teškoćama čekam kao rajsko svjetlo, kao blagodatnu rosu na žednu biljku?

(21. travnja 1915., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

22. <u>*Ožujka*</u>

Koje bi geslo trebao izabrati svaki kršćanin ? Pustimo da nam to kaže Apostol naroda kada piše Rimljanima: *An ignoratis quia quicumque baptizati sumus in Cristo Jesu, in morte ipsius baptizati sumus? (I ne znate li da smo svi mi, koji smo kršteni u Isusu Kristu, u njegovu smrt kršteni?).*

Dakle, kako kaže sveti Pavao, Krštenje, po kojemu postajemo djeca Božja, baštinicima njegova Kraljevstva jest model, sudjelovanje i nasljedovanje smrti Isusa Krista. Krštenje je model jer kako je Isus po križu trpio, tako se i nama po znaku križa podjeljuje Krštenje; kako je Isus bio pokopan u zemlju, tako i mi bivamo uronjeni u vodu svetoga Krštenja.

Krštenje znači i sudjelovanje u Isusovoj smrti, jer se Krštenje proteže na misterije koje ono predstavlja te stoga prouzročuje učinke smrti našega Otkupitelja. Kristova se smrt proteže na Krštenje pa je ona zato, zapravo, naša

smrt, te smo i mi s njim raspeti. I po snazi te smrti nama se brišu svi grijesi, bilo što se tiče krivnje bilo što se tiče kazne.

Na kraju, Krštenje je, rekli smo, nasljedovanje Isusove smrti. Mi smo kršteni, kako kaže sveti Pavao, *in morte ipsius(u njegovu smrt),* to jest da nasljedujemo smrt našega *Otkupitelja.* Dakle, ono stoje za Isusa Krista značio križ, to je za nas Krštenje. Isus Krist bio je prikovan na križ da umre u tijelu, a mi smo kršteni da umremo grijehu i sebi samima. Isus Krist na križu je umrtvio sva svoja osjetila, tako i mi po Krštenju trebamo Isusovo mrtvljenje pronijeti u sva naša osjetila. Upravo to piše sveti Pavao u Drugoj poslanici, koju je uputio vjernicima u Korintu: *Semper mortificationem lesu in corpore nostro circumferentes, ut et vitu lesu manifestetur in corporibus nostris (Uvijek pronoseći u svome tijelu Isusovo mrtvljenje kako bi onda Isusov život bio olit u našim tijelima).*

(19. rujna 1914., Raffaelini Cerase, Ep II., str. 174

23. *Ožujka*

Dan nam je dvostruk život. Naravni, koji baštinimo od Adama kao tjelesni potomci pa je to, dakle, zemaljski, raspadljivi život, kojemu smo mi privrženi i koji je pun niskih strasti. Nadnaravan je onaj drugi život, koji posjedujemo od Isusa po Krštenju, pa je to, dakle, duhovni, nebeski život, koji potiče na kreposti. U nama se po Krštenju ostvaruje istinska preobrazba. Mi umiremo grijehu i nakalemljujemo se na Isusa Krista te na taj način živimo samim njegovim životom. Po Krštenju primamo posvetnu milost koja nam daje život, i to potpuno nebeski život. Postajemo Božja djeca, Isusova braća i baštinici Neba.

Ako po Krštenju svaki kršćanin umire prvome životu i uskrsava na drugi, dužnost je, dakle, svakoga kršćanina da čezne za nebeskim životom, a ne za zemaljskim. To isto apostol, sveti Pavao, ponavlja Kološanima. Taj veliki svetac kaže: *Ako ste dakle usknli s Kristom, tražite što je gore, za onim gore čeznitc, gdje Krist sjedi s desne Bogu.*

Da, kršćanin po Krštenju uskrisava u Isusu, uzdiže se na nadnaravni život i zadobiva divnu nadu da će sjediti slavan na nebeskom prijestolju. Kojeg li dostojanstva! Njegov poziv zahtijeva da neprestano teži prema domovini blaženika, da se drži hodočasnikom na ovoj zemlji progonstva. Kršćanski poziv, kažem, zahtijeva da ne stavimo svoje srce u prolazna dobra ovoga svijeta. Sva briga i sav mar dobra kršćanina, koji živi u skladu sa svojim zvanjem, trebaju smjerati k tome da mu pribave vječna dobra. Kršćanin treba oblikovati takav sud o zemaljskim stvarima da poštuje i cijeni samo ono što mu pomaže u postizanju vječnih dobara, a ne ono što mu toj svrsi ne služi.

24. *Ožujka*

Potrebno je da se kršćanin čuva od svih poroka ako hoće živjeti po duhu Isusa Krista. Svi poroci i grijesi pripadaju starom, zemaljskom i putenom čovjeku. Apostol želi da tipravo toga staroga čovjeka kršćanin svuče, pa zato kaže: *Svucite staroga čovjeka s njegovim djelima.* Dakle, kršćanin koji je po Krštenju umro i uskrsnuo s Isusom treba se truditi obnavljati i usavršavati po promatranju vječnih istina i Božje volje. Napokon, obvezan je neprestano u i sebi preslikavali sliku Gospodina, koji gaje stvorio.

Jako nas obvezuje kršćanska savršenost, a na nju nas s vrlo mudrim izričajem poziva i Apostol: *Oblačimo novoga čovjeka koji se uvijek obnavlja za spoznaju istine po slici onoga koji ga je stvorio.* No kakav je taj novi čovjek na kojega ovdje misli Apostol? To je čovjek koji je posvećen po krštenju i koji živi prema načelima toga posvećenja *u pravednosti i istinskoj svetosti.*

Mi smo kršćani, dakle, na dvostruk način slika Božja: po naravi, to jest zato što smo obdareni razumom, pamćenjem i voljom, te po milosti, zato što, budući da smo posvećeni po Krštenju, milost u našu dušu utiskuje prelijepu sliku Božju. Da, draga moja, posvetna milost tako utiskuje Božju sliku u nas da i mi sami postajemo gotovo bogovi po našemu sudjelovanju s milošću. I, da se poslužim prelijepim izričajem svetoga Petra, mi smo, dakle, *sudionici same Božanske naravi (Ut per haec eddiciami-ni divinae consortes naturae).*

Vidite, sestro moja, kako je veliko naše dostojanstvo. No veliki smo pod uvjetom da čuvamo posvetnu milost. Ali, jao, kako smo odvratni kada izgubimo tu milost! Naša je podlost tada niža, rekao bih, od podlosti poljske zvjeradi. Sve iščezava, sve se briše pred grijehom.

(16. studenoga 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 226)

25. *Ožujka*

Čim počnem moliti, odmah osjećam kako mi je srce preplavljeno vatrom žive ljubavi. Ta vatra nema nikakve veze s vatrom ovoga prolaznoga svijeta. To je nježna, štoviše, slatka vatra, koja proždire i ne zadaje nikakvih muka. Tako je slatka i zanosna ta vatra da duša pritom osjeća golemu ugodu i njome se zasićuje, a opet ne gubi čežnju za njom. O, Bože, meni je to nešto toliko čudesno i uzvišeno, i možda to neću nikada dokučiti osim u nebeskoj domovini!

Ta želja ne oduzima sitost duše, nego je pročišćuje. Užitak koji duša kuša u svome središtu ne umanjuje se željom, nego se sve više usavršava. To valja reći i o želji da se uvijek uživa tu živu vatru, jer užitak ne trne želju, nego se tim užitkom želja na najvećem stupnju pročišćuje.

Po tome možete vidjeti da mi je gotovo nemoguće razumski djelovati po osjetilima i njima se koristiti.

26. *Ožujka*

Duša koju Gospodin stavlja u to blaženo stanje trebala bi biti gorljivija, jer je obogaćena tolikim nebeskim spoznajama. No, postala je gotovo nijema. Ne bih znao reći događa li se još kome taj fenomen! Vrlo općenitim riječima, a više puta bez ikakva značenja, duša uspijeva izraziti barem neznatne djeliće onoga što u njoj izvodi Zaručnik duše.

Vjerujte mi, oče moj, da to sve nije lako za dušu. Duši se tada događa nešto slično onome što se događa siromašnu pastirčiću kada ga uvedu u pokrajnju kraljevsku sobu u kojoj je pravi nered zbog mnoštva dragocjenih predmeta koje nikada do tada nije vidio. Kada pastirčić iziđe iz pokrajnje kraljevske sobe, zadržat će doduše sve

te razne dragocjene i lijepe predmete pred očima svoga sjećanja, ali sigurno neće biti kadar navesti njihov broj niti im dodijeliti stvarno ime. Ali on želi s drugima govoriti o svemu što je vidio. Napreže sve svoje snage razuma i znanja da bi im dobro predočio stoje vidio. A kada uvidi da nisu dostatna sva njegova naprezanja da bi ga se razumjelo, tada daje prednost Šutnji.

27. *Ožujka*

Osjećam da su se ushićenja pojačala i da nastupaju takvom silinom da su svi napori kako bi ih se spriječilo uzaludni. Gospodin je dušu premjestio u najveću moguću odcijepljenost od svega što pripada prolaznosti ovoga svijeta i osjećam da on moju dušu sve više jača u svetoj slobodi duha.

Izgleda mi da je Bog u najveću dubinu moje duše izlio mnoge milosti suosjećanja s tuđim nevoljama, posebno s trpećim siromasima. Najdublja sućut što je duša osjeća pri pogledu na jednog siromaha prouzročuje u njezinoj nutrini snažnu želju da pomogne siromahu. A volja je ponukana skinuti odjeću sa sebe da njega odjene.

Kada znam da je neka osoba satrvena, bilo na duši bilo na tijelu, što sve ne činim kod Gospodina da je vidim oslobođenu od njezinih zala? Rado bih uzeo na sebe sve njezine muke samo da je vidim izbavljenu, i prepustio joj u njezinu korist plodove svojih patnji kada bi mi to Gospodin dopustio.

Vrlo dobro vidim da je to jedinstvena Božja milost. Jer, iako ranije nikada nisam propustio pomoći potrebitima, ipak sam po prirodi osjećao samo neznatnu sućut prema njihovim nevoljama.

Zahvaljujući iskazima milosti kojima me Bog neprestano obasipa, mnogo sam dublje učvršćen u povjerenju u Boga. Prije sam osjećao potrebu za tuđom pomoći. Sada više ne. Iskusio sam da se pravo sredstvo u borbi protiv padova sastoji u tome da se čovjek oslanja na Isusov križ i da ima povjerenja samo u Njega, koji je sam htio na križu visijeti radi našega spasenja.

(26. ožujka 1914., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

28. *Ožujka*

U petak ujutro bio sam još u krevetu kada mi se ukazao Isus. Bio je sav žalostan i izobličen. Pokazao mi je veliko mnoštvo redovničkih i dijecezanskih svećenika, među kojima i razne crkvene dostojanstvenike. Neki su slavili Euharistiju, neki su se tek zaodijevali u crkveno ruho, a neki su ga svlačili.

Isusov tjeskoban pogled zadavao mi je veliku muku pa sam ga upitao zašto toliko trpi. Nisam dobio nikakav odgovor. Tada je okrenuo pogled prema tim svećenicima. Odmah potom, gotovo užasnut i kao daje umoran od gledanja, skrenuo je pogled. I kada ga je dignuo prema meni, vidio sam s velikim užasom dvije suze kako mu silaze niz obraze. Udaljio se od toga mnoštva svećenika s izrazom velikoga gnušanja na licu i povikao: „Mesari!" Zatim se okrenuo prema meni i rekao: „Sine moj, nemoj misliti da je moja agonija završila tijekom ona tri sata dok sam visio na križu. Ne, ja ću, zbog duša koje sam najviše obda rio, biti u agoniji sve do kraja svijeta. Sine moj, ne spavaj dok sam ja u tjeskobi. Moja duša ide u potragu za kojom kapi ljudskog »milovanja, ali me oni ravnodušno ostav-ljaju samoga. Nezahvalnost i usnuiost mojih službenika otežavaju mi moju agoniju.

Kako mi samo loše uzvraćaju na moju ljubav! Ono što me najviše žalosti jest to da neki na svoju ravnodušnost pridodaju još i prezir i nevjeru. Toliko sam ih puta htio smjesta udariti munjom, ali su me zadržali anđeli i duše koje me ljube... Piši svome duhovnom ocu i reci mu ono što sam ti jutros dao vidjeti i čuti. Reci mu da tvoje pismo pokaže ocu provincijalu..."

Isus je još govorio, ali ono što mi je tada rekao nikada neću moći očitovati nijednom stvorenju na ovome svijetu. To mi je viđenje prouzročilo toliku bol u tijelu, a još više u duši, da sam cijeli dan ležao, i mislim da bih zbog toga bio umro da mi preblagi Isus već nije to objavio ...

Isus ima pravo žaliti se, nažalost, zbog naše nezahvalnosti! Kolika naša nesretna braća ne uzvraćaju na Isusovu ljubav i javno prigrljuju sramotnu masonsku sektu! Molimo za njih kako bi Gospodin rasvijetlio njihovu pamet i dotaknuo im srca. Ohrabrite našega oca provincijala utjehom da će ga Gospodin obilato obdariti nebeskim milostima. Dobro naše „majke" provincije mora biti njegova neprestana težnja. Tome trebaju težiti svi njegovi napori. Na tu nakanu trebaju biti upućene i naše molitve, a svima nama neka je do toga stalo.

(7. travnja 1913., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

29. *Ožujka*

Moliš me da procijenim tvoju ljubav prema Bogu. Predragi moj sine, pa zar ti sam u svome duhu ne osjećaš tu ljubav? Sto je ta žarka čežnja koju mi izražavaš u svome pismu? Tko ti je stavio u srce tu težnju da ljubiš Gospodina? Zar svete želje ne dolaze od njega? Kada u jednoj duši nije drugo doli čežnja da ljubi svoga Boga, već je tu sve, tu je već sam Bog na djelu, jer Bog nije ondje gdje se ne čezne za njegovom ljubavlju. Dakle, budi miran glede postojanja Božje ljubavi u tvome srcu. I kada tvoja čežnja nije zasićena, pa i kada ti se čini da želiš a ne dopireš do toga da posjeduješ savršenu ljubav, sve to ne dokazuje nedostatak postojanja Božje ljubavi u tebi, nego znači da ne smiješ nikada reći dosta niti se zaustaviti na putu Božje ljubavi i svete savršenosti.

Ti dobro znaš da će se savršena ljubav postići tek onda kada budemo posjedovali predmet te ljubavi, koja je u našemu slučaju sam Bog. Dakle, čemu tolike beskorisne zebnje i obeshrabrenosti?

Uvijek čezni, čezni s još većim pouzdanjem i ne boj se. Kako je moguće da duša koja se sva posvetila Nebeskoj Ljubavi, koja mu se, s Božjom pomoći, pokušava svidjeti, koja želi i sve više čezne za čistim vodama Božje ljubavi, kako je moguće, ponavljam, da jednoga dana iz ovoga svijeta iziđe suha, hladna i bez čežnje za Bogom? Kako je moguće, kažem, da ta duša iziđe iz ovoga svijeta sa žigom vječne osude? Ne čini li ti se to proturječnim? I da se u tu mogućnost još povjeruje, ne bi li to bila uvreda Božjoj dobroti, koja ne samo da ne odbacuje raskajane duše, nego ide u potragu i za onima koje su tvrdokorne?

30. *Ožujka*

Sine moj, drži ovo sigurnim: Bog može u jednom stvorenju, koje je začeto u grijehu i zbog toga nosi njegov neizbrisiv žig koji je baštinio od Adama, sve odbaciti, ali nikada ne može odbaciti njegovu iskrenu čežnju da ga ljubi. Stoga, ako ne možeš biti siguran u svoju ljubav prema Bogu iz bilo kojih razloga, i ako te ne tješi i ne podiže pouzdanje u osobu koja ti govori u ime samoga Boga, onda se barem u to uvjeri zbog svoje iskrene želje da ga ljubiš, koju imaš.

Molim te, dakle, u ime Božje, da se ne daš pobijediti od toga straha koji se očituje u tvojim pismima, to jest, od straha da ne ljubiš Boga i da nemaš strahopoštovanja prema njemu, jer mi izgleda da te Neprijatelj hoće obmanuti. Sine moj, znam da nijedna duša ne može dostojno ljubiti svoga Boga. Ali kada duša sa svoje strane učini sve što joj je moguće, i u ispravnoj nakani, i kada se pouzda-je u Božje milosrđe, zar će je Isus odbaciti? Nije li nam on zapovjedio da ljubimo Oca u skladu s našim snagama? Dakle, ako si Bogu sve dao i posvetio, ako nastojiš u svoje srce privući Boga, ako se neumorno zalažeš da mu bolje služiš i da ga ljubiš, čemu onda strah? Možda zato što ne možeš učiniti više od toga? No Isus to ni ne traži od tebe, pa te neće dakle poradi toga ni osuditi? Božji duh puše kada hoće, kamo hoće i kako hoće. Uostalom, reci našemu dobrom Bogu da on sam učini ono što ti ne možeš učiniti. Pitaj Isusa: „Želiš li da te više ljubim? Za veću ljubav nisam kadar! Daj mi još ljubavi i ja ću ti je prinijeti!" Ne sumnjaj u to da će Isus prihvatiti tvoj prinos, i budi miran.

(29. ožujka 1918., fra Emmanuelu iz Samostana San Marco,

31. *Ožujka*

Moj predragi oče,

zahvalan na skrbi koju ste mi iskazali i budući da se približava svetkovina Uskrsa, osjećam svetu dužnost, koju ne želim propustiti, da Vam zaželim obilje svih milosti koje bi Vas mogle učiniti sretnim ovdje na zemlji i blaženim na Nebu.

Oče moj, eto to je želja koju Vam umijem izraziti i mislim da će Vam biti vrlo draga. Na samu svetkovinu neću sa svoje strane u svojoj nedostojnosti propustiti moliti uskrsloga Isusa za vašu divnu dušu, iako Vas ne zaboravljam ni jednoga dana u svojoj molitvi.

Ovih svetih dana, više negoli ikada, silno sam ožalošćen zbog onoga Plavobradoga (otac Pio tako naziva Đavla - nap. prev.). Usrdno Vas molim, preporučite me Gospodinu, da ne postanem plijen toga našega zajedničkog neprijatelja.

Bog je sa mnom i utjehe koje neprestano kušam toliko su slatke da ih ne umijem opisati.

(31. ožujka 1912., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

Otac Pio na dan svojeg svećeničkog ređenja.

Lice stare crkve Sv. Ane, gdje je otac Pio bio kršten i gdje je slavio svoju Mladu misu.

Otac Pio zaređen je za svećenika 10. VIII 1910.

T R A V A N J

1. TRAVNJA

Gospodin je s Vama, i on se bori za Vas i zajedno s Vama. A u društvu jednoga tako vrsnoga ratnika nije Vam dopušteno sumnjati u potpunu pobjedu nad sramotnim i nečistim odmetnikom. Samo jecajte pred Isusom, kucajte uporno na njegovo Božansko Srce sve dok mu ne dodijate, no znajte također da njegov odgovor, koji Vam obznanjuje mojim posredstvom, nije drukčiji od onoga koji je dao Apostolu naroda: *Sufficit gratia mea (Dosta ti je moja milost).* Da, uvijek bdijte nad sobom, klonite se dangube i svakog iskvarenog razgovora i držite se daleko, koliko je moguće, od svakog približavanja s osobama drugoga spola, imajući uvijek na pameti ono što je rekao Apostol - da su naše kreposti zatvorene u vrlo krhku posudu. Cesto se povucite u svoju nutrinu i budite postojani u molitvi i meditaciji o nebeskim stvarima te nastojite zaokupiti razum korisnim štivom svetih knjiga. U ovome posljednjemu, osobno Vas molim, budite postojani i ne propuštajte se u tome vježbati.

I u svemu živite u miru sa samim sobom, jer Neprijatelj, koji uvijek lovi u mutnom, koristi našu naravnu obe-shrabrenost da bolje uspije u svojim naumima. Na kraju, u svemu se nastojte ponašati tako da Gospodnja milost, koja je razlivena u vašemu duhu, ne bude uzaludna.

(21. ožujka 1916., ocu Paolinu iz Casacalenda, Ep. IV, str. 13

2. TRAVNJA

Želim da poniženja Sina Božjega i slava koju je po tome zadobio budu predmet Vaše svakodnevne meditacije.

Razmišljajmo o poništenjima Božje Riječi, koja je, kako kaže sveti Pavao, jednaka Bogu i u kojoj je sva punina Božanstva, ali se nije strašila poništiti kako bi nas uzdigla do spoznaje Boga.

Ta se Božja Riječ, u svojoj potpunoj i slobodnoj volji, htjela spustiti sve do nas, skrivajući Božansku narav pod velom ljudskoga tijela. Na taj se način, kaže sveti Pavao, Božja Riječ ponizila, to jest poništila: Oplijeni sam sebe uzevši lik sluge (Fil 2,7). Da, sestro moja, on je tako htio skriti Božansku narav da u svemu ude pod ljudsku kožu, pokoravajući se čak gladi, žedi i umoru. I, da uporabimo izraz Apostola naroda, bio je iskušavan u svemu poput nas, osim u grijehu.

A vrhunac njegova poniženja očituje se u njegovoj muci i smrti, kada je, podlažući se ljudskom voljom volji svoga Oca, podnosio tolika razdiranja, sve do podnošenja najsramotnije smrti, smrti na križu. Sveti Pavao zato kaže: ***Ponizi sam sebe. poslušan do smrti, smrti na križu (Fil 2,8).*** Ta se poslušnost, ali i uzvišenost te poslušnosti i teškoće s kojima se suočio zbog Očeve zapovijedi te spontanost kojom je tu poslušnost prinio Ocu Nebeskome, budući da na to nije bio ponukan ni iz straha pred mukom, jer je Očev Jedinorodenac, niti je bio primamljen nagradom probitka, jer je Bog, u svemu jednak Ocu, toliko svidjela Vječnome Ocu da ga je, kaže Apostol, ***Bog zato preuzvisio i darovao mu ime, ime nad svakim imenom (Fil 2,9)***

3. TRAVNJA

Samo u snazi toga imena možemo se nadati spasenju, onako kako su to apostoli izjavili pred Židovima: ***Nije nam dano drugo ime pod nebom po kojemu se možemo spasiti.***

Vječni je Otac htio njemu podvrgnuti sva stvorenja: ***Na ime Isusovo neka se prigne svako koljeno nebesnika, zemnika i podzemnika.*** Tako kaže Apostol i tako jest. Isusu na Nebu iskazuju štovanje. Zbog njegova Božanskoga imena blaženi nebeski stanovnici, dirnuti zahvalnošću i ljubavlju, ne prestaju ponavljali ono što je evanđelista sveti Ivan motrio u svome viđenju: Pjevali su, kaže on, pjesmu novu. govoreći: ***"Dostojan si. Gospodine, primit i knjigu i otvorit i pečate njezine, jer si bio zaklan i krvlju svojom otkupio za Boga..."***

To se presveto ime štuje i na zemlji, jer sve milosti koje molimo u Isusovo ime Vječni nam Otac zacijelo uslišava. Božanski nam Učitelj kaže: ***Sve ono što ćete moliti od Oca u moje ime, dat će vam se.*** To se Božansko ime štuje, čovjek ne bi vjerovao, čak i u paklu. Jer to ime ulijeva strah đavlima, oni su onda po njemu skrhani i poraženi: ***U moje će ime izgoniti zloduhe.***

4. TRAVNJA

Zbog Isusove poslušnosti Bog Stvoritelj htio je da to presveto ime ispovijedaju i u njega vjeruju sva stvorenja. Zato Apostol kaže: ***Svaki će jezik priznali da je Isus Krist Gospodin, na slavu Boga Oca***. A to se danas nažalost ne događa na svim područjima gdje se štuje križ! 1 na Sudnji će dan

osuđenici i đavli, na prizor beskrajne Isusove slave i dok budu kušali njegovu beskrajnu moć, morati sudjelovati u toj časti.

I mi ćemo, ako budemo nasljedovatelji Isusa Krista, podnoseći sve životne borbe, sudjelovati li njegovim pobjedama. Da završim sa svetim Ivanom Zlatoustim, vje rujmo i dalje čvrsto da je Božanski Otkupitelj urešen tolikom slavom, ali i živimo tako kao da smo s njim u slavi, to jest oponašajući njegov primjer i nasljedujući njegovu volju. U protivnom, nimalo nam neće koristiti naše vjerovanje ako nije u skladu s našim djelovanjem.

(4. studenoga 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 217)

5. TRAVNJA

Potičem te na što veće pouzdanje u Božje milosrđe, na poniznost pred milosrđem našega Boga i na zahvalnost na svim milostima kojima te želi obasuti. Čineći tako, suočit ćeš se sa svim paklenim srdžbama i pobijedit ćeš ih. Ne boj se, moja predraga kćeri! Onaj koji ti je pomagao do sada, nastavit će u tebi svoje djelo spasenja. Zar bi bez Božje milosti mogla nadvladati tolike krize i borbe kojima je toliko puta bio podjarmljen tvoj duh? Dakle, sama milost činit će ostalo. Ona će te spasiti, a Neprijatelj će se zbog toga u svome gnjevu izgristi. Stoga, moli i trpi prema Božjoj odredbi i volji, jer plaća ti zbog toga nije daleko.

Ti se žalostiš zbog svoje ljubavi prema Bogu i čini ti se da je ona gotovo ništica... No kako to da ti sama, moja dobra kćeri, ne osjećaš tu ljubav u svome duhu? Sto je ona sumnja ili, bolje, stoje ona žarka želja koju mi sama izražavaš u svome pismu? Dakle, moraš znati, draga moja kćeri, da u *Božanskom smislu* želja da se ljubi jest ljubav. Tko ti je stavio u srce čežnju da ljubiš Gospodina? Ne dolaze li svete želje odozgor? Jesmo li sebi dovoljni da u sebi samima raspirujemo samo jednu takvu želju bez Božje milosti, koja u nama blago djeluje? Ako u jednoj duši nema ničega doli čežnje da ljubi svoga Boga, tu je već sve, tu je već sam Bog na djelu. Jer Bog nije, niti može biti, ondje gdje nema čežnje za njegovom ljubavlju.

6. TRAVNJA

Budi mirna glede postojanja Božje ljubavi u tvome srcu. I ako ta tvoja žudnja nije zasićena, ako ti se čini da želiš ali da ne uspijevaš posjedovati savršenu ljubav, to samo znači da ne smiješ nikada reći dosta i da se ne možemo niti smijemo zaustaviti na putu Božje ljubavi i svete savršenosti.

Dobro znaš da će se savršena ljubav postići kada budemo imali predmet te ljubavi. Dakle, čemu tolike tjeskobe i beskorisne obeshrabrenosti? Cezni i uvijek čezni u sve većem pouzdanju, i ne boj se...

O, kćeri moja, ne činimo toliku nepravdu Božjemu milosrđu prema nama! Molim te, po preblagome Isusu, da se ne daš pobijediti od toga straha da ne ljubiš Boga, jer bi te Neprijatelj na taj način teško zaveo. Znam da nijedna duša koja je hodočasnica na ovoj zemlji ne može dostojno ljubiti svoga Boga. Ali, kada duša sa svoje strane čini sve moguće i pouzdaje se u Božje milosrđe, zašto bi je onda Isus odbacio? Nije li nam on zapovijedio da ljubimo Boga prema našim snagama? Ako si ti sve dala i posvetila Bogu, čemu onda strah? Zato što ne možeš ljubiti još više? No Isus to ni ne traži od tebe. Uostalom, reci našemu dobrome Bogu da on sam učini ono što ti ne možeš učiniti. Reci Isusu: „Želiš li više ljubavi od mene?

Nemam više! Daj mi je još i ja ću ti je prinijeti! Ne sumnjaj u to da Isus neće prihvatiti tvoj prinos, i budi mirna." (*14. prosinca 1916., Ermini Gargani, Ep. III., str. 664)*

7. travnja

Zar da sada počneš plesti vijenac, stavljati dragulje i otvarati pupoljke? Proljeće je već davno prošlo, više nije njegovo vrijeme. Dušo moja, oglušila si se na glas Zaručnika koji te s ljubavlju pozivao da ga slijediš poslije minulog zla i zime. Ali duša je cijelo proljetno doba prespavala. Bio je to san nezahvalnika. A zatim se probudila, i to vrlo kasno. A onda je posvuda tražila svoga Ljubljenoga i, zahvaljujući Božjoj milosti, našla ga je kako sjedi među mnogim ljubljenim dušama, koje su mu rukama punim cvijeća prinosile njegove mirise.

Tada je duša zapazila svoj propust i odlučila pratiti ga. U toj pratnji zauzela je posljednje mjesto i sve do sada ne zna što da mu prinese, jer nema ničega svoga. Bože moj, kako duša odgovara na tolike tankoćutnosti njegove ljubavi? S nezahvalnošću. Eto, to je sve. Ali ona ne jadi-kuje, htjela bi okončati sa svojim nevjernostima, ali je uvijek okružena beskrajnim opasnostima da ga nanovo ne iznevjeri.

(12. prosinca 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 261)

8. TRAVNJA

Ne obeshrabrujte se zbog svojih malih nesavršenosti. Trudite se uvijek biti budni nad samima sobom da ne upadnete u pogrješke. Ali kada opazite da ste pogriješile, ne gubile se u beskorisnim jadikovanjima. Ponizite se pred Bogom, zastidite se zbog svoje slabe vjernosti, duboko se ponizite, molite oproštenje od našega Gospodina i odlučite da ćete ubuduće biti budniji, a potom odmah ustanite i idite putem na koji sam vas stavio.

Uvjerite se, moje predrage kćeri, da su padovi i mali pokreti strasti neizbježni dok smo u ovome životu, jer u svezi s tim veliki sveti Pavao uzvikuje: Siromašan sam ja čovjek i kako sam jadan! U meni su dva čovjeka, stari i novi, dva zakona - zakon osjeta i zakon duha; dva djelovanja - naravi i milosti. Oh, tko će me osloboditi od ovoga smrtnoga tijela?! (**usp. Rim 7,21-24.**)

9. travnja

Kćeri moje, potrebno je pomiriti se s onim što smo baštinili od naših praroditelja Adama i Eve. Samoljublje nikada ne umire prije nas, nego će nas pratiti sve do groba. Moj Bože, kćeri moje, koje li nevolje za nas siromašne Evine sinove! Uvijek ćemo osjećati njegove osjetne napade i njegova potajna djelovanja dok smo u ovome bijednom izgnanstvu. I? Trebamo li se zato obeshrabriti i napustiti nebesku stazu kojom smo se zaputili? Ne, predrage kćeri, ohrabrimo se. Nama je dovoljno da ne pristanemo slobodnom, čvrstom i hotimičnom voljom.

A ta je krepost ravnodušnosti toliko izvanredna da je ni star čovjek, ni osjetni dio ni ljudska narav, po svojim naravnim sposobnostima nisu kadri postići. Nije za to bio kadar ni naš Gospodin, koji, kao sin Adamov, (iako slobodan od svakoga grijeha i svake privrženosti na grijeh), nipošto nije bio ravnodušan ni u svome osjetnom dijelu ni u svojim ljudskim moćima, štoviše, nije želio umrijeti na križu. Zato što je krepost svete ravnodušnosti prema križu pridržana duhu, to jest onom višem dijelu duše i moćima zapaljenim milošću, te napokon samome Gospodinu, jer je on čovjek milosti, novi čovjek.

(25. rujna 1917., Rachelini Russo, Ep. III., str. 505)

10. TRAVNJA

Budite budni i nikada se nemojte jako pouzdavati u samu sebe. Nastojte sve više napredovati na putu savršenosti i sve više obilujte ljubavlju, koja je vez kršćanske savršenosti. Predajte se u ruke Božanskoga Oca u sinov-skom pouzdanju i otvorite srce darovima Duha Svetoga, koji čeka samo vaš malen pristanak kako bi Vas njima obdario.

Da, zdušno radimo. Sada je vrijeme sjetve. A ako želimo obilno žeti, nije toliko potrebno mnogo sijati, nego sjeme zasijati u dobro tlo. Već smo puno zasijali, ali za nas koji se želimo radovati u vrijeme žetve vrlo je oskudno. Sijmo, sijmo, moja draga kćeri, i drugo sjeme. I nimalo se poradi toga ne žalostimo. Nastojmo da to sjeme padne u dobru zemlju. I kada počne toplinom sunca izni-cati i oblikovati se u biljku, tada bdijmo i ne dopustimo Neprijatelju da dođe i uguši te dobre biljčice.

(10. prosinca 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II, str. 257)

11. TRAVNJA

Misli na onu veliku napuščenost koju je naš Gospodin trpio u Maslinskom vrtu i promatraj toga ljubljenoga Sina, koji moli od Oca utjehu, ali, znajući da mu je Otac ne želi udijeliti, više ne misli na to niti se požuruje moliti, nego, kao da to nije nikada tražio, on hrabro poduzima djelo našega otkupljenja. U trenutcima krajnje neutješnosti moli i ti Oca Nebeskoga da te ojača i utješi. A ako mu se to ne mili, nemoj više na to misliti, nego se nanovo osnaži i zdušno posveti radu na svome spasenju po križu kao da nikada ne bi smjela sići s njega i vidjeti „razvedravanje". Što hoćeš, kćeri moja? Potrebno je Boga vidjeti i govoriti mu u grmljavinama i olujama. Potrebno ga je vidjeti u grmu i vatri trnja. A da se to učini, kćeri moja, treba skinuti sa sebe obuću i odreći se potpuno svoje volje i svojih privrženosti.
(6. prosinca 1917., Antonietti Vona, Ep. III., str. 828)

12. TRAVNJA

Đavolska je to briga kojom je Vaš duh obuzet s obzirom na službu koja Vam je po poslušnosti dodijeljena, i to ne briga zbog brojnih posljedica koje iz te službe razložno proizlaze, nego zbog same te službe. Ali Vi slušajte i nadalje pa ćete tako sebi osigurati najbolju nagradu kojoj se može nadati

duša koja ljubi Isusa. Ne dopustite da ikakvo uznemirivanje uđe u Vaš duh, zbog bilo kojeg razloga, osobito ne zbog naložene Vam dužnosti. Shvaćam da se duša u kojoj stanuje Bog uvijek i na svakome koraku boji da će ga uvrijediti i taj strah postaje gotovo nepodno šljiv kada počne prožimati i dužnost koju obavljamo. Ali duša koja je tako satkana neka se ojača, jer upravo zbog toga straha neće pogriješiti dok kroči naprijed. Brate moj, kada bi o nama ovisilo da ne padnemo, onda bismo već na prvi dašak vjetra pali u ruke Neprijatelja našega spasenja. Uvijek se pouzdajmo u Božje smilovanje pa ćemo tako vazda kušati kako je dobar Gospodin.

Što se tiče onih vježbi koje su u sebi dobre, nastojte ih sve više otkloniti od sebe, jer, iako je u prošlosti sve prošlo dobro i po Božjemu Srcu, ne možemo se tome nadati i ubuduće. Svećenik bi trebao uvijek biti, a osobito danas, dostupniji svima. No, brate moj, da bi se to učinilo, potrebno je imati lijep „kapital" kreposti. Vrlo dobro znamo da je svijet uvijek zao i ne smijemo mu dati nikakva povoda za zlokobna naklapanja.

13. TRAVNJA

Usrdno Vas molim, ne gubite vrijeme u razmišljanju nad prošlošću. Ako ste je dobro uporabili, dajmo poradi toga Bogu slavu. Ako li pak loše, gnušajmo se zbog toga i pouzdajmo se u dobrotu Oca Nebeskoga. Štoviše, potičem Vas da upokojite svoje srce pri utješnoj pomisli da je Vaš život, u onome dijelu vremena koji niste dobro upotrijebili, već zadobio oproštenje od našega preblagoga Boga.

Bježite svom snagom od uznemirivanja i svakoga nemira srca. U protivnom će svaka Vaša vježba biti vrlo malo plodna ili gotovo uopće neće biti plodna. Držimo pouzdanim ovo: ako je naš duh uznemiren, onda su češći i izravniji napadi Đavla, koji običava iskoristiti tu našu prirođenu slabost kako bi uspio u svojim naumima. Budimo oprezni u ovome, što za nas nije malo važno. Naime, čim opazimo da padamo u obeshrabrenost, oživimo svoju vjeru i predajmo se u ruke Božanskoga Oca, koji je uvijek spreman prihvatiti nas kada mu se iskreno obratimo. *(9. veljače 1916., ocu Baziliju iz mjesta Mirabello Sannitico, Ep. IV, str. 191)*

14. TRAVNJA

Vi ginete od čežnje da budete oslobođeni od neprijatelja koji nas okružuju, jer svima njima, kao poslanicima Sotone, namjera je navesti nas na prijestup. Izjavljujem Vam da žalost koju osjećate zato što ste neprestano okruženi prigodama da uvrijedite Boga jest učinak Božje milosti, koju je premilostivi Gospodin obilno izlio u Vaše srce.

To je vrlo pouzdan znak da ljubav koju je Duh Sveti razlio u Vaš duh nije mrtva, nego budna. Slične žudnje, koje po poniznosti dolaze iz niskog mišljenja o sebi, ne mogu sadržavati ni na koji način đavolsku prijevaru. Jer, htjeti biti slobodan od neprijatelja kojima je nakana navesti nas na prijestup i uvredu Boga, htjeti biti slobodan od prigoda koje teško kusaju Vašu vjernost, potpuno isključuje taktičnost Neprijatelja, koji ne može niti umije prouzročiti takve osjećaje.

15. TRAVNJA

Zar nije Gospodin obećao svoju vjernost i da nikada neće dopustiti da budemo kušani mimo svojih sila? *Fide-lis est Deus ut non permittat vos tentari supra id quod potestis, quifacit etiam cum tentatione proventum ut possitis sustinere.*[1] ***Ta vjeran je Bog: neće pustiti da budete kušani preko svojih sila, nego će s kušnjom dati i ishod da možete izdržati (1 Kor 10,13).***

I, kako se drukčije u to osvjedočiti, sestro moja? Zar naš Bog nije dobar ponad svakog našeg poimanja? Zar se on ne zauzima više od nas za naše spasenje? Koliko nam je to puta samo dokazao?! Kolike ste samo pobjede izvojevali nad svojim vrlo moćnim neprijateljima i nad samom sobom zahvaljujući Božjoj pomoći, bez koje biste neizbježno bili satrveni?

Mislimo na ljubav koju nam Isus donosi i na njegovu revnost za naše spasenje, i upokojimo se te ne sumnjajmo da će nam on pomoći protiv svih naših neprijatelja, i to još brižnije negoli naš otac.

(28. srpnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. IL, str. 138

16. TRAVNJA

Kako da Vam ispripovijedam o novim Isusovim pobjedama nad mojom dušom koje su se dogodile ovih dana? Suzdržat ću se i ispričati Vam smo ono što se u meni zbilo prošloga utorka. Kakav sam zapaljen oganj toga dana osjetio u svome srcu! Ali sam osjetio daje taj oganj zapalila prijateljska ruka, ruka Božanski ljubomorna...

Kada je završila sveta Misa, zadržao sam se s Isusom radi zahvale. Ah, kako sam toga jutra vodio ugodan razgovor s Rajem! Toliko ugodan da, kada bih Vam pokušao sve ispričati, ne bih to mogao. To su događaji koji se ne mogu pretočiti u ljudski jezik a da se ne izgubi njihov duboki i nebeski smisao. Isusovo Srce i moje srce su se, dopustite mi ovaj izraz, stopili. Nisu više bila dva srca koja kucaju, nego samo jedno. Moje je srce iščezlo kao kada se kaplja vode izgubi u moru. Isus je bio u njemu Raj, Kralj. Radost u meni bila je tako snažna i tako duboka da više od toga ne bih mogao primiti. Neizmjerno slatke suze oblile su mi lice.

Da, oče moj, čovjek ne može shvatiti da žalosno, prognano, krhko i smrtno srce ne može podnijeti a da ne plače kada se u njega izlijeva Raj. Da, ponavljam, sama radost koja je prožimala moje srce poticala me na plač, i to dugo.

Taj me pohod, vjerujte mi, ojačao.

(18. travnja 1912., ocu Agostinu iz Samostana San Marco, Lamis, Ep. I., str. 272)

17. TRAVNJA

Sav naš život neka bude utrošen u predanje, u molitvu, u rad, u poniznost i zahvalu prema dobrome Bogu. Ako se dogodi da osjetite kako se u Vama ponovno budi nestrpljivost, odmah se utecite molitvi. Imajmo uvijek na umu da smo neprestano u nazočnosti Boga, kojemu moramo dati račun za svako naše djelo, i dobro i zlo. Nadasve usmjerujmo misli na poništenja koja je Sin Božji pretrpio iz ljubavi prema nama. Želim da misli o Isusovim trpljenjima i poniženjima budu uobičajen predmet Vaše meditacije. Ako to budete vježbali, uvjeren sam, ubrzo ćete ubrati spasonosne plodove. Ta će Vam meditacija biti zaštita u obrani od nestrpljivosti kada Vam preblagi Isus pošalje muke, kada Vas stavi u neku osamu, kada bude htio da budete izloženi protivštinama.

(6. veljače 1915., Anniti Rodote, Ep. III, str. 54)

18. travnja

Neka ovo troje bude daleko od Vas:

Prvo čega se trebate čuvati jest to da se nikada ni s kim ne svađate i ne prepirete, tko god to bio. Ako biste se drukčije ponašali, onda se pozdravite s mirom i ljubavlju. Prekomjerno ustrajavanje na vlastitome sudu izvor je i početak nesloge. Protiv toga prokletoga poroka sveti nas Pavao potiče da budemo svi jednodušni i istomišljenici.

Čuvajte se i od sklonosti prema taštini. Taj je porok vlastit pobožnim ljudima. Mi i ne opažamo da nas taština zavodi i navodi na misao da činimo više nego drugi i da stječemo ugled kod drugih. I sveti Pavao opominje svoje drage Filipljane kada im govori: ***Ne činite ništa iz isprazne slave (Fil 2,3).*** Taj veliki svetac, pun Duha Gospodnjega, dobro je vidio zlo u svoj njegovoj veličini koje bi taj prokleti porok donio sa sobom svetim kršćanima kada bi mu pošlo za rukom prodrijeti u njihovu dušu. I zato ih je htio upozoriti na to: ***Ne činite ništa iz isprazne slave!*** Tom se prokletom poroku, pravome crvu i moljcu pobožnih duša, oprite prezirom prema ispraznoj slavi. Ne želite da mnogo o Vama govore! Jedino ljekovito sredstvo očuvanja toga poroka jest da čovjek nisko misli o sebi, a sve druge drži višima od sebe.

Potrebno *se* čuvati još nečega što *nije* manje bezazleno od ovoga poroka, jer u sebi sadrži pokvarenu klicu podjele. Ovo posljednje čega se treba čuvati jest to da nikada *ne* tražite vlastitu prednost pred drugima, jer to neizbježno vodi kidanju lijepe veze ljubavi. A to je vez koji treba uvijek ujedinjavati kršćanske duše, budući da je ljubav, kako kaže svetii Pavao, *vez savršenstva.*

(4. studenoga 1914., Raffaelini Cerase, Ep. Ih, str. 217)

19. travnja

Zaustavimo se malo na kreposti Božje ljubavi. *Stoje* ta ljubav? Kako bismo dali odgovor *na* to pitanje, nadasve *jc* potrebno imati na umu da je čista Božja ljubav jedno, a sporedna ljubav drugo. Ovu posljednju treba pak razlikovati kao sporednu ljubav u osjetilnom i u duhovnom dijelu duše. Kada smo ih tako razlučili, dolazimo sada do odgovora *na* gore spomenuto pitanje.

Ljubiti Boga čistom ljubavlju znači prije svega to da jednostavnim *i* golim činom svoje volje volimo Boga poradi njegove beskrajne dobrote više od svega ostaloga. Dakle, onaj tko tako ljubi Boga, ljubi ga čistom Božjom ljubavlju. Ali kada Boga, osim što volimo čistom ljubavlju, volimo *i* s milinom srca te ako je tom milinom prožeta potpuno *i* naša volja, tada takvu ljubav prema Bogu

nazivamo sporednom duhovnom ljubavlju. To jest, kada *ta* milina obuzme srce žarom *i* slašću, tada Boga ljubimo sporednom osjetnom ljubavlju.

20. travnja

Bog nas hoće pridobiti za sebe tako da nam daje u volji i u srcu vrlo obilno kušati slatke utjehe u svakoj našoj pobožnosti.. Ali što ako tko ne spoznaje kakvim je opasnostima izložena takva vrsta ljubavi prema Bogu? Lako se događa da se neka duša u svojoj pobožnosti i ljubavi prema Bogu čvrsto drži onoga nebitnoga, a da se samo neznatno brine ili se uopće ne brine za čistu pobožnost i ljubav koje ju jedine pred Bogom čine ugodnom i dragom.

Kod te vrlo velike opasnosti naš preblagi Gospodin hita pomoći nam na poseban način. Kada vidi da se duša dobro učvrstila u njegovoj ljubavi, da mu je privrženija i bliskija, i kada vidi cla je već daleko od svega zemaljskoga i od prigoda da sagriješi te da je već stekla tolike kreposti da bi se, bez toga mamca i slatkiša za osjetila, mogla dovoljno održati u njegovoj svetoj službi, i budući da je on želi uvesti u veću svetost života, oduzima joj slatkoću čuvstava koje je do tada kušala u svim svojim razmatranjima, molitvama i ostalim pobožnostima. I, što je još bolnije za dušu, u tome slanju nestaje svaka lakoća moljenja i meditiranja. A k tome, duša je ostavljena u tami te u potpunoj i mučnoj suhoći.

Bože moj, kako li se duša lako prevarila! Ono što jadna duša naziva napuštenosi nije drugo doli sasvim jedinstvena i posebna skrb Nebeskoga Oca za nju. Taj njezin prijelaz nije pak ništa drugo nego započeta kontemplacija - u početku, doduše, „suhoparna", ali će se ta kontemplacija s vremenom, ako ostane vjerna, preobraziti iz stanja meditacije u kontemplaciju i sve će postati blago i ugodno.

(9. siječnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 291

21. travnja

Oče, kako mi se dogodi da mi, u trenutku razgovora s Isusom, sve ono što sam ga odlučno nakanio i želio upitati ne dođe tada na pamet? Zbog te svoje zaboravnosti osjećam vrlo živu bol. Kako to protumačiti? Nitko mi to do sada nije mogao potpuno objasniti.

Počujte sada nešto vrlo iznenađujuće. Kada sam s Isusom, događa mi se da Isusa zamolim za nešto što mi prije nikada ne bi palo na um. Primjerice, da mu govorim o osobama o kojima nikada nisam razmišljao, ali, što me još više čudi, i o ljudima koje uopće ne poznajem i za koje nikada nisam čuo.

A kada mi se to dogodi, zapažam da mi nije poznato da mi je Isus u prilog tih osoba odbio išta što sam ga zamolio.

(21. travnja 1915., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

22. travnja

Kakva je sreća služiti Isusu u pustinji bez mane, vode i drugih utjeha, osim utjehe da nas on vodi i da trpimo za njega! Neka Presveta Djevica i u našim srcima rađa da bi nam podarila njegove blagoslove.

Tijekom toga stanja suhoće i osame duha ne uznemiruj se što ne možeš služiti Bogu po svome zadovoljstvu, jer dok se prilagođuješ njegovim htijenjima, služiš mu prema njegovoj volji, koja je kudikamo bolja od tvoje. Nas koji smo Božja svojina ne treba brinuti ni uznemirivati nijedan način služenja Bogu. Budući da ne tražimo doli njega i da ga ne nalazimo nimalo manje kada hodamo po suhoj zemlji i pustinji negoli kada hodamo po vodama osjetnih utjeha, potrebno je zadovoljiti se i jednim i drugim hodom.

(11. siječnja 1917., Luciji Fiorentini, Ep. III., str. 480)

23. travnja

S ljubavlju pusti da te vodi Božja providnost, bilo da te hoće voditi po kopnu bilo po pustinji bilo, pak, po vodama osjetnih i duhovnih utjeha. Drži u ruci svoj *buket,* ali ako ti se predoči kakav drugi mirisniji, ne propusti ga zahvalno pomirisati, jer *buket* primaš zato da ne budeš dugo bez utjehe i duhovne miline.

Budi odvažna, u kakvo god se stanje Isusu svidi staviti te, .da cijelo tvoje srce bude za njega, jer nema ničega boljeg od toga. Skini također svu odjeću svoga sužanjstva neprestanim odricanjem od zemaljskih čuvstava i budi sigurna da ćc te Nebeski Kralj obdariti kraljevskim čuvstvima kako bi tc privukao svojoj svetoj ljubavi.

Čitam u tvome srcu snažnu odluku da želiš služiti Bogu i to mi jamči da ćeš biti vjerna u vježbama svete pobožnosti i neprestanog postizanja kreposti. No na jedno te potičem, što ni ti zacijelo ne zanemaruješ - kada ti se dogode pogrješke iz slabosti, ne trebaš se uopće tome čuditi, nego se s jedne strane gnušaj uvrede koju Bog zbog toga prima, a s druge pak strane potrebno je da iz toga urodi plod radosne poniznosti, po kojoj ćeš uvidjeti i spoznati svoju bijedu.

(12. siječnja 1917., Ermini Gargani, Ep. III., str. 669)

24. travnja

O, moja predraga kćeri, ne brini se zbog suhoće, ma-laksalosti i mučnih tama koje se događaju u tvome duhu, jer ih Bog hoće za tvoje veće dobro. Jednoga je dana Magdalena govorila Božanskom Učitelju. Mislila je da je odvojena od Njega pa je plakala, molila ga i toliko žudjela vidjeti ga. A kada ga je vidjela, mislila je da je to ***vrtlar***.

Tako se događa i tebi. Hrabro, moja dobra kćeri, ne žalosti se ni zbog čega! Ti u svome društvu imaš svoga Božanskoga Učitelja i nisi od njega odvojena. To je istina, i jedina istina. Čega se bojiš? Nad čime jadikuješ? Hrabro, dakle, i ne budi više djevojčica, a ni ženica, nego neka ti je srce muško! Dok je tvoja duša usidrena odlučnošću da živiš i umreš služeći i ljubeći Boga, ne uznemiruj se ni zbog svojih nemoći ni zbog bilo kakve druge zapreke.

Magdalena je htjela zagrliti našega Gospodina, a taj blagi Učitelj, koji joj je to mnogo puta dopustio, toga joj je puta to zapriječio, govoreći joj; ***Ne dodiruj me, jer još ne uziđoh Ocu svome.***

(18. kolovoza 1918., Antonietti Vona, Ep. III., str. 871)

25. travnja

Napasti i oluje koje kruže oko Vas sigurni su znaci Božjeg odabranja. Strah koji imate da ne uvrijedite Boga jest najsigurniji dokaz da ga ne vrijeđate.

Pouzdajte se s beskonačnim pouzdanjem u Božju dobrotu i, kako Neprijatelj bude povećavao nasilje, tako se Vi pouzdanije privinite na grudi preblagoga Nebeskog Zaručnika, koji nikada neće dopustiti da budete nadjača ni. Bog je sam svečano izjavio u Svetome pismu: *Fidelis est Deus ut non permittat vos tentari supra id quoed potestis, qui facit etiain cum tentatione proventum ut possitis sustinere (**Vjeran je Bog i neće dopustiti da budete kušani ponad vaših sila, nego će s kušnjom dati da i izdržite.).***

Uvjeriti se u suprotno, znači nevjernost. A Bog neka nas očuva da ne padnemo u slične izopačenosti. I sveti je Pavao osjećao uznemirenost pa je molio da bude oslobođen teške kušnje tijela. I on se jako bojao da ga ne svlada njegova put, ali zar mu nije tada zajamčeno da mu je Božja milost dostatna?

Naš Neprijatelj, koji kuje urotu na našu štetu, želi nas uvjeriti u posve suprotno, ali ga prezrite u Isusovo ime i jako ga ismijte. To je najbolji lijek da se povuče. On je jak sa slabima, ali s onima koji mu se čvrsto opiru kukavica je. Bojte se. no u svetome strahu, hoću reći, u onome strahu koji se nikada ne odvaja od ljubavi. Kada su to dvoje, strah i ljubav, ujedinjeni, tada kao dvije sestre pruže jedno drugom ruku da se održe uvijek na nogama i da hode sigurne na putovima Gospodnjim.

26. travnja

Ljubav nam omogućuje trčati velikim koracima, a strah nas, naprotiv, čini opreznima da gledamo kamo stavljamo nogu kako ne bismo posrnuli na putu koji nas vodi k Bogu. Znam da je križ, predraga moja sestro, bolan, a za one koji ljube gotovo je nepodnošljiv kada nas iskušava da uvrijedimo Boga kojega volimo i kojemu se klanjamo. Ali Isus, kada je bio kušan u pustinji i kada je visio na križu, jest najjasniji, najočevidniji i najutješniji dokaz onoga što Vam govorim u ime preblagoga Zaručnika duša. Naime, za dušu koja u svemu traži Boga, koja nadasve čezne za njim i želi samo njega u svome srcu, koja žudi da ga u središtu svoga duha ustoliči kao vladara i koja žarko želi da je on potpuno i svu posjeduje, i u tome je ljubomornija od dvoje zaručnika koji su silno zaljubljeni jedno u drugo, sadašnja iskušenja jesu kao vihori. Ponavljam, križ je posve očevidan znak posebne ljubavi i izvanrednog milosrđa ljupke Božje providnosti, koji nije dodijeljen svima, pa ni posebno odabranim dušama.

27. travnja

Dakle, hrabro naprijed! Bog je s Vama, a pakao, svijet i tijelo trebali bi jednoga dana postiđeni odložiti svoje oružje i još jednom priznati da ne mogu ništa protiv duše koja posjeduje Boga i koju Bog posjeduje...

Draga moja, rat protiv Vas je otvoren. Potrebno je da budete budni svakoga časa i da mu pružite snažan otpor, s očima vjere stalno uprtim u Boga nad vojskama, koji se bori s Vama i za Vas. I da imate beskrajno pouzdanje u Božansku pomoć, jer je pobjeda vrlo sigurna. I, kako vjerovati u nešto drugo? Zar našemu Bogu nije više stalo do našega spasenja nego nama? Zar on nije jači od samoga pakla? Tko bi se mogao ikada oduprijeti Kralju nebesa i nadvladati ga? Što su svijet, Đavao, tijelo, svi naši neprijatelji naspram Gospodina?...

28. travnja

Vi kažete da ne umijete razlikovati dolaze li zrake svjetla koje se ponekad naziru u dnu Vašega duha od Boga ili od nekoga drugoga, bojeći se da Vas u svemu ne nadmudri vaše prepredeno samoljublje.

Pa dobro, eto znakova da spoznate dolaze li te zrake svjeda od Oca svjetlila. Postoje tri znaka. Prvi je da ta svjetlila stvaraju uvijek sve divniju spoznaju Boga, koji, u mjeri u kojoj nam se očituje, daje sve uzvišeniju predodžbu o nedokučivosti svoje veličine. Napokon, to nam svjetlo daje da sve više ljubimo Boga, našega Oca, i da se sve više posvećujemo za njegovu čast i slavu. Drugi znak jest sve veća spoznaja nas samih kao stvorenja, sve dublji osjećaj poniznosti pri pomisli da se tako nevrijedno stvorenje usudilo uvrijediti ga i da se čak osmjehuje gledati ga i diviti mu se. Treći je znak da te nebeske zrake u duši stvaraju sve veći prezir prema svemu ovozemaljskom, osim prema onome što može biti korisno za služenje njezinome Bogu.

Ako te zrake svjetla stvaraju ta tri učinka u duši, prihvatite da dolaze od Boga. Te učinke u duši ne može uopće stvoriti Neprijatelj, a još manje naša fantazija i naša mašta.

(25. travnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 76)

29. travnja

Molim Vas da se ojačate i Vi ovom Božanskom mišlju: da su Vaše duhovne i tjelesne muke dokaz Božje volje, koja Vas tim putem hoće učiniti što sličnijom Božanskom uzoru, Isusu Kristu....

Mir savjesti za onoga tko se nada u Gospodinu ne dolazi osim od samoga Boga. To neka je odgovor na Vaše pitanje.

Ne osjetiti nikakvu privlačnost prema bilo čemu u ovome prolaznom svijetu, ne može imati drugog začetnika osim Boga, koji hoće tako odvojiti dušu od svega onoga što On nije.

(28. rujna 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 500)

30. travnja

Put koji je Apostol trasirao kršćaninu jest da se odreknemo poroka staroga čovjeka, to jest zemaljskog čovjeka, i da se zaodjenemo krepostima kojima nas je poučio Isus Krist. Što se tiče odricanja od poroka, on kaže: **UMRTVITE UDOVE VAŠE ZEMALJSKE.** Kršćanin posvećen po Krštenju ne biva lišen pobuna osjetila i strasti. Odatle i potreba koja nas potiče da, dok god živimo, mrtvimo svoje strasti.

Sam sveti Apostol, vrlo je oporo u samome sebi iskusio pobunu osjetila i strasti, zbog čega je izrekao ovu žalo-pojku: **DUHOM SLUŽIM BOGU, A TIJELOM SLUŽIM ZAKONU GRIJEHA** (to jest zakonu požuda). Kao da je htio reći: „Duhom služim zakonu Božjemu, a po tijelu sam podložan zakonu grijeha". To je duhovna utjeha tolikim siromašnim dušama koje, kada ih napadaju srditost i pohotnost, u sebi osjećaju trpku proturječnost. Naime, one ne bi htjele osjećati ni imali te pokrete srdžbe ni živu maštu ni senzualne osjete. U tim se jadnim dušama ti pokreti ipak *pojavljuju* i napadaju ih mimo njihove volje. U sebi osjećaju tako snažnu sklonost prema zlu upravo onda kada hoće činiti dobro.

Među tim „jadnicima“ ima nekih koji misle da vrijeđaju Gospodina kada u sebi osjećaju tu snažnu sklonost zlu. Ojačajte se, odabrane duše, u tome nema grijeha, jer i sam sveti Apostol, izabrana posuda, iskusio u sebi tu strašnu proturiječnost, pa zato kaže : Nalazim u sebi da ne činim dobro koje hoću, nego zlo koje neću. Osjetiti poticaje tijela, i to žestoke, ne može biti grijeh ako se duša na to ne odlučuje pristankom volje. *(16. studenoga 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 500)*

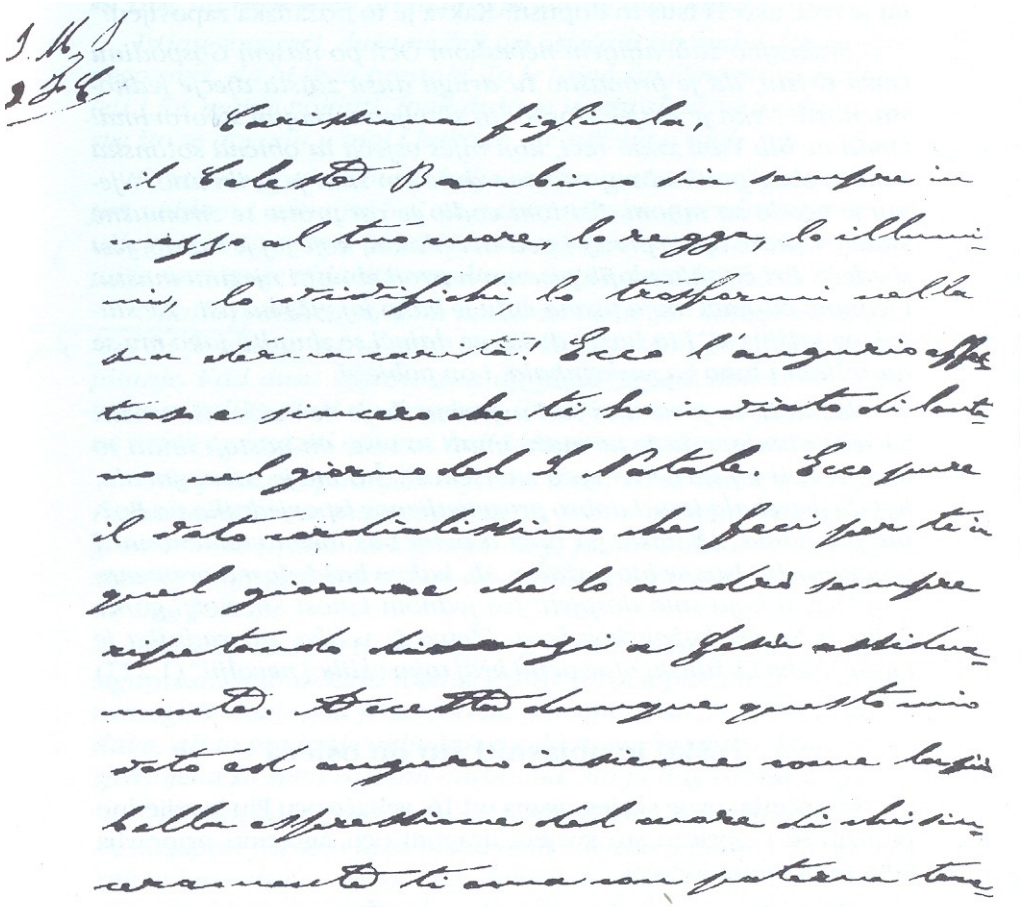

Rukopis oca Pia.

Pročelje kuće donne Raffaeline Cerase.

Pročelje kuće *donne* Raffaeline Cerese (1868.-1916.) s kojom se padre Pio kao njezin duhovni vođa dopisivao zadnje 3 godine njezina života (1914.-16.)

S V I B A N J

1. SVIBNJA

Svakoj duši koja je određena za vječnu slavu možemo vrlo dobro reći da je kamen određen za ugradnju u zdanje vječne zgrade. Zidar koji hoće sazidati kuću treba prije svega očistiti sav kamen od kojega će graditi kuću. A to postiže udarcima čekića i dlijeta. Jednako se ponaša i Otac Nebeski s izabranim dušama koje je, po svojoj uzvišenoj mudrosii i providnosti, od vječnosti odredio da tvore vječnu zgradu.

Dakle, duša određena da kraljuje s Isusom Kristom u vječnoj slavi treba biti pročišćena udarcima čekića i dlijeta. A koji su to udarci čekića i dlijeta kojima se služi Božanski umjetnik da pripremi kamen, to jest izabranu dušu? Sestro moja, ti udarci dlijeta jesu tame, strahovi, napasti, žalosti duha, duhovne uznemirenosti, a uz sve to ide pokoja „aroma" bezutješnosti i fizičke slabosti.

Dakle, zahvalite beskrajnom smilovanju vječnoga Oca što se tako ophodi prema Vašoj duši, jer je određena za spasenje. *(19. svibnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 87)*

2. SVIBNJA

Izabrani apostol, sveti Ivan, vidio je u Otkrivenju Božje Janje okruženo velikim mnoštvom duša kako ga posvuda slijede kamo god On ide. A te duše, kaže, *bile su djevice*: *„virgines enim sunt" i pratile su Božje Janje posvuda kamo On ide: „et sequwuur Agtutm quocumqiw ierat"*. Dakle, samo djevice imaju čast posvuda biti uz Janje! Samo će ga one posvuda pratiti.

Ali one duše koje ne ljube svoje djevičanstvo, nisu prave djevice, nego samo prividne, zato što im je srce "udano". One nisu djevice o kojima je rečeno: žene neudane i djevice brinu se za Gospodnje, da budu svete tijelom i duhom. No kako se mogu brinuti za Gospodnje ako ne ljube svoga djevičanstva?

O, kćeri moja, ovo ti nisam rekao zato da ti postavim zamku, nego za tvoje dobro. Rekao sam ti to u iskrenosti i zato što nas djevičanski život osposobljava da služimo Gospodinu bez zapreka. Neka je hvaljen Bog, koji ti je udijelio tu dragu i svetu ljubav! Učini da ta ljubav iz dana u dan sve više raste, a iz toga će ti proizići i utjeha. I zato što, dakle, cijelu zgradu tvoga blaženstva podržavaju ta dva stupa, pogledaj barem jednom tijekom dana jesu li oba „stupa" učvršćena kojom pobožnom meditacijom ili razmišljanjem.

Neće ti biti beskorisno ako ti se svidi i više puta na dan učvršćivati te „stupove", bilo meditacijom od toga dana bilo nekom drugom pobožnom mišlju. Kažem, ako ti se svidi i više puta, zato što želim da u svemu i za sve imaš svetu slobodu duha glede sredstava za postizanje savršenosti. Dakle, samo neka ta dva "stupa" budu očuvana i učvršćena, a nije važno na koji način.

(27. siječnja 1918., Ermini Gargani, Ep. III., str. 703)

3. SVIBNJA

Sjetite se dobrote s kojom se Gospodin s Vama ophodio sve do sada. On će nastaviti svoje djelo usavršavanja u Vašu korist. Nastavit će nad Vas izlijevati pun krčag ulja, ne samo svoga milosrđa, koje će Vas razveseljavati, nego i ulja svoje kreposti, koje će Vas učiniti jakom za uspješnu borbu. Jer, poznato je da hrvači mažu svoje udove uljem kako bi bili gipkiji, savitljiviji i jači.

Živite spokojno, jer Božje smilovanje neće uzmanjka-ti, a osobito Vama, ako se pokažete poslušni njegovim Božanskim djelovanjima. Dajte, o Raffaelina, ne budite-škrti prema tome Nebeskom Liječniku. Ne dopustite mu, za ljubav Božju, da dugo čeka. On i Vama ponavlja: *Praebe cor tuum (Daj mi svoje srce)*, kćeri moja, da u njega izli-jem svoje ulje. Za ime Božje, ne oglušite se na poziv tako blagoga Oca! S pouzdanim predanjem otvorite mu vrata svoga srca. Nemojte ponad sebe zaustaviti dragocjen dar njegova ulja da ne biste na času smrti tražili to ulje njegova milosrđa, kao lude djevice iz Evanđelja, jer tada nećete naći onoga tko će Vam ga dati

4. SVIBNJA

Da, uvijek se u životu držite ujedinjeni s Isusom Kristom u masliniku, u kojemu proživljava tjeskobu i muku. I ako budete tako sudjelovali u pomazanju njegove milosti i utjehi njegove snage, naći ćete se i poslije smrti u istom masliniku i sudjelovati u radosti njegova Uzašašća i Slave...

Sve podnosite kršćanski i ne bojte se jer nijedno trpljenje, koliko god neznatno bilo, neće ostati bez zasluga za vječni život. Pouzdajte se u Isusove zasluge pa će tako ponizna „glina" postati čisto zlato koje će sjati u Kraljevstvu Nebeskog Vladara.

(4. kolovoza 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 470)

5. SVIBNJA

Bezgrješnoj se Djevici dopao Vaš cvijetak, koji sam joj prinio po svojim rukama. Naša je dobra Majka vidjela da je uistinu malo uvenuo, i to zbog malo hladne rose koja je pala na njega. No to je vrlo neznatan nedostatak, čiju ćete Vi punu svježinu nadoknaditi toplinom ljubavi.

Da, draga moja, ne smije nam se nikada učiniti da je trud oko kreposti ljubavi prevelik i, iako vidim da ste u njoj znatno uznapredovali, ipak Vas ne prestajem poticati da sve više obilujete u ljubavi, jer je to krepost koju je i Božanski Učitelj najviše volio preporučivati. On je od te kreposti htio učiniti zapovijed za sve one koji će ga nasljedovati, i to kao svoju posve novu zapovijed, jer je najveći dio naših otaca Staroga Saveza nisu ni poznavali.

(12. prosinca 1914.. Raffaelini Cerase, Ep. U., str. 261)

6. SVIBNJA

Kćeri moja, kako je gorka pomisao da ću morati dati Bogu račun i o grijesima koje su drugi počinili zbog moga pogrješnog vodstva ili zato što zbog svoje neukosti nisam promicao veće dobro u dušama i, ne dao Bog, zbog svoga nemara, ili još gore, zbog svoje zloće, iako i nehotične. Ah, kćeri moja, moli, štoviše, moli jako na tu nakanu zajedno s drugim dušama s nama ujedinjenima u jednom te istom duhu pred Gospodinom.

Ne možeš vjerovati kakav mi trn pričinja taj strah. Uvijek je negdje u vršku duha i zbog njega svakoga trenutka proživljavam smrtnu tjeskobu. Kada bih samo mogao tisuću puta umrijeti na najmučniji način, to mi doista ne bi značilo ništa u usporedbi s ovim novim križem koji mi je Bog poslao i koji će me, ne zavaravam se, pratiti sve do smrti.

Shvaćam također da će me upravo taj trn malo-pomalo ubijati, jer opažam da on nije nikakva kušnja, nego izričita Božja volja...

Svi moji napori ne mogu istrgnuti ni ublažiti taj vrlo oštar trn. On me ne pušta ni jednoga trenutka. S tim trnom u duši na svaku utjehu ostajem ravnodušan, svako dobro moja je muka, svaka mi je zaposlenost dosadna, svaka mi razonoda postaje užasavajuće mučeništvo, a sam život postaje mi gorak teret. Mimo svoje želje mislim na njega, zato što njegov ubod stalno osjećam danju, a i noću me uvijek probada u snovima. On mi je prva muka i prva misao kada se probudim, i posljednja s kojom usnem.

(15. travnja 1918., Girolami Longo, Ep. III., str. 1021)

7. SVIBNJA

Kako je Gospodin dobar prema svima, ali je kudikamo bolji prema onome tko u srcu gaji istinsku i iskrenu želju da mu se u svemu svidi i koji iščekuje da se Božji naumi nad njim ispune!

U svim ljudskim događajima naučite i Vi da u svemu što Vam dode koliko god možete prepoznate Božju volju i da joj se klanjate. Cesto ponovite riječi našega Božanskog Učitelja: *fiat voluntas tita sicut in coelo et in torra (Budi volja tvoja kuko na nebu tako i na zemlji.*) Da, taj lijepi uzvik neka Vam uvijek bude u srcu i na usnama u svim događajima Vašega života. Ponovite ga u napastima i kušnjama kojima Vas Isus bude litio podvrgnuti. Ponovite ga i onda kada se osjećate uronjeni u more Isusove ljubavi. To neka bude Vaše sidro i Vaše spasenje. Ne bojte se Neprijatelja, on ništa ne može protiv lađice Vašega duha, jer je Isus kormilar, a Marija zvijezda.

(6. veljače 1915., Anniti Rodote, Ep. III., str. 54)

8. SVIBNJA

Moje je srce prepuno radosti i stalno je sve snažnije u suočavanju s patnjom, kakva god ona bila, samo da time ugodim Isusu.

Istina je da Đavao nikada ne miruje samo ne bih li ja izgubio mir duše i pouzdanje koje imam u Božje milosrđe. A to se uglavnom trudi postići neprestanim napastima protiv svete čistoće koje potiče u mojoj mašti, a ponekad i jednostavnim pogledom na nešto što nije sveto, nego je u najmanju ruku beznačajno.

Sve to ismjehujem kao da za to ne hajem, kako ste mi Vi savjetovali. Samo me žalosti, u nekim trenutcima, što nisam siguran jesam li se bio spreman oduprijeti prvome napadu Neprijatelja. Zacijelo, kada se sada ispitujem, radije bih htio smrt negoli odlučiti uvrijediti moga dragoga Isusa samo jednim grijehom, pa makar i lakim.

(17. kolovoza 1910., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

9. SVIBNJA

Neka Vas Isus učini sve milijom sebi i da mu nalikujete na putu boli. Marija, Isusova i naša Majka, neka Vam podari razumijevanje svega onoga što obuhvaća veliku tajnu boli koja je kršćanski podnesena i svekoliku snagu kako biste se mogli uspeti sve do vrhunca Kalvarije, noseći svoj križ.

Nažalost, potrebno je mnogo snage da se prođe tim putom. Ipak, hrabro, Gospodin Vam nikada neće uskratiti svoju pomoć. Zato se požurimo sjediniti sa svim pobožnim i vjernim dušama koje idu za Božanskim Učiteljem. Požurimo se, kažem, da ne zaostanemo mnogo za tom svetom povorkom. Ostanimo uvijek s njom sjedinjeni. Nikada je ne izgubimo iz vida. Ne izgubimo je nikada iz svoga pogleda jer je, u protivnom, nećemo sustići, pa ćemo ostati lišeni tih skrivenih blaga koja se samo u njoj nalaze, dakle, bit ćemo isključeni iz vječne radosti, koja se samo po njoj i s njom stječe do posjedovanja.

(4. kolovoza 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 470)

10. *svibnja*

Svetost znači znati nadići samoga sebe, znači savršenu pobjedu nad svim našim strastima. Znači uistinu i toliko ustrajno prezirati same sebe i sve što je od ovoga svijeta, da više volimo siromaštvo nego bogatstvo, poniženje nego slavu, bol nego ugodu. Svetost znači ljubiti bližnjega kao same sebe, i iz ljubavi prema Bogu. Svetost znači čak ljubiti onoga koji nas proklinje, mrzi, progoni te mu, štoviše, činiti dobro. Svetost znači živjeti ponizno, nesebično, mudro, pravedno, strpljivo, s mnogo ljubavi, čisto, blago i radino, štoviše, ispunjati svoje zadaće ni iz jednog drugog razloga nego da bismo se svidjeli Bogu i da bismo samo od njega dobili zasluženu plaću. Ukratko, svetost, dobra Raffaelina, u sebi ima snagu, prema izričaju svetih knjiga, preobraziti čovjeka u Boga.

(30. prosinca 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 541)

11. svibnja

Postoje tri velike istine za koje je potrebno posebno moliti Duha Tješitelja da nas rasvijetli. Prvo da nam dade sve više spoznavati uzvišenost našega kršćanskog poziva. Biti izabrani, i to između tolikih ljudi, te znati da su taj poziv i to izabranje od Boga već od vječnosti, *ante mundi constituthnem1, .**prije stvaranja svijeta... (Ef 1,4)***. i to bez ikakve naše zasluge, s jedinim ciljem da budemo njegovi u vremenu i vječnosti, jest lako veliko i istodobno tako blago otajstvo da duša, čim u njega prodre, ne može a da se sva ne rastopi u ljubavi.

Potom molimo da nas sve više rasvijetli u svezi s beskrajnom vječnom baštinom za koju nas je odredila dobrota Oca Nebeskoga. Prodiranje našega duha u to otajstvo udaljttje dušu od zemaljskih dobara i ispunja nas čežnjom da stignemo u nebesku domovinu.

Na kraju, molimo Oca svjetlila da sve više prodiremo u otajstvo našega opravdanja, koje nas, bijedne grješnike, privodi spasenju. Naše je opravdanje toliko golemo čudo da ga Sveto pismo uspoređuje s uskrsnućem Božanskog Učitelja.

12. SVIBNJA

Opravdanje naše bezbožnosti toliko je golemo da možemo sigurno reći da je Bog pokazao svoju veću moć nad našim obraćenjem negoli kada je iz ničega stvorio nebo i zemlju, jer je više opreke između grješnika i milosti nego između ničega i bitka. Ništa je manje daleko od Boga negoli grješnik. Doista, ništa, budući daje lišeno postojanja, nema nikakve mogućnosti oduprijeti se Božjoj volji, dok se grješnik, budući da je slobodno biće, može oduprijeti svim Božjim htijenjima. Osim toga, kod stvaranja je riječ, naime, o naravnom redu, a kod opravdanja bezbožnika, naprotiv, o nadnaravnom i Božanskom redu.

Ah, kada bismo svi razumjeli iz kakve nas je krajnje bijede i sramote izvukla svemoćna Božja ruka! Ah, kada bismo prodrli samo na trenutak u ono što zadivljuje i same nebeske duhove, to jest u stanje u koje nas je Božja milost uzdigla da budemo, štoviše, njegovi sinovi, određeni da kraljuju zajedno s njegovim Sinom kroz svu vječnost!

Kada bi nam bilo dopušteno prodrijeti u ljudsku dušu, vidjeli bismo da ona ne može živjeti doli potpuno nebeskim životom. Bijedno li je stanje ljudske naravi! Koliko bi nam puta Otac Nebeski htio otkriti svoje tajne, a primoran je to ne učiniti jer nismo kadri za to zbog naše zloće. Neka se svidi Gospodinu okončati toliku bijedu i jad. Neka napokon svrši kraljevstvo Sotone i neka kralju-je potpuna pravednost.

O istinama koje smo do sada izložili meditirajmo često, tako da se ojačamo u kreposti i oplemenimo u mislima.

(23. listopada 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 197)

13. SVIBNJA

Prvo i glavno načelo koje trebaš utisnuti sebi u pamet jest ovo: poslušnost i uvijek poslušnost, kojoj trebaš podložiti cijeloga sebe. Dakle, u svojim djelovanjima ne trebaš mozgati. I kakva god da te sumnja salijeće, nastavi dalje bez uznemirivanja i otjeraj je od sebe činom svete poslušnosti. Isus će biti uvijek zadovoljan kakva god se djela latiš. Izbjegavaj samo ono što, naravno, znaš da je grijeh. Samo to ne pripada u poslušnost. Dobro uoči da sam rekao kako će Isus biti vrlo zadovoljan svakim tvojim djelom. Jer kada je tvoja volja naviknuta svidjeti se Bogu, a ta će volja, uvjerit ćeš se i opet te uvjeravam, sada kada je posjeduješ, omogućiti da će mu svako tvoje djelo biti ugodno. I neka ti ne bude važno ako to nisi kadar dokučiti svojim razumom. Isus gleda tvoju volju, a ona mu se uvijek želi svidjeti. Dakle, ne brini, sine moj, ni zbog jedne dvoumice i straha. Dovoljno ti je znati iz riječi autoriteta daje Isus zadovoljan zbog tvojih djela. Od dvojice jedan griješi, ili autoritet ili ti! Dakle, zaključak je...?

Već je sada nedvojbeno da bi imao pravo kada bi se htio uvjeriti u suprotno. Istina nije na tvojoj strani, nego na strani onoga tko ti govori u Božje ime. Sine moj, što još želiš od Boga, koji se čak šali na djetinjasto svet način? Dakle, nikakav strah u odnosu s Bogom, nego predanje i strpljivost, a jednoga ćeš dana vidjeti potpuno i besprijekorno svjetlo.

14. SVIBNJA

Drži sumnjivim sve želje koje, prema mudrim i pobožnim dušama, ne mogu dati prave učinke. To su želje za kršćanskom savršenošću, o kojoj doduše možemo maštati, ali je nikada ne možemo prakticirati, i o kojoj mnogi umiju dobro pričati, ali je nitko ne pretače u život. A oslobodi se i sumnje koju si mi izložio u svezi s onim što si čitao o knjigama. Ozbiljno razmisli o ispraznosti ljudskoga duha - kako se taj duh sam olako prevari i smuti. Jer, uvjeravam te da ćeš po tome razmišljanju lako upoznati ono što si toliko puta rekao, to jest da su nutarnje muke, koje si podnosio i čije ostatke i sada osjećaš, prouzročene u tebi zbog golemog razmišljanja i mnoštvom želja potaknutih velikom zebnjom da brzo prispiješ do zamišljene savršenosti koja te je „naopako" oblikovala. Tvoja je mašta u tvome duhu oblikovala zamisao o apsolutnoj savršenosti, do kakve je tvoja volja htjela stići. No, što se dogodilo? To sam dobro znaš. Volja, prestrašena zbog velike teškoće i nemoći, „zatrudnjela" je, ali nije mogla roditi plodovima pa je umnažala mnoge beskorisne želje koje su joj, poput trutova, proždrle med iz košnice, a dobre i prave želje bile su željne svake utjehe. Dobro je za tebe što je dobri Bog imao sućuti prema tvojoj duši i na vrijeme te oslobodio iz toga stanja posredstvom moga vodstva.

15. SVIBNJA

Upravo nam krepost strpljivosti jamči savršenost više od svake druge kreposti. I ako je treba vježbati u odnosu na druge, jednako je treba vježbati i prema samome sebi. Oni koji teže čistoj Božjoj ljubavi nemaju toliko potrebu za strpljivošću s drugima koliko sa samima sobom. Da bismo postigli savršenost, moramo podnositi vlastite nesavršenosti. Kažem podnositi strpljivo, a ne ih ljubiti i milovati. Svakako nesavršenost prouzročuje bol duši, ali poniznost crpi snagu iz te boli. Potrebno je, predragi moj sine, napokon, da dobro hodaš i da se sa svim marom priklониš onoj stazi koja ti je najbliža, i koju je moguće prijeći. Trudi se da dobro provedeš prvi dan u tjednu i nemoj se već zadržavati na želji da čezneš provesti dobro posljednji dan kada još nisi proveo ni prvi.

Vrlo se često zaustavljamo na želji da budemo dobri rajski anđeli, a zanemarujemo biti dobri kršćani. Ne želim ovime reći kako nije potrebno da duša postavi uzvišen ideal za cilj, ali ne smiješ željeti ni zahtijevati da to dostigneš u jednome danu, jer ti ta čežnja ne bi donijela ništa drugo doli beskorisnu muku. Sine moj, naše će nas nesavršenosti pratiti do groba. Ne možemo hodati a da pritom ne dodirujemo zemlju. Svakako, ne smijemo biti uvijek priljubljeni za zemlju, ali još manje smijemo htjeti letjeti, jer smo pilići koji još nemaju krila.

16. SVIBNJA

Naš je život postupno umiranje. Tako bi i naše nesavršenosti trebale u nama umirati iz dana u dan. Ove drage nesavršenosti pobožnim dušama koje ih podnose zacijelo mogu biti izvor zasluga i snažan

povod da zadobiju krepost, jer nam one dopuštaju sve više upoznati bezdan svoje bijede i potiču nas da se vježbamo u poniznosti, u samozataji, u strpljivosti i u *revnosti.*

Sine moj, ne znam kakve će dojmove u tvojoj duši ostaviti ovo moje skromno pismo, no sve sam ti ovo napisao do nogu Raspetoga. U srcu sam osjetio snažan poticaj da ti sve to napišem, zato što sam uvidio kako je velik dio tvoga zla u prošlosti bio prouzročen tvojom velikodušnom spremnošću u srcu, a uspjeh je bio ipak vrlo neznatan. Snage su ti bile preslabe u usporedbi s tvojom čežnjom i visokim ciljevima pa je to zadavalo bol tvo-me srcu, činilo te nestrpljivim, nemirnim i zbunjenim, a onda je prispjelo nepovjerenje u samoga sebe, potište-nost i uznemirenosti uma i srca.

Ako je sve to istina, a nažalost jest, pouči se mudrosti za ubuduće. Ostani ovdje na zemlji, jer plovidba po pučini izaziva vrtoglavice i grčeve.

17. SVIBNJA

Sine moj, drži se do Isusovih nogu, tik do Magdalene, i nastavi vježbati male kreposti, koje su prikladnije tvojoj dobi i duhu. Malom se trgovcu povjerava mala košara, ne velika.

Zato ti preporučujem upravo ono što je prikladno za tvoju dob, svetu jednostavnost, kojom se „grabi" Srce Isusovo. Ne boj se opasnosti koje vidiš izdaleka, kako mi pišeš, i o kojima sam ti više puta opsežno govorio. Izgledaju ti kao vojska, a nisu drugo doli okresane vrbe. I dok ti je pogled uprt u njih, uvijek si izložen opasnosti u hodu.

Imaj, sine moj, čvrstu i općenitu odluku da želiš služiti Bogu i ljubiti Boga svim srcem, i izvan toga ne razbijaj glavu oko budućnosti. Nastoj samo činiti dobro u ovome danu, a kada prispije sutrašnji dan, onda će se on zvati danas i onda ćeš misliti na njega.

Imaj uvijek veliko pouzdanje i predanje u Božju providnost, ne teži skupljati mane više nego što ti je potrebno za današnji dan i ne sumnjaj da će Bog učiniti da sutra padne druga mana, te tako u sve dane tvoga života. *(25. studenoga 1917., Luigiju Bozzutu, Ep. IV., str .403)*

18. svibnja

Ono što svetome apostolu Pavlu najviše leži na srcu jest ljubav pa je zato više od bilo koje druge kreposti živo preporučuje i želi da bude sačuvana u svakom djelu, budući da je ona jedina krepost koja čini kršćansku savršenost: *Ponad svega,* kaže on, *imajte ljubavi, koja je vez savršenosti.*

Vidite, on se ne zadovoljava time što nam preporučuje strpljivost, međusobno podnošenje, iako su i to plemenite kreposti, nego želi ljubav, i to s pravom, zato što se može dogoditi da strpljivo podnosimo lude mane i da opraštamo uvrede koje su nam nanesene, ali da sve to bude bez zasluga ako to činimo bez ljubavi, koja je kraljica kreposti i koja u sebi sadrži sve druge kreposti.

Stoga, sestro moja, jako cijenimo tu krepost, ako želimo naći milosrđe kod Oca Nebeskoga. Volimo ljubav i vježbajmo se u njoj. To je krepost koja nas čini sinovima jednoga Oca, koji je na nebesima; ljubimo i vježbajmo ljubav, budući da je ona zakon Božanskog Učitelja. Po tome ćemo se razlikovati od svijeta, ako ljubimo i iskazujemo ljubav, ako ljubimo milosrđe te bježimo i od najmanje sjenke koja bi ga na bilo koji način mogla potamniti, i nek' nam je uvijek u mislima velika pouka toga apostola - *da mi svi budemo udovi Isusa Krista,* a da Isus bude *glava svih nas, svojih udova.* Pokažimo se da smo puni ljubavi jedni prema drugima i sjetimo se da smo svi pozvani tvoriti jedno tijelo. A ako sačuvamo ljubav, Isusov će mir uvijek radosno pobijediti u našim srcima.

19. svibnja

U svezi s prikladnim sredstvima za postizanje kršćanske savršenosti, Apostol nam predlaže dva vrlo moćna sredstva - stalno proučavati Božji zakon i sve činiti na Božju slavu.

Što se tiče prvoga sredstva, on piše Kološanima: *Riječ Kristova neka u svem bogatstvu prebiva u vama! U svakoj se mudrosti poučavajte i urazumljujle! Psalmima, hvalospjevimu, pjesmama duhovnim od srca pjevajte hvale Bogu! (Kol 3.16-17)*

Nauk toga velikog apostola jasan je. Uopće ga nije po-trebno komentirati. Ako jc kršćanin ispunjen Božjim zakonom, koji ga upozorava i poučava da prezire svijet i njegove zavodljivosti, bogatstva, časti i sve ono što mu priječi da ljubi Boga, neće nikada malaksati ni zbog kakve protivštine koja mu se dogodi. Sve će podnositi ustrajno i postojano i sve će uvrede lako oprostiti. I za sve će dati hvalu Bogu.

Apostol još više želi da Božji zakon, Isusov nauk, bude u nama i da u nama obilno stanuje. A sve to ne možemo zadobiti osim po postojanom čitanju Svetoga pisma i onih knjiga koje govore o Božjim stvarima ili pak slušajući Božju riječ posredstvom svetili molitelja, ispovjednika itd.

Naposljetku, Apostol hoće da se kršćanin ne zadovolji samo poznavanjem Božjega zakona, nego želi da prodre u njegov smisao kako bi mogao dobro sebe upravljati. A to sve ne možemo imati bez postojanog razmatranja Božjega zakona, posredstvom kojega kršćanin kliče od radosti i srcem prodire u slatke pjesme psalama i himne Bogu. Odatle slijedi da kršćanin koji teži savršenošću spoznaje kako je vrlo potrebno obavljati razmatranje.

S obzirom na drugo sredstvo, tj. da se sve radi na Božju slavu, slušajmo pouke Apostola: / *sve što god riječju ili djelom činite, sve činite u imenu Gospodina Isusa, zahvaljujući Bogu Ocu po njemu! (Kol 3,* i *7)*

Tim jednostavnim sredstvom, ako ga vjerno prakticiramo, ne samo da se držimo daleko od svakoga grijeha, nego se i osjećamo potaknuti svakoga časa težiti uvijek većoj savršenosti.

(16. studenoga 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 226)

20. svibnja

Nemam riječi ni prikladnih osjećaja kojima bih zahvalio Gospodnjoj dobroti, koja se s toliko ljubavi s tobom ophodi i štiti te. Vidim jasno, dobra moja kćeri, da te on izabrao da budeš blizu njega, iako lo nije nikakva tvoja zasluga. Već sada možeš biti sigurna da on želi savršeno posjedovati tvoje srce. I k tome želi da ono bude probo-deno boli i ljubavlju kao i njegovo. Slabost, „stezanje" srca, nježnosti, sveti zanosi, napasti, suhoće i neutješ-nost, sve su to geste njegove neizrecive ljubavi. I kada te Zli želi uvjeriti da si žrtva njegovih napada ili Božje na-puštenosti od Boga, nemoj mu vjerovati, jer te nagovara na zlo, želi te prevariti.

Nije istina da griješiš. Nije istina da te se Gospodin gnuša pa stoga nije istina da ti Gospodin nije oprostio tvoje pogrješke kad god si u prošlosti skrenula s pravoga puta.
Božja je milost s tobom i ti si vrlo draga Gospodinu. Tame, strahovi, suprotna uvjerenja jesu đavolske spletke koje trebaš prezreti u ime svete poslušnosti.

21. svibnja

Daj oduška i suzama, jer je to Božje djelo, i ne žalosti se zbog onoga što prisutni zbog toga mogu umisliti. Ta stiskanja koja kušaš na srcu Bog želi, i on ih hoće kako bi te njegovo milosrđe učinilo sebi dražom te kako bi sličila njegovu ljubljenome Sinu u tjeskobama u pustinji, Maslinskom vrtu i na križu.

Jedini savjet koji ti mogu dati jest da se držiš čvrsto onoga što sam ti rekao u Gospodinu i da ne dopustiš činiti drugo nego ono što Duh Sveti želi u tebi učiniti. Predaj se njegovu djelovanju i ne boj se. On je toliko tankoćutan, mudar i blag da ti neće prouzročiti doli dobro.

Posebno kada su nutarnje slasti praćene blagim i dubokim osjećajem poniznosti, ne smiju prouzročiti nikakvu sumnju i potrebno je raširiti srce i primiti ih.

(15. travnja 1918., Girolami Longo, Ep. III., str. 1021)

22. svibnja

Ujedinite svoje srce s Isusovim Srcem i budite jednostavna srca, kako On to hoće. Trudite se utisnuti u sebe Isusovu jednostavnost i držati srce daleko od zemaljskih mudrosti i putenih lukavstava. Neka je Vaša misao uvijek čista, uvijek ispravna u svojim idejama i uvijek sveta u svojim nakanama. A volja neka ne traži drugo doli Boga, njegovu volju, slavu i čast.

Ogledajmo se, draga moja, u Isusa koji provodi skrovit život. Svekoliko njegovo beskrajno veličanstvo zakriljeno je šutnjom one skromne nazaretske kuće. Dakle, trudimo se i mi provoditi posve nutarnji život, skriven u Bogu.

23. svibnja

Neka Vas ne uplaši križ. Najsigurniji dokaz da ljubimo jest trpljenje za Ljubljenoga. A ako je Bog zbog toliko ljubavi pretrpio toliku bol. bol koju se za njega podnosi postaje isto što i ljubav. U patnjama koje Vam naš Gospodin dariva budite strpljivi i suobličite se Božanskome Srcu s radošću, znajući da se Ljubljeni s Vama samo neprestano „igra".

Nevolje i križevi uvijek su bili baština i kapital izabranih duša. Koliko Isus želi više uzdignuti dušu do savršenstva, toliko joj više povećava križ i muke. Radujte se, kažem Vam, što ste toliko povlašteni unatoč svakoj Vašoj nedostojnosti. Koliko ste više u nevolji, toliko više smijete klicali, jer duša u vatri nevolja postaje čisto zlato, dostojna da bude postavljena da sjaji u Nebeskome dvoru.

(14. srpnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 126)

24. svibnja

U ovim danima Đavao mi pakosti na različite načine koliko god može. Taj će nesretnik udvostručiti sve svoje napore da mi naudi. Ali se ničega ne bojim, osim da ne bih uvrijedio Boga. Izgleda mi da je taj nesretnik gori prema Vama negoli prema meni, jer me hoće spriječiti u Vašemu duhovnom vodstvu. Doista, tko zna koliko mi snage treba da Vam priopćim svoje stanje. Osjećam tako žestoke bolove u glavi da gotovo ne vidim kamo stavljam pero.

Sve ružne utvare koje mi Đavao potiče iščezavaju kada se s pouzdanjem predam u Isusove ruke. Dakle, kada sam s Raspetim Isusom, to jest kada razmišljam o njegovim žalostima, beskrajno trpim, ali mi ta bol čini mnogo dobra. Uživam u miru i spokoju, koji se ne mogu objasniti.

25. svibnja

Dragi oče, ono što me najviše ranjava jest misao na Sa-kramentalnog Isusa. Srce se osjeća privučeno kao nekom višom silom prije negoli se ujutro sjedini u Sakramentu. Osjećam takvu glad i žeđ prije negoli primim Sakramen-talnog Isusa, da mi ne nedostaje mnogo da umrem od boli. A to je zato što više ne mogu izdržati što još nisam s Njim potpuno sjedinjen. Ponekad sam i s velikom vrućicom primoran nahraniti se njegovim Tijelom.

Ta glad i žeđ, nakon što sam ga primio u sakramentu, postaju uvijek sve veće. A kada primim to najviše Dobro, kušam takvu puninu slatkoće da mi samo malo nedostaje da Isusu kažem: „Dosta je, jer to ne mogu više izdržati". Gotovo zaboravljam da sam na svijetu. Um i srce više ništa ne žele, a u nekim trenutcima, i to dugo i dragovoljno, ne uspijevam željeti ništa drugo.

Ponekad se u blagu ljubav umiješa i ljubav koja me obuzima zbog boli mojih grijeha pa mi se čini da ću zbog toga umrijeti od boli. I ovdje Đavao pokušava često ogorčiti moje srce uobičajenim tužnim mislima.

(29. ožujka 1911., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

26. svibnja

U ovome tako tužnom vremenu, u kojemu tolike duše otpadaju od Boga, ne znam kako čovjek može istinski živjeti bez Hrane jakih. U ovome vremenu, u kojemu nas neprestano okružuju ljudi koji u srcu gaje mržnju prema Bogu a na usnama im je uvijek psovka, sigurno sredstvo da se ne okužimo lom zarazom jest da se jačamo Euhari-stijskom hranom.

Slobodu od grijeha i napredovanje na putu savršenosti ne postiže onaj tko živi dugo a da se ne nahrani neokaljanim Tijelom Božanskoga Janjeta. Ne znam što drugi misle o ovome. Meni je uvijek iluzorno, uzevši u obzir aktualne prilike u kojima živimo, htjeti se uvjeriti kako napredujemo u savršenosti ako se ograničujemo na to da se pričest i mo jednom ili dva puta godišnje.

(19. svibnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 87)

27. svibnja

Već me dva dana muči vrlo jaka glavobolja i ne dopušta mi da se bilo čega primim.

Užas od rata toliko me potresa. Moja je duša u potpunoj pustoši. Iako sam se na rat pripravljao, ipak to nije spriječilo da mi dušu obuzrru užas i samoća.

Ovaj će rat za našu Italiju i za Božju Crkvu biti blagoslovljeno i spasonosno čišćenje. Po njemu će se u talijanskom srcu razbuditi vjera, koja je skrivena, uspavana i ugušena uslijed najružnijih pohota. On će dati da iznikne najljepše cvijeće u Božjoj Crkvi iz gotovo isušene zemlje. Ali, Bože moj, prije negoli se to dogodi, kakva li nam je teška kušnja određena!

Moramo proći kroz svekoliku noć najgušće tame, kakvu naša domovina nikada nije doživjela. Istina je da će mnogima la krajnja kušnja biti kamen spoticanja, ali ponajviše spasnosan lijek po kojemu će se zadobiti zdravlje.

Blago očima koje će vidjeti svanuće toga novoga dana! U toj golemoj kušnji, kroz koju smo krenuli i koja će biti za nas posebno oštra, bacimo pogled iznad te duboke noći i usmjerimo ga na dan koji će svanuti. I to nam je dovoljno da se utješimo u preblagom Gospodinu.

(27. svibnja 1915., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

28. svibnja

Draga moja kćeri, ti znaš da lijek koji rado propisujem jest smirenost duha, a da uvijek zabranjujem pretjeranu brigu. U taj počinak i tu mirnoću trudi se nanovo položiti svoj duh, koji je uznemiren krivnjom zloga duha, u mislima na duhovni počinak koji naše srce treba uvijek imati U Božjoj volji, kamo god nas ona vodi. Živi, kćeri moja, dok se Bogu mili u ovoj bijednoj dolini, u potpunoj pod-

ložnosti njegovoj svetoj volji. Koliki smo dužnici Božjoj dobroti, koja nam je dala da s tolikim žarom želimo živjeti i umrijeti u njegovoj ljubavi! Uzdajmo se, kćeri moja, u toga velikoga Spasitelja, koji nam daje želju da živimo i umremo u njegovoj ljubavi kako bi nam onda dao i milost da tu želju i ispunimo.

(28. svibnja 1917., Anniti Rodote, Ep. III., str. 108)

29. svibnja

Ne ispuštajte iz vida ovu vrlo rječitu lekciju, koja je dostojna biti dobro shvaćena - sadašnji nam život nije dan ni zbog čega drugoga doli da postignemo vječni život. I upravo zato što o tome ne razmišljamo dovoljno, pomiješamo svoja čuvstva s onim što pripada ovome svijetu, u kojemu smo u prolazu. A kada trebamo napustiti taj svijet, preplašimo se i uznemirimo. Ah, učiteljice, vjerute mi, da bismo živjeli zadovoljni na ovome hodočašću, potrebno je pred očima imati nadu dolaska u našu domovinu, u kojoj ćemo vječno ostati, i istodobno čvrstu vjeru. Jer, istina je da Bog, koji nas zove k sebi, promatra kako k njemu dolazimo i nikada neće dopustiti da nam se dogodi išta što ne bi bilo za naše veće dobro. On zna tko smo i pružit će nam svoju očinsku ruku kada učinimo pogrješne korake, kako nas ništa ne bi zadržalo da hitrim korakom kročimo k njemu. Ali da bismo uživali tu milost, potrebno je imati potpuno pouzdanje u njega.

Ne pretječite sa zebnjom događaje ovoga života, nego živite u savršenoj nadi da će Vas Bog, kojemu pripadate, po mjeri u kojoj bi Vas mogli nenadano sustići, od njih osloboditi. On Vas je sve do sada štitio. Samo se držite čvrsto ruke njegove Providnosti i on će Vam pomoći u svim prilikama. I kada ne budete mogli hodati, On će Vas voditi, ne bojte se. Čega se imate bojati, moja predraga kćeri, kada ste svojina Boga, koji nam je tako snažno obećao da se onima koji ga ljube sve okreće na dobro? Ne mislite na ono što će se dogoditi sutra jer će se Otac Nebeski, koji se danas brine za Vas, brinuti i sutra i uvijek. On Vam ne čini ništa nažao ili, ako i pripusti kakvo zlo, onda će Vam dati i nepobjedivu hrabrost da to podnesete.

(23. travnja 1918., Ermini Gargani, Ep. III., str. 724)

30. svibnja

Recite mi, molim Vas, može li sunce ili tama sve rasvijetliti? Vama ostavljam da izvučete iz toga pravi zaključak. Božja milost jest sam Bog. On je uzvišeno sunce, a sve drugo ili je ništa ili ako jest nešto, jest samo zbog njega. Bog sam, kažem, sa svojom miiošću može rasvijetliti dušu i pokazati jc kakva jest. I koliko duša više spoznaje svoju bijedu i nedostojnost pred Bogom, toliko je veća milost koja je rasvjetljuje u spoznaji nje same.

Shvaćam da otkrivanje vlastite bijede posredstvom ovoga Božanskoga sunca u početku prouzročuje žalosti i tuge, muke i strah za siromašnu dušu, koja na taj način biva rasvijetljena. Ali ojačajte se u preblagom Gospodinu, jer kada Božansko Srce svojim gorućim zrakama ogrije zemlju Vašega duha, dat će da iz nje izniknu nove biijke, koje će u svoje vrijeme donijeti izvrsne i do sada neviđene plodove.

(4. ožujka 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 368)

31. svibnja

Isus neka je uvijek s Vama, i onda kada Vam se čini da ga ne osjećate. No nikada Vam nije Loliko blizu kao u duhovnim borbama. On je uvijek nazočan, blizu Vas, kako bi Vas osokolio da hrabro izdržite borbu. On je nazočan kako bi spriječio Neprijateljeve udarce, da ne biste bili ranjeni.

Za ljubav Božju, zaklinjem Vas svim onim što Vam je najviše sveto, ne činite mu nažao ni najmanjom mišlju da Vas je on i jednoga trenutka napustio! To je upravo jedna od najučestalijih đavolskih napasti. Otjerajte je od sebe čim je opazite.

Neka Vas tješi, draga moja, da će vječne radosti biti onoliko veće koliko ćemo više dana poniženja i nesretnih godina izbrojiti u sadašnjemu životu. Nije to moj način gledanja i razmišljanja, nego nam samo Sveto pismo daje o tome neizrecivo svjedočanstvo. Evo što psalmista o tome kaže: *Laetati sumus per diebus, quibus nos Innniliast, annh* qutbus *vidimus mala.'*- ***Obraduj nas za dane kad si nas šibao, za ljeta kad smo stradali (Ps 90,15).***

A apostol sveti Pavao ostavio nam je napisano u Poslanici Korinćanima da nam „jedan trenutak naše ćasovite nevolje može nam u Nebu postići slavu koju ne možemo ni zamisliti". Evo doslovnih riječi: *Momcnttincum et ieve tribulatianis nostrae, supra modum in sublimitate aetermtm gloriae pondus operalur in nobis.{* ***Ta ova malenkost naše časovite nevolje donosi nam obilato, sve obilatije, breme vječne slave (2 Kor 4,17).***

(15. kolovoza 1914., Raffaelini Cerase, Ep. 11., str. 153)

L I P A N J

1. lipnja

Kako je slatko živjeti uvijek u Gospodnjoj sjeni, u svetom samostanu! Možda sam postao vrlo nedostojan boraviti u svetom obitavalištu u koje me s toliko ljubavi pozvao i, evo, Gospodin me silom i zbog moje nezahvalnosti želi udaljiti. Neka bude volja njegova, jer sve ono što on čini pravedno je! Želi iskušati do krajnjo-sti vjernost svoga sluge. Gospodin, na moju štetu, želi uslišati molitve svega ovoga pobožnog puka, koji me apsolutno, kako to pokazuje, hoće na silu zadržati u njem, uzdižući molitve i gotovo čineći nasilje Srcu Božjemu da ostvari tu svoju veliku želju,..

Ganuli su me do suza! No zgražam se i drhtim od pomisli na to, draga moja, jer se bojim da mi Gospodin ne plati u ovome životu ono što sam učinio iz ljubavi prema njemu. Molite Isusa, molite kako bi mi sačuvao nagradu U drugome životu.

(15. lipnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 111)

2. lipnja

Molimo Gospodina da nikada ne dopusti da svoje srce oglušimo na njegov glas, koji nam upravlja danas na ovaj način. Zaklinjimo također Oca Nebeskoga da nikada ne zašuti zbog naše drage Italije. Neka munjama naoruža svoju desnicu. Neka uvijek viče i neka jako viče u dubinu srca nas Talijana po svojim nadahnućima, a izvana neka nas udari svakom vrstom nedaća. Neka nas zastraši, ogorči, pritisne pod bremenom svoje Božanske desnice. Neka nas ponizi i ražalosti kako mu se svidi. Te, iako naočigled stroge kazne, bit će uvijek kazne vrlo nježnoga Oca, koji diže svoj glas i dohvaća bič da popravi i spasi svoga sina.

Neka nas po svojoj beskrajnoj dobroti poštedi strašne kazne svoje stil nje, koja je zastrašujući znak. Žalostan preludij njegova napuštanja. Neka nas poštedi kobne kazne iz ljubavi prema Onome koji *non novit peceatum', **...koji je bio bez ikakva grijeha... (2 Kor 5,21).*** poradi našega se spasenja *pm nobis peceatum fecit.*[x] ***...učini mjesto nas grijehom... (2 Kor 5,21).***

Živio Bog! 1 neka mu se svidi da nama Talijanima nikada ne uskrati naume svoje mudrosti. Neka nas sve nade u takvom stanju da može okrenuti na dobro naših duša i naše domovine ovaj teški i ozbiljni trenutak kroz koji prolazimo i ovu kušnju kojoj smo danas svi podvrgnuti!

(8. lipnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II, str. 111)

3. lipnja

Moja je duša već dugo danonoćno uronjena u tamnu noć duha. Duhovna tama traje satima i danima, a često i tjednima...

Kada stignem do vrhunca toga mućeništva, tada mi se učini da će se duša napokon utješiti pri pomisli da će na kraju nužno podleći pod teretom tih boli, jer ih je više nemoguće dugo podnositi.

No, neka živi Bog! Jer misao o besmrtnosti koja se odupire samom paklu odmah se predočuje pred tom izgubljenom dušom. Tada duša opaža da je još u obličju živoga tijela i da krikom svoje boli doziva pomoć... I ovdje moj jezik postaje nijem, i ne polazi mi za rukom izraziti ono što se u meni tada događa.

To su zapravo nove pojave koje se u meni događaju i ne umijem ih opisati. Jedino što mogu reći jest to da sam ovdje na vrhuncu boli i ne znam ugađam li time Gospodinu ili ne. Sa svoje strane, nastojim ga ljubiti. To želim. No, u ovoj vrlo mračnoj noći moj duh tapka nasumce, moje je srce suho, snage oslabljene, a osjeti iscrpljeni.

Pokušavam to razjasniti - uzdišem, plačem, jadikujem, no sve je beskorisno, dok se siromašna duša, izmučena boli i lišena snage, ne podvrgne Gospodinu, govoreći: *Non mea o dulcissime lesu, sed tua voluntas fiat.(Ne moja nego tvoja volja neka bude.).*

(pisano potkraj siječnja 1916., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

4. lipnja

Moj Bože, izgubljen sam i izgubio sam te, hoću li te naći? Ili ću zauvijek ostati izgubljen? Jesi li me osudio da vječno živim daleko od tvoga lica?...

Oče moj, prodirem, kako mogu, u ovaj mračni zatvor, no mučno je probijanje kroz mračnu šumu ovih gustih tama, u vihoru i strahu od neprijateljskog tlačenja, koji koristi oluju da me zlouporabi i pobijedi.
Tražim Boga, no gdje ga naći? Da, iščezla je svaka misao o Bogu Gospodinu, Gospodaru, Stvoritelju, Ljubavi i Životu. Sve je On rastjerao. A ja, Bože moj, izgubljen sam u gustoj pomrčini najgušće tame i, budući da ne mogu više ljubiti, uzalud dozivam u iščezlim uspomenama izgubljenu ljubav. O, moje Dobro, gdje te tražim ondje te gubim, izgubljen sam tražeći te, jer si s milinom primio dar koji sam ti prikazao i sve si uzeo i držiš u svojoj uzvišenoj vlasti. Povjeravam se tebi i nadam se da ćeš se skrbiti oko moga potpunog predanja sve do moga najbolnijeg „oslobađanja" od ljubavi.

5. lipnja
Više za mene nema života i, s ovom smrću koja me guši u duši, ničega se više nisam kadar latiti u životu. A ovaj moj smrtni san ne uspijeva više rastjerati nikakva vijest. Pristajem ili, bolje, čini mi se da pristajem, a ne bih znao kako, na providnosnu pomoć koju ste mi iskazivali sve do ovoga trenutka. Prigibam i trudim se drage volje prigibati glavu svim udarcima Božje pravednosti, koja se pravedno rasrdila na mene. Ali ništa više ne koristi probuditi me na vječni život, ništa više uzdići moj nasmrt ranjeni duh ... hvata me drijemež i onesvješćujem se... Ponekad je duh vrlo potresen i uznemiren zbog svoga stanja. Poslije te uznemirenosti duh se osmjeli, a onda popusti i uzalud nastoji pronaći svoje izgubljeno blago.
Oče moj, moja je molitva žalac boli i smrtnih muka, čovjeku je to strašno sebi i predočiti. Ne razumijem više ništa, ne znam jesu li moje molitve uopće još molitve ili jake mržnje koje srce na vrhuncu svoje boli upućuje svome Bogu. Osjećam napuštenost i prazninu u sebi. Strašno je čovjeku to predočiti kada se nađe u toj napušte-nosti. Nema ničega. Sve je savršeno ništavilo, osim vrlo rijetkih bljesaka nesigurna svjetla, u gustim tminama u koje sam uronjen, koje govore duhu: Bog je dobar. Ali, Bog je uvijek tajnovit pozornu duhu koji se troši bdijući u tjeskobnim, no uvijek neizbježnim traženjima. A siromašni se duh troši u tolikim strahovima da ga ne uvrijedi, zato što je sam u vrlo očajnoj samoći, sam u svome izgaranju. Sam, kada je u nutrini i izvana tlačen. Sam u prirodnom truljenju, sam u kušnjama od Neprijatelja.

6. lipnja
Moje Dobro, gdje si? Više te ne poznajem niti te nalazim. Je li potrebno tražiti te, tebe koji si život duše koja umire. Bože moj, Bože moj... Drugo ti ne umijem više reći nego: *Zašto si me ostavio?* Osim ove napuštenosti, ne znam, ne znam ništa, čak živim li ne znam.
Predragi moj oče, ne napuštajte me u ovoj razdirućoj tjeskobi. Nalazim se u stanju da se izgubim. Snažna ruka Boga, koji je pravedno na mene rasrden, gotovo će me uništiti. Sjetite se da me Gospodin povjerio Vama da mi budete vođa, utjeha i spas. Sjetite se da sam Vas, od trenutka kada me Gospodin Vama povjerio, držao ocem svoje duše i da sam svjedočio Bogu za Vas svu svoju djetinju nježnost, koju ćutim i gajim sve do sada, i uvijek sam težio svom žudnjom za vašim uvjerenjima i poukama.
Oče moj, pritecite mi upomoć! Htio bih izliti sve na ovaj papir, kada bi bilo moguće, i cijelu svoju dušu koja se troši. No, Vi dobro znate da mi to nije moguće, nalazim se u bolnoj nemoći... Samo vičem, i po tome ćete dokučiti koliki su moje siromaštvo i moja niskost, moja bijeda i nedostojnost. I preklinjite Nebo da mi pomogne, da mi podari savršenu suobličenost čistim i tajnovitim, Božanskim i svetim naumima, čvrstu, postajnu i odlučnu poučljivost prema posluhu, koji je jedini pojas spasa kada se nađem u tolikoj tutnjavi oluje i jedina luka spasa koje se hvatam u tome brodolomu duha.

7. lipnja
Svečano izjavljujem, odričući se svake svoje volje i znanja, zadovoljstva i spoznaje, da ću biti vrlo poslušan sin svoga duhovnog vode dok me Svevišnji pritišće svojim „strogostima". Što je još potrebno? Moj Bože, to je već mnogo - lišen svake tvoje utjehe, molim te za snagu u svome trpljenju. Učini me postojanijim i čvršćim, a moje odluke toliko plodnijima da barem budu dostatne razoružati tvoju rasrđenost. Moje najveće dobro, ti ih sam prinesi svome rasrdenom Veličanstvu, ali ih prvo potkrijepi svojom Božanskom krepošću, a ja ću se truditi tražiti počinak u svome nemogućem mučenju na ovoj postelji oštra i tvrda trnja, te iz tvoje ruke uzimati i uživati za hranu tvoju odbačenost i napuštenost.
Oče moj, ne mislite da nisam uložio sve svoje napore kako bih izišao iz ove strašne tamnice. Ali, učinio sam to beskorisno, štoviše, na svoju štetu, jer sam se morao pomiriti s time da gledam kako tama silazi u moju dušu te otpočeti još žešću borbu, a uzalud mi bijaše krik.

8. lipnja

Izgubljen sam, da, izgubljen sam u nepoznatom. Svega sam lišen. No, odlučan sam, iako ne kušam nikakvu utjehu slijediti glas onoga koji je Božji zastupnik. Gladujem, oče moj, za povratkom moga Boga u dušu moju - dajte mi njega, nasitite me njime, koji je život moj i sve moje. Stanje ovoga moga duha ne pokazuju drugo doli potpunu ruševinu, ništa drugo doli protivna svjetlila koja streme rasvijetliti gnjiloću i zaplašiti žrtvu, koja je plijen svoje nesvjesne sudbine. Moj Bože! Oče moj, potreban je ovaj krik, samo mi on ostaje u tolikoj muci. Ništa više ne razumijem, jako se bojim da ću zauvijek biti pripušten samome sebi i, zato što se bojim, hvatam se ili usuđujem se „dočepati" poslušnosti, ali je, izgleda, nesvjesno izbjegavam.

Zaustavljam se, jer mi vrhunac boli koja me pritišće oduzima svaku jasnoću uma.

Uvijek me blagoslivljajte, a ja se zauzvrat neću prestati uvijek žrtvovati za Vas Bogu kojega sam izgubio.

(4. srpnja 1918., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

9. lipnja

Vidim se u krajnjoj osami. Sam moram nositi breme svih i misao da ne mogu donijeti olakšanje duše onima kojima me Isus šalje. Žalosti me, štoviše, satire me, muči, bičuje, uništava mi mozak i razdire mi srce pomisao na tolike duše koje se upinju opravdati u zloći prezira najvećega Dobra.

Ah, Bože, koliko trnje osjećam u srcu! Osjećam da obje sile koje prividno izgledaju krajnje oprečne, naime, htjeti živjeti da bih mogao pomagati braći u progonstvu i htjeti umrijeti da bih se sjedinio sa Zaručnikom, neizmjerno rastu te su u ovim posljednjim vremenima na krajnjem vrhu moje duše. One mi razdiru dušu i oduzimaju mir, doduše, ne u najvećoj nutrini duše, no ipak mir koji te sile i samo izvana dodiruju, ali je meni nužno potreban da bih mogao djelovati s više blagosti i pomazanja.

Ah, oče moj, oče moj, ne ostavljajte me samoga, pohitite mi u pomoć molitvom i poticaj em. Kažem Vam da se doista osjećam usamljen, što mi oduzima mir i počinak, čak tek. Kada to dulje potraje, onda se, kažem Vam, nalazimo u predvečerju velike krize. Ta svjestan sam da će trpjeti i fizička strana očitovanja duše. I više se bojim fizičkoga trpljenja negoli duhovnoga, ali ne zbog sebe, nego zbog drugih.

(8. listopada 1920., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

10. lipnja

Kako Vam ispripovjediti najmučniju nevolju koja bičuje moju dušu? Od četvrtka do danas osjećam kako mi je duša ispunjena više negoli ikada krajnjom zbunjenošću. Osjećam da me sve više pritišće Gospodnja ruka. Osjećam da se ruka Gospodnja okomila na mene. Osjećam da Gospodin pokazuje svu svoju moć dok me kažnjava. Odbacuje me i progoni kao kada vjetar nosi list. Ah, ne mogu više! Ne mogu više podnositi snagu njegove pravednosti. Osjećam se satrven pod njegovom silnom rukom. Suze su kruh moj svagdašnji. Uznemiren sam, tražim ga, ali ga ne nalazim osim u gnjevu njegove pravednosti.

Oče moj, mogu s pravom reći kao prorok: *U duboko blato zapadoh i vode mi dođoše do grla. Uzalud sam se naprezao i mučio.* Grlo mi je promuklo. Strah i drhtanje me obuze. Tame su me sa svih strana pokrile. Ležim na postelji svoje boli, pun tuge, tražeći svoga Boga. Ali gdje ga naći? Sa svoje postelje boli i iz svoga okajničkog sužanjstva uzalud pokušavam izići u život.

(4. srpnja 1918., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

11. lipnja

Voditi brigu o nekim fizičkim slabostima preduvjet je za dobar način življenja. Samoljublje, cijenjenje samih sebe i lažna sloboda duha jesu korijeni koje ne možemo lako iščupati iz ljudskoga srca. Možemo samo spriječiti da oni ne daju plodova, a to su grijesi, jer njihove prve klice, mladice, to jest njihove prve pokrete i kretnje uopće nije moguće spriječiti dok smo u ovome smrtnom životu. Iako njihovu kvalitetu i snagu možemo umanjiti po vježbanju suprotnih kreposti, a osobito ljubavi prema Bogu.

Potrebno je, dakle biti strpljiv u iskorjenjivanju loših navika, obuzdati protivštine te nadvladati vlastite sklonosti i raspoloženja, već prema potrebama. Jer, dobra moja kćeri, ovaj je život neprestana borba i nema osobe koja može reći: „Ja nisam napadnut". Mir je pridržan za Nebo, u kojemu nas čeka palma

pobjede. Dok živimo, trebamo se uvijek boriti, u nadi i strahu, uz uvjet da nada uvijek bude jača, te uvijek imati na umu svemoć Onoga koji nam pomaže. Radi postojano, pouzdano i predano oko svoga popravka i usavršavanja.

12. lipnja

Znaj, o kćeri, da ljubav ima tri dijela: ljubav prema Bogu, ljubav prema sebi i ljubav prema bližnjemu. Neka te moje skromne pouke privedu stazi na kojoj ćeš sve ovo vježbati.

a) Često tijekom dana s velikim pouzdanjem usmjeri cijelo svoje srce, svoj duh i misao na Boga i reci mu s kraljevskim prorokom: *Gospodine, ja sam tvoja, spasi me.* Ne zadržavaj se mnogo u razmišljanju o tome na koji se način obraćaš Bogu u molitvi, nego slijedi jednostavno i ponizno njegovu milost i nemoj se optuživati.

b) Predano se trudi iščupati sve loše sklonosti, ali se nemoj pretjerano zamarati oko toga da to učiniš odjednom. Nemoj se nikada strašiti što vidiš da si bijedna i puna loših raspoloženja, misli na svoje srce s velikom željom da ga usavršiš. Neumorno se trudi blago ga i s ljubavlju ispravljati kada se spotakne. Ponad svega, trudi se koliko možeš ojačati onaj viši dio duše i nemoj se zadržavati na osjećajima i utjehama, nego na odlukama i težnjama kojima ćeš biti nadahnuta po vjeri, duhovnom vođi i razumu.

13. lipnja

O, kćeri moja, ne budi nježna prema samoj sebi. Nježne majke kvare djecu. Nemoj olako jadikovati i plakati. Ne čudi se tome salijetanju i nasilju koje s toliko muke otkrivaš. Ne, kćeri moja, ne čudi se tome. Bog to dopušta kako bi te učinio poniznom u istinskoj poniznosti, malenom i neznatnom u tvojim očima. Ali tome smijemo težiti samo onda kada nas Bog nadahnjuje, kada je naš duh udaljen od stvorenja i okrenut Stvoritelju te kada je u nama neprestana ljubav prema presvetoj poniznosti i jednostavnosti srca.

c) Budi dobra prema bližnjima i ne postupaj prema njima srdito. Po potrebi izgovori često ove Učiteljeve riječi: *Volim svoje bližnje, vječni Oče, jer ih ti ljubiš. Ti si mi ih dao za braću i želiš da ih ljubim kao što ih ti ljubiš.* Osobito voli te djevojčice, svoje učenice s kojima te sama ruka Božje Providnosti združila i povezala nebeskim vezom. Ne uznemiruj se zbog ispada nestrpljivosti koji ti se događaju jer u tome nema krivnje osim ako su rezultat tvoje volje, to jest ako ih činiš smišljeno, a da pritom sebi ne nanosiš silu da se obuzdaš. Prihvati te siromašne djevojčice, pomiluj ih, drži ih u svome srcu, moja predraga kćeri, kao što ja tebe držim u svome srcu budući da silno i na osobit način želim tvoje duhovno usavršavanje jer me sam Bog na to toliko obvezuje.

11. lipnja 1918., Ermini Gargani, Ep. III, str. 735)

14. lipnja

Prva krepost potrebna duši koja teži k savršenosti jest ljubav. Prvi pokret, prva sklonost i prvi poticaj svega što
je naravno jest da se teži ići u središte. To je fizički zakon. To se događa i u svemu što je nadnaravno - prva želja našega srca jest da idemo Bogu, što samo znači da ljubimo svoje istinsko i pravo dobro. S pravom se ljubav u Svetome pismu naziva vez savršenstva.

Ljubav, za rođene sestre ima radost i mir. Radost se rađa iz uživanja što posjedujemo ono što volimo. A od trenutka kada duša upozna Boga, ona dobiva naravan poticaj da ga ljubi. Ako duša slijedi taj svoj naravni poticaj, koji raspiruje Duh Sveti, ona već ljubi najveće Dobro. I tako ta sretna duša već posjeduje lijepu krepost ljubavi. A kada ljubi Boga, ona je već sigurna da je u njegovu posjedu, jer u toj se ljubavi ne događa, kao što se, nažalost, događa onome tko ljubi novac, čast i zdravlje, da nema uvijek ono što ljubi. Tko Boga ljubi, on uvijek ima onoga koga ljubi.

Nije to plod moga razmišljanja, nego nam to kaže Sveto pismo: *Tko ljubi, on je u Bogu i Bog je* u *njemu.* Sto znači svetopisamski odlomak: *Tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje i Bog u njemu.* Zar on ne pokazuje da je duša koja je posvećena Bogu po ljubavi sva Božja i da Bog po tome priopćenju sav pripada duši?

15. lipnja

Radost je izdanak ljubavi. No da bi ta radost bila savršena i istinska, potrebno je da njezin neodvojiv drug bude mir, koji se u nama pokazuje onda kada dobro koje posjedujemo jest najveće i sigurno dobro. Nije li Bog najveće dobro koje duša ljubi i, ljubeći ga, posjeduje?

Potrebno je da to dobro, osim što je najveće, bude i sigurno dobro. Božanski nas Učitelj uvjerava da *nam nitko neće ugrabiti naše radosti.* Ima li pouzdanijeg svjedočanstva od ovoga? Zar se duša, kada misli na sve to, ne osjeća sva radosna? To je ono što nam omogućuje da se vesela duha suočimo s najgorčim protivštinama.

No, valja zapaziti da, kao što duša dok je na putu nikada neće moći dostići savršenu ljubav, tako ni njezin mir nikada neće biti savršen. Toliko je protivština i nevolja, toliko suprotnosti koje tlače siromašnu dušu, da u nekim trenutcima života biva na umoru, a na kraju joj i sam život postane nepodnošljiv. A uzrok tome jest činjenica da duša osjeća opasnost da može propasti.

Da bi se oduprla tim oporim kušnjama potrebna joj je strpljivost - krepost koja nam omogućuje da svaku pro-tivštinu podnesemo bez uzmicanja. Neka duša koja se zavjetuje na savršen život bude brižna oko te kreposti ako joj je stalo da se ne trudi uzaludno, jer će po toj kreposti u nutrini ostati staložena.

16. lipnja

Promotrimo ono što duša treba vježbati kako bi Duh Sveti mogao sigurno u njoj živjeti. Sve se svodi na to da mrtvimo tijelo, njegove poroke i požude, i da se čuvamo svojeglavosti.

S obzirom na mrtvljenje tijela, sveti nas Pavao opominje da su *oni koji su pravi kršćani, razapeli svoje tijelo s njegovim porocima i požudama.* Iz pouke ovoga svetoga apostola proizlazi da čovjek, ako želi biti istinski kršćanin,
koji živi po duhu Isusa Krista, mora mrtviti svoje tijelo iz ljubavi prema Isusu, koji je iz ljubavi prema nama htio na križu razapeti sve svoje udove. Takvo mrtvljenje treba biti čvrsto, postojano, nepokolebljivo te trajati koliko i život. Savršen se kršćanin ne treba zadovoljili prividno strogim mitvljenjem, nego mrtvljenjem koje zadaje bol.

Na taj se način mrtvi tijelo, pa zato Apostol takvo mrtvljenje ne bez razloga naziva - razapinjanjem. No, netko bi mogao prigovoriti čemu tolika strogost prema tijelu? To se čini bezumnim, ali kada biste pomno razmislili o onome šio govorite, opazili bisle da sva zla šio ih vaša duša podnosi dolaze od toga što niste umjeli ili niste htjeli mrtviti svoje tijelo onako kako je trebalo. Ako želite ozdravili, u korijenu, potrebno je obuzdati i razapeti tijelo, jer je ono korijen svih zala.

17. lipnja

Ljubav, radost i mir jesu kreposti koje dušu čine savršenom u svezi s onim što posjeduje, a strpljivost je čini savršenom u svezi s onim što podnosi.

To je ono što je nužno za nuiamju savršenost duše. Za ono Što je nužno za vanjsku savršenost, potrebne su joj neke kreposti koje se odnose na to kako se duša, koja teži savršenosti, treba ponašati s bližnjima. A druge kreposti odnose se na upravljanje vlastitim osjetilima.

Što se tiče kreposti koje su joj potrebne u odnosu na bližnjega, prva je dobrohotnost, po kojoj pobožna duša, nesklona bilo kakvoj neuljudnosti, svojim milim, ljupkim i uljudnim postupcima privlači one s kojima tu krepost nasljeduje u pobožnome životu.

No, sve je to još vrlo malo. Potrebno je zaci u činjenice. I, evo, tu se odmah očituje dobrohotnost, kao krepost koja dušu tjera da bude drugima od koristi. I ovdje je dobro opaziti dva vrlo važna čimbenika za dušu koja teži savršenosti. Jedna od njih jest činjenica da se bližnji ne koristi dobrom koje mu se čini. Druga je da bližnji ne samo što se ne koristi dobrom koje mu se čini, nego, što je još gore, ponekad reagira s uvredama i pogrdama. Duši koja nije na oprezu često se događa da upadne u prijevaru. Bog neka nas očuva da ne postanemo plijen sličnih zasjeda, koje nam postavlja Neprijatelj kako bi nas uništio i kako bismo ostali bez nagrade.

Potrebno je stoga da se protiv prve zasjede oboružamo lijepom kreposti velikodušnosti. Velikodušnost je krepost koja nikada ne uzmiče u pribavljanju dobra bližnjemu, ni onda kada vidi da bližnji iz toga ne izvlači nikakvu korist. Protiv druge zasjede potrebno je obraniti se krot-košću, koja sprječava srdžbu, pa i onda kada vidi da joj se uzvraća nezahvalnošću, pogrdama i uvredama.

No sve ove lijepe kreposti nisu dovoljne ako nema kreposti vjernosti, po kojoj pobožna duša zadobiva vjerodostojnost. A potom neka se svatko pobrine da u njegovu djelovanju ne bude dvoličnosti.

18. lipnja

Postoje tri kreposti koje usavršavaju pobožnu osobu u odnosu na vođenje vlastitih osjeta, a to su čednost, uz-držljivost i čistoća. S krepošću čednosti pobožna duša upravlja svim svojim vanjskim pokretima. Dakle, sveti
Pavao svima s pravom preporučuje tu krepost i proglašava je nužnom. I, gotovo kao da sve ovo nije dovoljno, želi još da ta krepost bude očita svima. Uzdržljivošću duša obuzdava sve osjete - vid, opip, okus, miris, sluh od pretjeranih slasti, iako su dopuštene. Pomoću kreposti čistoće, koja uzdiže našu narav do anđeoske, duša suzbija putenost i udaljava se od slasti koje su zabranjene.

To je vrlo plemenit okvir kršćanske savršenosti. Blago duši koja posjeduje sve te lijepe kreposti, sve plodove Duha Svetoga, koji su u njoj. Ne treba se ničega bojati - svijetlit će u svijetu poput sunca posred svoda nebeskoga. *(23. listopada 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 97)*

19. lipnja

Gdje ću naći svoga Boga? Kamo da položim ovo siromašno srce, za koje osjećam daje iščupano iz mojih grudi? Postojano ga tražim, ali ga ne nalazim. Kucam na Srce Božanskog zatočenika, ali mi on ne odgovara. Što li je to? Je li zbog moje nevjernosti tako neshvatljiv? Hoću li se moći pouzdati u milosrđe i u to da će napokon čuti moj krik ili se moram potpuno odreći nade? O, Bože, neka se napokon slomi moja strašna tvrdokornost! Moje Dobro! Daj da te napokon ljubim ljubavlju kakvu tražiš, daj da se poslije ovoga teškog i razdirućeg traženja napokon vratim tebi.

Oče moj, moj je duh razgolićen i ispijen. Uvenulo je ovo srce za svoga Boga. Više se gotovo ne pokreću za onoga koji ga je po svojoj dobroti stvorio. Gotovo više nemam vjere. Ne mogu se više podignuti na duševnim krilima nade, kreposti tako nužnoj za predanje Bogu, u trenutku kada oluja bjesni najviše i satire punu mjeru moje bijede. Ja nemam ljubavi. Ah, ljubiti svoga Boga jest posljedica potpune spoznaje u djelotvornoj vjeri, u čija obećanja duša uranja, obnavlja se, predaje se I počiva u slatkoj nadi. Nemam nikakve ljubavi prema bližnjemu, jer ona je posljedica ljubavi prema Bogu. I kada prve nema, a od nje silazi svaki životni sok u grane, svaka grana sahne.

20. lipnja

Da, lišen sam svega, oče, čak sjene kreposti, pa mi se čini da sam u stanju kobne mlakosti, zbog koje me Bog na pravedan način sve više izbacuje iz svoga Srca. I ja vidim da je moja propast nepopravljiva, jer ne vidim načina da izađem iz toga. Jao, izgubio sam svaku stazu, sredstvo, oslonac, pravilo! I ako probam probuditi svoje ugašeno pamćenje, događa se misteriozna raspršenost i nalazim se izgubljeniji negoli prije, nemoćniji da ustanem, a misteriozna je tama sve gušća.

Bože moj, zašto udaraš i grizeš, nanovo udaraš i potresaš takvom silinom ovu naoblačenu dušu, već uništenu dušu, čije si uništenje, kažeš, ti pokrenuo, prouzročio i htio svojom zapovijedi i dopuštenjem?

21. lipnja

O, oče moj, Vi koji Ga poznajete, molim Vas, ne spočitavajte mi moju raspršenost, moju tjeskobu, moje lutanje u traženju njega. Ne spočitavajte mi što nije predan moj duh koji žudi za svojim poniznim počinkom u Božjoj dobrohotnosti, i recite mi, poradi ljubavi Božje, gdje je moj Bog? Gdje ću ga pronaći? Sto trebam činiti da krenem u potragu za njim? Recite mi, gdje ga naći? Recite mi kamo položiti ovo moje srce, koje je nasmrt oboljelo pa koje instinktivno osjećam daje uvijek u neprestanom tjeskob-nom i mučnom traženju?

O Bože, Bože, ne umijem drugo reći doli: zašto si me napustio? Ovaj duh, pravedno udaren tvojom Božanskom pravednošću, leži u žestokoj protivštini, bez ikakve pomoći i novosti, osim prolaznih bljeskova, što još zaoštrava muku i mučeništvo. Osjećam da umirem, izgaram od vrućine, ginem od gladi, oče moj, no čini mi se da se glad već stišava u samoj žudnji za suobličenošću s Božjim htijenjima, onako kako on to hoće.

(19. lipnja 1918., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

22. lipnja

Strpi se još malo u podnošenju duhovne osame, strpi se u podnošenju tih dragih kušnja kojima te Isus po svojoj divnoj providnosti podlaže kako bi te učinio sličnijom sebi, i vidjet ćeš da će Gospodin jednoga dana potpuno uslišiti tvoje zavjete, koji su i moji. Ne izgubi se ako noć u tebi postaje sve tamnija i mračnija, ne prestraši se ako tjelesnim očima ne vidiš vedro nebo koje obavija tvoju dušu, nego gledaj uvis, izdigni se nad samu sebe i vidjet ćeš svjetlo koje je nazočno u svjetlu Vječnoga sunca.

Živa vjera, slijepo vjerovanje i potpuno pristajanje uz autoritet utemeljen od Boga nad tobom, to je svjetlo koje je rasvijetlilo korake Božjemu narodu u pustinji, to je svjetlo koje uvijek obasjava najviši vrh svakoga duha draga Ocu. To je svjetlo koje je vodilo kraljeve da se poklone rođenom Mesiji. To je zvijezda o kojoj je prorokovao Ba-laam, loje luč koja upravlja korake tih ucviljenih duhova. A to svjetlo, ta zvijezda i ta luč jesu i ono što rasvjetljuje tvoju dušu, upravlja tvoje korake da se ne pokolebaš. Neka oni ojačaju tvoj duh u Božjoj ljubavi, a duša, iako ih ne poznaje, uvijek napreduje prema vječnome cilju. Ti to ne vidiš, ne razumiješ, no to nije ni potrebno. Nećeš vidjeti doli tamu, ali tama ne ovija Vječno sunce. Drži pouzdanim i vjeruj da to Sunce svijetli u tvojoj duši. A to je ono Sunce o kojemu je pjevao Božji mudrac: *U tvome ću svjetlu vidjeti svjetlost.*

23. lipnja

Ne obeshrabruj se ako se stanje kušnje povećava - vjeruj uvijek, uzdigni svoje srce uvis i bit ćeš sigurna da se nećeš izgubiti. Kušnja je tvrdokorna, a tko to ne vidi? No, ništa zato. Zar Bogu, koji upravlja svime i svime raspolaže, nije stalo do našega najvećeg dobra? Stoga, osnaži se u dan kušnje, pričekaj malo i dobri će Bog uslišiti naše zavjete. Zar nas nije do sada uvijek u svemu uslišio? Dakle, neće moći ne uslišiti i posljednji zavjet, krunu svih zavjeta.

Još malo! To malo ne znamo koliko je dugo? Nije važno, moja dobra kćeri! Ono će doći kada se svidi Božan-skome Zaručniku i kada ćemo se svi preobraziti u njega. No, vrlo sigurno će doći ono *Videbilis me (Vidjet ćete me)*\...

Zadrži se na uvjerenju autoriteta i to ti je dovoljno -nema drugog sidra, nema drugog vodiča koji bi upravljao ladicom duše u olujnom moru ovoga svijeta. Isus želi tvoje sadašnje stanje - to ti jamči onaj tko je pozvan od Boga da vodi tvoj duh. I ti se moraš truditi u to vjerovati. Zar je važno što u tome ne vidiš svjetlo?

Ne trebaš ga vidjeti, jer to je bolje za tebe.

(22. listopada 1916., Assunti di Tommaso, Ep. III., str. 399)

24. lipnja

„Stezanja i širenja" koja se događaju i koje osjećaš vrškom svoga duha nastaju iz ljubavi koja potiče i iz ljubavi koja privlači. Dakle, živi u miru. A izmjenjivanje različitih osjećaja u tvome duhu zbog nepotpunog posjedovanja predmeta, koje prouzročuje toliko nutarnje muće-ništvo da to grči dušu, podnesi u miru, da možeš i ti, zajedno s kraljevskim prorokom, reći: *In pace amaritudo mea amarissima.*[5] *DOSLOVAN PRIJEVOD OVIH RIJEČI BIO BI: „U MIRU MOJA NAJGORČA GORČINA", NO U NAŠEMU PRIJEVODU BIBLIJE NA TOME MJESTU STOJI OVO: ...**bolest će mi se pretvoriti u zdravlje**...* **(Iz 38,17).**

I ispruži svoju dušu na Vječnome suncu i ne boj se njegovih gorućih i užarenih zraka. Ispruži, kažem ti, predraga kćeri moga srca, svoju dušu na tome Suncu beskrajne ljepote, ti koja toliko žudiš otvoriti čahuru kako bi iz tako tvrdokorna i tamna zatvora pustila divnoga „leptira".

(25. svibnja 1918., sestrama Campanille, Ep. III., str. 956)

25. lipnja

Kršćanin na visoku položaju toliko cijeni čast, bogatstvo, ispraznosti, ugodnosti i sve ono što ovaj bijedni svijet nudi. O, luđače, uđi u sebe i sjeti se da si se po Krštenju odrekao svijeta te da si mrtav za njega. Duh Sveti, koji govori po ustima sv. Pavla, kaže ti to: *umrli ste svijetu i vaš je život skriven s Kristom u Bogu.*

Sjeti se, luđače, da život osobe koja živi Isusovim duhom neće zauvijek ostati skriven i nepoznat. Sjeti se onoga što će biti u budućnosti u dan Gospodnji: *Kada se Krist, život vaš, pojavi, i vi ćete se pojaviti s njim u slavi. Predragi,* pisao je izabrani apostol sveti Ivan vjernicima, *sada smo djeca Božja, i još se ne očitava što ćemo biti. Znamo, kada se pojavi, bit ćemo njemu slični jer ćemo ga vidjeti kakav jest.*

Sigurnost tako beskrajne slave, o luđače, zar ti nije dovoljna da uđeš u sebe i da se osvijestiš za ostatak svojih dana u skladu sa svojim pozivom.

(16. studenoga 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 266)

26. lipnja

Duše shrvane velikom žalošću jesu izabranice Božjega Srca. Zato i ti budi sigurna daje Isus odabrao tvoju dušu da bude miljenica njegova Srca dostojnog klanjanja.

U tome se Srcu skrij. U to Srce izlij svoje želje. U tome Srcu živi sve dane koje će ti Providnost udijeliti. U tome ćeš Srcu umrijeti kada se to Gospodinu svidi. U to sam te Srce postavio pa, dakle, u njemu živi, budi i kreći se.

(25. svibnja 1918., sestrama Campanille, Ep. III., str. 961

27. lipnja

Kako je sretno nutarnje kraljevstvo kada u njemu kra-ljuje sveta ljubav! Kako su blažene moći naše duše kada slušaju tako mudroga Kralja! Predragi moj oče, kada smo u njegovoj poslušnosti i vlasti, tada teški grijesi nemaju pristupa, ali ni oni najlakši.

Istina je da on dopušta da nesavršenosti dođu do krajnjih „granica" kako bismo u ratu s njima postojano vježbali nutarnje kreposti. Jednako je istina da on dopušta da u našemu nutarnjem kraljevstvu „uhode", to jest smrtni grijesi i nesavršenosti, nasrću na nas. Ali on to dopušta samo zato da upoznamo kako bismo bez njega postali plijen naših neprijatelja.

Dobri moj oče, ponizimo se jako i priznajmo da bismo, kada Bog ne bi bio naš oklop i štit, odmah bili probodeni svim vrstama grijeha. I zato se moramo uvijek postojano i čvrsto držati Boga u svojim vježbama i služiti mu odgovorno. *(23. srpnja 1917., ocu Benedettu iz Samosana San Marco,*

28. lipnja

Nikada ne treba žaliti za vremenom koje smo utrošili na slavu Božju i za spasenje duša. To vrijeme nikada nije loše utrošeno. Ne mislite da mi kradete vrijeme, zato što je vrijeme, kako maločas rekoh, najbolje utrošeno kada se razdaje za spasenje i posvećenje duša. Ni ja ne znam kako zahvaliti smilovanju Oca Nebeskoga kada mi predočuje duše kojima mogu pomoći bilo kako.

O, da! Kada bi samo Nebo htjelo da sve vrijeme života utrošim u toj svetoj službi, ne bih sebe doživljavao tako ružno u očima Svevišnjega!

(31. svibnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II, str. 100)

29. lipnja

Bijedna li mene!, uzviknula je velika posuda izabranja, Apostol naroda, t*ko će me osloboditi ovoga smrtnoga tijela?* Ne možemo sumnjati da je ovaj veliki apostol jedan od najvećih svetaca i gotovo najveća zvijezda na polju svete Crkve. Kolika progonstva, kakve muke, kolike pretrpljene nevolje za Isusa Krista! Kakva gorljiva ljubav, kakve li vatre ljubavi, kakve žarke revnosti u njegovu čast! Kolike objave, kolika viđenja, kolike ekstaze i ushiti sve do trećega neba! Pa ipak je sveti Apostol, obdaren tako velikim krepostima i uzvišenim darovima, jadikovao, kako sam to malo prije iznio. Svetac priznaje da je više puta doživio brodolom nasred mora, bacan valovima noću i danju: *Ter virgis caesus sum, semel lapidatus sum, ter nauj'ragium feci, nocte ac die in profondo mariš fui.*[4] ***Triput sam bio šiban, jedanput kamenovan, triput brodolom doživio, jednu noć ijedan dan proveo na dubokom moru (2 Kor 11,25).***

Ispovijeda mnoga svoja bdijenja, postove, glad, žed, golotinju i oštrinu zime, koje je podnio radi Isusove ljubavi: *In vigiliis multis, in fame et in siti, in ieiuniis multis, in figore et in nuditate.* ***...u čestom nespavanju, u gladi i žeđi, u zimi i golotinji (2 Kor 11,27).*** Otkriva da je bio uznesen u Raj, živeći u smrtnome tijelu: *Raptus est in paradisum, et audivit arcana verba, quae non licet homini loqui.*[6] ***...da bi uznesen u raj i da je čuo neizrecive riječi koje čovjeku nije dopušteno izreći (2Kor 12,4).*** Dolazi dotle da kaže kako više ne živi sebi, nego samo u Isusu, preobražen u njega po ljubavi: *Vivo ego iam non ego; vivit vero in me Christus (Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist).*

Sada mi reci, kćeri moja, što nedostaje ovome velikome apostolu i učitelju naroda pa da ga proglasimo savršenim? Pa ipak, on je u sebi osjećao cijeli „bataljun" sastavljen od njegovih raspoloženja, protivština, navika i prirođenih sklonosti, koji su se urotili da ga unište i duhovno ubiju pa se zato svega toga plaši. Očituje da ih mrzi. I zato što ih mrzi, neizbježno zbog toga trpi bol, zbog koje iz njega provaljuje usklik na koji sam odgovara - da će ga Božja milost, po Isusu Kristu, očuvati ne od straha i borbe (sve to i ti, moja draga kćeri, osjećaš), nego od poraza, i spriječiti da bude pobijeđen.

(18. srpnja 1917., Mariji Gargani, Ep. III, str. 276)

30. lipnja

Budi uvijek u nazočnosti Božjoj, onako kako sam te poučio i kako ću te i nadalje poučavati. Čuvaj se tjeskobe i nemira, jer ne postoji ništa veće od nemira što nas sprječava da hodamo u savršenosti. Stavi svoje srce blago, a ne na silu, u rane našega Gospodina. Imaj veliko povjerenje u njegovo milosrđe i dobrotu, da te On neće nikada napustiti, ali ne propuštaj zbog toga čvrsto prigrliti njegov sveti križ.

Poslije ljubavi prema našemu Gospodinu preporučujem ti ljubav prema Crkvi, njegovoj zaručnici i našoj nježnoj Majci. Naime, prema toj dragoj i blagoj golubici koja je jedina kadra snijeti jaja i izleći golubiće za Zaručnika. Zahvali Bogu sto puta na dan što si kći Crkve. Neka tvoj pogled počiva na Zaručniku i zaručnici. I, reci Zaručniku: „Kako si lijep, Zaručnice lijepe zaručnice", a zaručnici: „O, ti, koja si zaručnica Božanskoga Zaručnika!" Imaj veliku sućut prema svim dušobrižnicima duša i vidi, kćeri moja, kako su raspršeni po cijelom licu zemlje te da nema na svijetu mjesta u kojemu ih nema. Moli Boga za njih kako bi, spašavajući sebe same, pribavljali na plodonosan način i spasenje duša. A također te zaklinjem da nikada ne zaboraviš ni mene kada si pred Isusom, koji mi ulijeva toliku želju da nikada ne zaboravim tvoju dušu.

(16. siječnja 1918., Antonietti Vona, Ep. III. str. 836)

S R P A N J

1. srpnja

U borbi se ovječavamo krunom. I što se duša više bori, to se više pobjede umnažaju. A znajući da svakoj izvojevanoj pobjedi odgovara jedan stupanj vječne slave, kako se onda, predraga moja kćeri, ne bismo radovali kada vidimo kako odnosimo pobjede tijekom svoga života? Neka te utješi ova misao i neka te osnaži primjer našega Božanskog Učitelja, koji je bio iskušavan poput nas u svemu osim u grijehu, i to toliko iskušavan da je uzviknuo: *Deus meus, Deus meus, quare me dereliquisti?*[11] ***Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio*** **(Mk 15,34).**

Ne slušaj i ne vjeruj kada ti Neprijatelj želi reći da te Bog odbacio, ili, pak, da te Bog zbog neke potajne nevjernosti kažnjava i da te želi kažnjavati sve dotle dok tu ne-vjernost ne odstraniš iz svoje duše, *jer to uopće nije istina* zato što, budući da duša jeca i boji se uvrijediti Boga, ne vrijeđa Boga i daleko je od toga da to učini.

(17. svibnja 1918., Margareti Tresca, Ep. III., str. 181)

2. srpnja

Onaj tko Vas uznemiruje i straši jest Sotona. Onaj tko Vas rasvjetljuje i tješi jest Bog. Duša koja osjeća sve veći poticaj na to da se ponizi i snizi pred svojim Gospodinom, a istodobno ima potrebu sve trpjeti i izdržati dok se ne svidi Nebeskome Zaručniku mora iz toga spoznati da sve to potječe od Boga. Žarke ljubavne čežnje duše prema svome Gospodinu nisu, niti mogu biti, halucinacija ni prijevara. Dakle, uvjeravam Vas da je Isusova milost začetnica svega lijepoga što se u Vama zbiva. Zato pustite da Nebeski Zaručnik u Vama djeluje i da Vas vodi onim putovima kojima on hoće.

Sve to što osjećate u svojoj nutrini kada ste okruženi tolikim pobožnim dušama, koje su se posvetile tome da ljube Gospodina i da mu služe, jest znak da Vaša duša sama po sebi žarko traži svoga Stvoritelja.

(14. srpnja 1914., Raffelini Cerase, Ep. II., str. 126)

3. srpnja

Ne prepuštajte se sotonskoj oluji. Vaše je pouzdanje u Bogu. U njemu sve više napredujte, a to posebice morate očitovati u sadašnjoj kušnji, što će biti na veću slavu Božju i na veliku pobjedu Vaše duše. Ne žalostite se više nepotrebno. Budite sretni, jer rat će brzo završiti. Brzo će se otvoriti dućani i troškovi rata bit će „natovareni" na neprijatelja Božjega, na neprijatelja duša. Kako li će biti lijepo „podne" koje će Bog učiniti kada se pojavi poslije čišćenja! Neka Vas, dakle, osnaži misao da bijete dobar boj.

A sada, ispunjen radošću u Gospodinu, želim Vam lijep dan našega otkupljenja. Neka živi Isus uvijek u Vašemu duhu!

(25. ožujka 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 373)

4. srpnja

Nastavi u tome stanju nevolje moliti za sve, najviše za uzdignuće naše Majke Crkve. I za siromašne grješnike, da nadoknadiš tolike uvrede koje se nanose Božjemu Srcu. Znam da si se žrtvovala i da se neprestano žrtvuješ za Gospodina - Isus je primio tvoju žrtvu. Isus ti je dao milost da izdržiš žrtvu. Dakle, još samo malo, nagrada nije daleko.

Ne boj se kada si stavljena u tamu i suhoću duha, jer nema razloga za bojazan. Nikakav razlog sadašnje ni prošle nevjernosti ne utječe na tvoje stanje duha. Vjeruj mi jer te ne zavaravam. Samo te potičem da se ne uznemiruješ zbog toga stanja, nego u miru izdrži svoju muku, jer sve je to Isusova „šala" iz čiste ljubavi.

Ne zanemaruj obavljati sve svoje uobičajene vježbe po-božnosti kada se nadeš u tome stanju suhoće. I budi sigurna da je Isus zadovoljan, a da tvoja duša napreduje a da to ti niti znaš niti razumiješ.

(4. lipnja 1918., Antonietti Vona, Ep. III, str. 861)

5. srpnja

Varate se i doista sebe zavaravate ako hoćete izmjeriti ljubav duše prema njezinu Stvoritelju po osjetnoj blagosti koju kušate u ljubavi prema Bogu. Ta osjetna ljubav jest ljubav duša koje se još nalaze u jednostavnosti duhovnoga djetinjstva, ljubav koja bi mogla biti sudbonosna za dušu koja joj se preveć predaje. A ljubav duša koje su izišle iz toga duhovnog djetinjstva jest kada ljube a iz te ljubavi ne primaju zadovoljstvo ni slatkoću u dijelu koji se naziva osjetilni dio duše.

Pouzdan znak koji pokazuje ljube li takve duše Boga jest njihova spremnost u opsluživanju svetoga Božjega zakona - njihova pozornost i budnost da ne upadnu u grijeh. Te duše obično žele slaviti Oca Nebeskoga i tome cilju ništa ne pretpostavljaju koliko god je to u njihovoj moći. Osim toga, te duše promiču širenje Božjega Kraljevstva i u tu svrhu ništa ne zanemaruju, koliko god je to u njihovoj moći. Zatim, neprestano su postojane u molitvi koju upravljaju Ocu Nebeskom riječima Božanskog Učitelja: *Oče naš... neka dođe tvoje kraljevstvo.*

(29. prosinca 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 288)

6. srpnja

Potrebno je uvijek učvršćivati dvije kreposti, a to su blagost prema bližnjemu i svetu poniznost prema Bogu.

Gajim pouzdanje da ćeš to učiniti, jer te taj veliki Bog, koji te uzeo za ruku da te privuče k sebi, neće napustiti dok te ne smjesti u svoje vječno svetohranište. Predraga moja kćeri, trebaš se jako truditi iskorijeniti oholost i prijašnje umišljenosti, jer u časti, koja uznemiruje dušu i koja olako omogućuje da čovjek počini pogrješke protiv blagosti i poniznosti, nikada ne uspijevamo bolje nego onda kada čovjek prezre samoga sebe.

(18. listopada 1917., sestrama Campanile, Ep. III., str. 943)

7. srpnja

Jutros poslije svete Mise, dok sam još bio sav žalostan zbog onoga što mi je natuknuto, dobio sam tako jaku glavobolju da mi se činilo nemogućim nastaviti zahvalu. To mi je stanje povećalo muku. K tome me obuzela velika suhoća duha i tko zna što bi se dogodilo da nije nastupilo ono što Vam sada želim ispričati.

Ukazao mi se naš Gospodin, koji mi je ovako govorio: „Moj dragi sinčiću, ne propusti zapisati ovo što danas čuješ iz mojih usta, jer to ne smiješ zaboraviti. Ja sam vjeran. Nijedno stvorenje neće se izgubiti a da to ne zna. Svjetlo se jako razlikuje od tame. Dušu kojoj običavam govoriti privlačim sve više sebi. Đavao je svojim spletkama, naprotiv, nastoji udaljiti od mene. Ja nikada duši ne nadahnjujem strahove koji je udaljuju od mene. Đavao nikada ne stavlja u dušu strahove koji je potiču da mi se približi.

Strahovi koje duša osjeća u nekim trenutcima života zbog svoga vječnoga spasenja, ako sam im ja uzročnik, razlikuju se po miru i vedrini koje oni ostavljaju u duši...

To viđenje i te riječi našega Gospodina uronili su moju dušu u takav mir i zadovoljstvo da sve slasti svijeta, u usporedbi sa samo jednom jedinom kapi toga blaženstva, izgledaju bljutave.

8. srpnja

Izgleda da me Isus stalno promatra. Ponekad mi se dogodi da iz svijesti izgubim Božju nazočnost. Odmah osjećam da me Gospodin poziva na odgovornost. Glas kojim me poziva nisam kadar opisati. Ipak, znam da je taj glas uvjerljiv, i duša koja ga čuje gotovo mu ne može izbjeći.

Ne pitajte me, oče moj, kako sam siguran da mi se u takvom viđenju ukazuje upravo naš Gospodin, iako ne vidim ništa ni očima tijela ni očima duha i, budući da to ne znam, onda o tome ne mogu reći ništa više od ovoga što sam rekao. Samo mogu reći da ta osoba, koja mi je s desne strane, jest naš Gospodin i nitko drugi. Osim toga, još prije negoli mi je to rekao bilo mi je čvrsto urezano u pamet da je to on.

Ta je milost prouzročila mnogo dobra u meni. Duša je obuzeta trajnim mirom. Osjećam da me izjeda izvanredno velika želja, naime, da se svidim Bogu. Od kada me Gospodin obdario tom milošću, dopušta mi da beskrajno prezirem sve ono što mi ne pomaže približiti se Bogu. Osjećam neizrecivu smetenost što ne uspijevam dokučiti odakle mi uopće dolazi tako veliko dobro.

Moja je duša najživljom zahvalnošću ponukana posvjedočiti Gospodinu da joj on tu milost daruje bez ikakve njezine zasluge. I daleko je od toga da sebe zato drži nadmoćnijom od drugih duša. Naprotiv, misli da, među mnoštvom osoba koje su na svijetu, pripada onim dušama koje najmanje

služe Gospodinu. Ta Gospodin je po toj milosti dao duši takvu jasnoću da priznaje kako je dužna, više negoli ijedna druga duša, služiti svome Stvoritelju i ljubiti ga.

(7. srpnja 1915., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

9. srpnja

Otvorite srce tome nebeskom Liječniku duša i predajte se s potpunim pouzdanjem u njegove presvete ruke. On s Vama postupa kao s osobom koju je izabrao da ga izbliza slijedi na putu Kalvarije. S radošću i živim ganućem svoga bića gledam to vodstvo milosti prema Vama. Budite sigurni da je sve ono što se pokreće u Vašoj duši određeno od Gospodina pa se stoga ne bojte susresti sa zlom, jednom riječju, s uvrjedom Boga.

Neka Vam bude dostatna spoznaja da u svemu tome ne vrijeđate Gospodina, nego da, naprotiv, time biva proslavljen.

(19. svibnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. 11., str. 87)

10. srpnja

Ako je Božja volja da on duhovnim mirisima želi pridodati i one tjelesne, zar Vam onda nije došla da Vas, što je moguće više, usreći u ovoj dolini progonstva?

A što se drugo može željeti mimo Božje volje? Za čim drugim da žudi duša njemu posvećena? Što drugo željeti osim da se Božji naumi uvijek nad Vama ispunjaju? Hrabro, dakle, i uvijek naprijed na putovima Božje ljubavi, držeći sigurnom ovu činjenicu: koliko se više vaša volja suobliči i ujedini s Božjom, toliko ćete više rasti u savršenosti.

Uvijek imajmo pred očima daje ovdje na zemlji mjesto borbe, a da se u Raju prima nagradu. Da je ovdje mjesto kušnje, a nagradu se prima gore. Da smo ovdje u zemlji progonstva, a da je naša prava domovina Nebo te da njoj trebamo neprestano težiti. Stoga, boravimo ovdje na zemlji, Raffaelina, sa živom vjerom, čvrstom nadom i žarkom ljubavlju u Nebu, s velikom željom, dok smo putnici, da možemo jednoga dana, kada se Bogu svidi, stanovati ondje tijelom i dušom.

11. srpnja

Naše su misli bez prestanka usredotočene na Nebo, našu pravu domovinu, zbog koje zemlja nije drugo doli „slika", čuvajući vedrinu i mir u svakom radosnom ili žalosnom događaju, što priliči ne samo svakom kršćaninu, nego, i na poseban način, duši koja je izvježbana u školi boli.

U svemu ovome neka Vas uvijek podržavaju razlozi vjere i *utjeha* kršćanske nade. Ako se tako budemo ponašali, gorčinu kušnje Otac će Nebeski zasladiti balzamom svoje dobrote i milosrđa. A pobožni anđeo, blagotvoran vjerom, savjetuje nam i potiče nas da se obraćamo snažnom i poniznom molitvom toj dobroti i milosrđu Nebeskoga Oca, s čvrstom nadom da ćemo sigurno biti uslišani, kako nam to obećava Božanski Učitelj: ***Tražite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se. Sve ono što zamolite Oca u moje ime, dat će vam.***

Da, u vedrini te naše vjere, u mirnoći duše molimo i uvijek molimo, jer žarka molitva prodire kroz nebesa i u sebi ima Božanski zalog.

(24. lipnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 452)

12. srpnja

Znam da ste žalosni što ne možete djelotvorno ispraviti svoje nesavršenosti. No, osnažite se, moji predragi sinci, i sjetite se onoga što sam vam često govorio, naime, da trebate jednako biti privrženi vježbi vjernosti prema Bogu kao i vježbi poniznosti, vježbi vjernosti da obnovite svoju odluku da služite Bogu jednako postojano kao što ste ih i prekršili, a nastojte, dakako, da ih ne prekršite. K tome, nastojte biti privrženi vježbi poniznosti. Kada Vam se dogodi daje prekršite, tada priznajte svoju bijedu i niskost.

Jako se trsite očistiti srce koliko god puta budete na to nadahnuti. Često uzdignite dušu k Bogu. Čitajte dobre knjige što češće možete, no s velikom pobožnošću. Budite postojani u meditaciji, molitvi i ispitu savjesti više puta tijekom dana.

(bez datuma, novacima, Ep. IV., str. 383)

13. srpnja

Kolika god je kušnja kojoj Vas Gospodin podvrgava, koliko god nepodnošljiva bila osama duha u nekim trenutcima života, nikada se ne obeshrabrite. Utecite se sa sinovskim predanjem Isusu, koji se neće moći oduprijeti a da Vam ne udijeli kap rashlade i utjehe. Uvijek se utecite, i onda kada Vam

Đavao, u namjeri da Vam ogorči dane života, bude predočavao Vaše grijehe. Snažno uzdignite svoj glas Isusu i neka to bude glas ponizna duha, raskaja-na srca i gorljive molitve.

O, Raffaelina, nemoguće je da Bog ne prihvati te iskaze Vaše poniznosti, da ne popusti pred njima i da im se ne „preda". Božja moć, istina je, sve pobjeđuje. No ponizna i usrdna molitva pobjeđuje samoga Boga. Zaustavlja njegovu desnicu, gasi njegovu munju, razoružava ga, pobjeđuje, umiruje ga i gotovo ga čini „ovisnim" i prijateljskim prema nama.

Ah, kada bi svi ljudi iskusili u sebi veliku tajnu kršćanskoga života, kojoj nas je poučio Isus riječima i djelom, po uzoru na carinika u hramu, Zakeja, Magdalenu, svetoga Petra i tolikih glasovitih pokornika i vrlo pobožnih kršćana, koliki bismo zbog toga obilan plod svetosti u sebi kušali! Upoznali bismo vrlo brzo tu tajnu. Po tome bi oruđu ubrzo pobijedili Božju pravednost, stišali je kada je najrasrđenija na nas, pretvorili je u ljupko smilovanje, ishodili iz nje sve ono što im je potrebno - oproštenje grijeha, milost, svetost, vječno spasenje i moć da se bore i pobjeđuju same sebe i sve svoje neprijatelje.

(7. rujna 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 482)

14. srpnja

Ne sumnjajte u Božju providnost, pouzdajte se u Boga, njemu se predajte, njemu prepustite brigu o sebi i budite mirni, jer se nećete postidjeti. Razumijem i proničem da je Vaša kušnja tvrda, a borba oštra. No razumijem i to da je plod koji ćete u svoje vrijeme žeti vrlo obilan. Kruna koja se tka gore mnogo je veća negoli ju se ljudski može zamisliti...

Sudite me kako mislite, no ono što želim od Vas jest da u Vama, kada kušnje rastu, raste i predanje i pouzdanje u Boga. Ulazite sve dublje u poniznost i blagoslivljajte Gospodina, koji se udostojao po svojoj dobroti tako Vas pohoditi kako bi Vas pripremio za sudjelovanje u gradnji nebeskoga Siona.

15. srpnja

Vraćam se opet kako bih Vam utisnuo u srce da se ničega ne treba bojati duša koja se pouzdaje u Gospodina i u njega polaže svoju nadu. Neprijatelj našega spasenja uvijek je oko nas ne bi li nam iz srca ugrabio sidro koje nas treba voditi k spasenju, hoću reći pouzdanje u Boga, našega Oca. Držimo čvrsto to sidro, nikada ne dopustimo da nas ni na trenutak ne napusti, jer bi u protivnom sve bilo izgubljeno. Ponavljajte uvijek, a osobito u najtužnijim trenutcima, one prelijepe ***Jobove riječi: Gospodine, ako me i ubiješ, u te ću se uzdati***. Budite uvijek budni i nikada se ne uzdižite ponad sebe, držite sebe nesposobnom za bilo što, i nižom od drugih, da ne bi mislili da ste bolji ili barem jednaki njima, nego sve držite boljima od sebe. Neprijatelj, Raffaelina, pobjeđuje umišljene, ali ne one koji su ponizna srca. *(10. travnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 393)*

16. srpnja

Kako izraziti ono što osjećam? Vjerujte mi daje upravo to moje najveće nutarnje mučeništvo. Živim u neprestanoj noći - tama je vrlo gusta.

Čeznem za svjetlom, a svjetlo nikako ne pomalja. A ako ponekad i vidim koji tračak svjetla, koji dolazi vrlo rijetko, upravo to u duši pali najneutješniju žudnju za tim da opet vidim Sunce koje sjaji, a ta je žudnja tako jaka i snažna da vrlo često zbog nje ginem od čežnje za ljubavlju prema Bogu, i gotovo gubim svijest.

Sve to osjećam iako to ne želim i iako ne ulažem nikakva napora da to postignem. Više mi se puta to dogodi i onda kada sam zaokupljen nečim sporednim.

Ne bih to želio osjećati, zato što opažam da duša i tijelo, kada je žudnja vrlo jaka, to snažno osjećaju pa se zato jako bojim da taj Božji zahvat nije za mene. Kao da ću svakoga trenutka umrijeti, a htio bih umrijeti da ne osjetim kako se težina Božje ruke obara na moj duh.

Što je to zapravo? Kako se trebam ponašati da izađem iz ovoga stanja tako dostojnog sažaljenja? Djeluje li to Bog u meni ili to pak netko drugi djeluje u meni? Recite mi jasno, kao i uvijek, i objasnite mi kako se to događa.

17. srpnja

Ima trenutaka u kojima me napadaju snažne napasti protiv vjere. Voljom se, u to sam siguran, na tome ne zaustavljam, ali mašta je tako živa i tako jasnim bojama predočuje napast koja kruži u pameti, a grijeh predočuje kao nešto što je ne samo nevažno nego i ugodno.

To je uzrok svih onih misli obeshrabrenja, nepovjerenja, očaja pa čak, nemojte se užasnuti, oče, za ljubav Božju, i psovke. Strašim se tolike borbe, tresem se i uvijek se prisiljava da ne padnem, a siguran sam da samo po Božjoj milosti ne padam.
Svemu tome, oče, dodajte i tamnu sliku iz moga prošloga života, na kojoj se ne ocrtava drugo doli moja bijeda i nezahvalnost prema Bogu. Osjećam da mi se duša slama od boli i krajnja zbrka obuzima cijelo moje biće.
Osjećam se kao da sam stavljen pod vrlo okrutnu prešu i kao da se sve kosti slamaju i razdvajaju jedna od druge.

A to tvrdo djelovanje osjećam ne samo u najskroviti-jem dijelu duha, nego i tijela. I zbog toga me spopada veliki strah od toga da možda Bog nije začetnik te čudne pojave. Jer, ako je on začetnik, kako onda protumačiti uznemirenost tijela? Niječem da je to moguće.

18. srpnja

Sumnja koja me uvijek obuzima i koja me posvuda progoni jest to da ne znam je li ono što činim Bogu ugodno ili nije. Istina je da ste mi o tome više puta govorili, no što trebam učiniti ja ako, stavljen u ovu oštru kušnju, zaboravljam sve? Ili ako se sjećam, onda se ne sjećam ničega precizno i u meni je sve zbrkano?
Za ljubav Božju, udovoljite mi još jednom i sve mi to napišite. Bog se sve više povećava očima moje pameti i sve ga više vidim u nebu moje duše, koju okružuje gusta magluština. Osjećam ga blizu, ali ga ipak vidim daleko, daleko. I, kako raste ta žudnja, Bog postaje sve dublji u meni i osjećam ga, ali zbog te žudnje osjećam daje uvijek sve udaljeniji od mene. Bože moj! Čudno je to!

(16. srpnja 1917., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

19. srpnja

Ono što u Vašemu duhu prouzročuje toliku osamu jest vrlo posebna milost, koju Bog udjeljuje samo onim dušama koje želi uzdići do mističnog sjedinjenja s Kristom. Upravo je tako, draga moja Ral'faelina. A mislim da se ne varam jer je duša zbog te milosti prožeta strahom i užasom.

Ta je milost zapravo vrlo jednostavno, a opet izvanredno sjajno i jasno svjetlo, kojim se siromašna duša zaodi-jeva te u početku misli da njoj ne priliči primiti to svjetlo, pa je to uzrok upravo onoga što se sada zbiva u Vama samoj. Kako bih Vam to dokazao ili, bolje rečeno, navest ću primjer koji nije povezan s ovim što govorimo i ukazati Vam na osobu koja trpi od bolesti očiju. Kada takva osoba gleda u svjetlo, ona zbog toga trpi i kadra je optužiti sunce za svoju patnju. Recite mi zar, po zdravu razumu, ne vole svi sunce više od tame. Svi kažu da je sunce dobro, da je izvrsno. Pa ipak, osoba koja ima bolesne oči više voli tamu nego svjetlo i sunce, pa gotovo dolazi u kušnju optužiti sunce kao svoga glavnog neprijatelja...

Završavani, dakle, da se to isto događa duši koja biva zaogrnuta takvim svjetlom. Ona se osjeća kao paralizirana i nije spremna primiti takvo nadnaravno svjetlo pa stoga, jadnica, prožeta tim svjetlom, proživljava užas, strah u duši te u moćima duše - pamćenju, razumu i volji. A neizravno slične užase i strahove osjeća i u nutarnjim osjetima tijela. No kako se duša polako oporavlja od te nelagodnosti, odmah počinje osjećati spasonosne učinke te nove milosti.

(28. veljače 1915., Raffaelini Cerase, Ep. IL, str. 360)

20. srpnja

Neka se preblagi Isus udostoji donijeti mir svim izmučenim srcima. Priznajem iskreno, bez bojazni da izmišljam, predraga kćeri Kristova, da moja duša, s apostolom svetim Pavlom, iako nemam ni tisućiti dio onoga duha ljubavi koji je gorio u srcu toga velikoga svetoga apostola, može reći: *Optabam ego ipse anathema esse a Chri-sto pro fratribus meis*. ***Želio bih da ja osobno budem određen za uništenje, odijeljen od Krista, za svoju braću...*** **(Rim 9,3).**
Da, ako me preblagi Isus hoće isključiti i odvojiti od sebe, ako me hoće napustiti i dati mi da iskusim sramotu i muke određene mojoj braći u progonstvu i ako me hoće izbrisati iz knjige života, samo da spasi tu moju braću i da me ne liši svoje ljubavi i milosti od koje me ništa nikada neće moći odvojiti. Molite Gospodina neka ispuni te moje želje, koje mi izjedaju utrobu i od kojih neprestano umirem.

21. srpnja

Vi se žalostite zbog ljudske nezahvalnosti prema Bogu i činite dobro što plačete nad njihovom nesrećom. Prika-žite Bogu kao zadovoljštinu svoje blagoslove i sva svoja djela, i trudite se da budu dobra. Ali, nakon što ste u skrovitosti oplakali tuđu nesreću i otvrdnuće u propasti, valja potom

nasljedovati našega Gospodina i apostole te, naime, od toga udaljiti svoj duh i usmjeriti ga na predmete i djela koji su korisniji za Božju slavu i spasenje duša.

Apostoli, im obraćajući se Židovima, kažu: ***Najprije je, priličilo navijestiti vama riječ Božju, no budući daje odbacujete te odbacujete kraljevstvo Isusa Krista, smatramo vas nedostojnima, i eto zato se*** obraćamo poganima. A Božanski Učitelj u svetome Evanđelju kaže: **Uzet će se od vas kraljevstvo i dat će se drugome narodu boljemu od vas.**

Dakle, zadržavati se preveć dugo na oplakivanju onih koji su otvrdnuli u grijehu, bilo bi gubljenje vremena, koje bi se moglo prikladno i nužno iskoristiti za spasenje druge naše braće i na Božju slavu.

(25. travnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 76)

22. srpnja

Neka Vam Isus dade da u svome srcu, kao i sve duše koje ga iskreno, od srca i čisto ljube, sve više čujete njegov beskrajno ljubak poziv: ***Moj je jaram sladak i moje je breme lako***. Taj preblagi poziv Božanskog Učitelja neka Vas utješi u Vašoj novoj kušnji, odnosno u povećanju Božjih milosti u Vama. Doista, može se vrlo dobro reći da to Vaše novo stanje duha jest vrlo jedinstvena Gospodnja milost, milost koju Gospodin običava udijeliti samo jakim dušama, koje su najdraže njegovu milosrđu. Radujte se, dakle, i Vi sa mnom toj znakovitoj dobroti našega dobroga Boga. Oh, Raffaelina, kako je blago i utješno za dušu kada je svjesna da ju je bez njezine zasluge naš preblagi Otac uzdignuo na takvo dostojanstvo, Otvorite srce tome Ocu, najmilijem među svim očima, i dopustite mu da slobodno djeluje u Vama. Ne budimo škrti s onim koji nas odveć obogaćuje i koji svoju darežljivost nikada ne ograničava niti poznaje svršetak svoje darežljivosti pa joj stoga nikada ne postavlja granice.

23. srpnja

Jedina Vaša misao neka bude ljubiti Boga i sve više rasti u kreposti i svetoj ljubavi, koja je vez kršćanske savršenosti.

U svim događajima života priznajte Božju volju, klanjajte joj se, blagoslivljajte je. Posebice kada Vas snađe nešto vrlo teško, ne požurujte se odmah toga osloboditi. Uzdignite više negoli ikada svoj um Božanskome Ocu i recite mu: „Moj život i moja smrt u tvojim su rukama, učini od mene kako ti se više sviđa".

U duhovnim potlačenostima: „Gospodine, Bože moga srca, ti poznaješ i čitaš u dubini srca tvojih stvorenja, ti poznaješ moje muke, ti znaš da mi sve moje nevolje dolaze od straha koji me obuzima pri pomisli da te ne izgubim, uvrijedim i ne ljubim koliko zaslužuješ, a ja ti to dugujem i želim. Tebi, koji sve vidiš i koji jedini čitaš u budućnost, ako spoznaješ da je bolje na tvoju slavu i za moje spasenje da ja budem u ovome stanju, ne želim onda biti toga oslobođen. Samo mi daj snage da se borim i steknem nagradu jakih duša".

(4. ožujka 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 368)

24. srpnja

Neprestano u molitvama i svetoj Misi prosim mnoge milosti za Vašu dušu, no na poseban način svetu Božju ljubav, jer ona nam je sve. Dragi moj oče, ona je naš med, u kojemu i po kojemu se zaslađuju sve raspoloživosti duše i sva djela, kao i trpljenja.

Moj Bože! Moj dobri oče! Kako je sretno nutarnje kraljevstvo kada u njemu kraljuje sveta ljubav! Kako su blažene moći naše duše kada slušaju tako mudroga Kralja! Ne, moj predragi oče, pod njegovom poslušnošću i ovla-šću nemaju pristupa teški grijesi, pa ni sklonost najlakšemu grijehu. Istina je da on dopušta da te nesavršenosti dođu do krajnjih „granica" kako bismo onda, u tome ratu s njima, vježbali nutarnje kreposti da ih on učini postojanima. On isto tako dopušta da uhode, a to su smrtni grijesi i nesavršenosti, tumaraju našim nutarnjim kraljevstvom. Ali on to dopušta samo zato da upoznamo kako bismo bez njega bili plijen naših neprijatelja.

25. srpnja

Ponizimo se jako, moj dobri oče, i priznajmo da bismo, kada Bog ne bi bio naš štit i oklop, odmah bili probodeni svim vrstama grijeha. I zato se moramo uvijek držati u Bogu i ustrajavati u svojim vježbama. I neka to bude naša postojana briga.

Imajmo uvijek u srcu upaljenu luč ljubavi i ne klonimo nikada. A ako nas pak spopadne kakva klonulost ili slabost duha, trčimo do podnožja križa, pripojimo se nebeskim mirisima pa ćemo nedvojbeno biti osnaženi.

Tijekom svete Mise uvijek prikazujem Vaše srce Božan-skome Ocu zajedno sa Srcem njegova Božanskoga Sina.

On ne može odbaciti Vaše srce zbog njegova jedinstva sa Sinovljevim, po kojemu mu prinosim Vaše srce. Ne sumnjam, dragi moj oče, da i Vi sa svoje strane to činite.

Kušnje moga duha sve se više povećavaju. Živio Bog, koji mi u kušnjama ne dopušta da se duša izgubi! Trpim, ali imam sigurnost da i u najvećem trpljenju i u mrkloj tami, u koju je moj duh neprestano uronjen, ne malakše nada.

(24. srpnja 1917., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

26. srpnja

Budimo budni kako ne bismo dali priliku Neprijatelju da sebi prokrči put, uđe u naš duh i okuži svetište Duha Svetoga. Ah, za ljubav Božju, ne zanemarujmo nijednog časa ovu veliku istinu! Imajmo uvijek na umu da smo po Krštenju postali živi Božji hram i da oskvrnjujemo taj Božji hram kad god okrećemo svoj duh svijetu, Đavlu i tijelu, kojih smo se po Krštenju odrekli.

Neka Vaša duša bježi od svake sjene nesavršenosti koja može dati priliku ovim trima glavnim neprijateljima da prodru u Vaše srce - uvijek se oduprite njihovim napadima, imajući u sebi živu vjeru, zalijevani! živom i velikodušnom ljubavlju.

27. srpnja

Shvaćam da su naši neprijatelji jaki, i to vrlo jaki. No, zar može duša koja se bori zajedno s Isusom sumnjati da će izvojevati pobjedu? Zar nije naš Bog jači od svih? Tko će mu se oduprijeti? Tko se može usprotiviti njegovim zapovijedima i njegovoj volji? Nije li obećao svakoj duši da neće dopustiti da bude kušana ponad svojih sila? Zar nije vjeran u održavanju svoga obećanja? Ima li duša koje misle da nije? Da, ima jedna. A želite li znati koja je to duša? To je duša luđaka, duša bezumnika: *Luđak reče: nema Boga* (Boga istinitoga).

Ah, Raffaelina, luđak je čovjek koji griješi zbog nevjere, zbog nedostatka pouzdanja. A Vi ste se mogli ne samo jednom, nego bezbroj puta, osvjedočiti u to Božje obećanje. Tih je osvjedočenja onoliko koliko i pobjeda koje je Vaša duša izvojevala nad Vašim neprijateljima. Zar biste mogli bez Božje milosti nadvladati tolike krize i ratove, kojima je bio izvrgnut Vaš duh? Dakle, otvorite sve više svoj duh Božanskim nadama, pouzdajte se jako u Božje milosrđe, jedino utočište duše izložene olujnu moru. Ponizite se pred milosrđem našega Boga, koji je uvijek spreman prihvatiti i podignuti dušu koja pred njim iskrena srca priznaje svoju ništavnost.

(13. svibnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II. str. 417)

28. srpnja

Da Vas Isusova milost nije rasvijetlila i privukla k sebi, sličili biste luđaku koji, nakon što je cijelu noć hodao po obali rijeka a da to nije ni opazio zbog gustog mraka koji ga je obavijao, u osvit dana koji mu je pokazao prebrođenu opasnost, prezire svjetlo, nastavlja hodati i prkosi opasnosti. Nesretnik! U jednom se trenutku pod njegovim nogama rastvorila zemlja i on pada i utapa se.

I Vi ste hodili dobrim dijelom noći stazom provalije, ali je Isusova milost bila toliko golema da se nije ograničavala samo na to da Vas prosvijetli i upozori na istinsku opasnost, kojoj ste do sada bili izloženi, nego je htjela još više učiniti za Vas, naime, privući Vas sebi snagom ljubavi, ne dirajući pritom ni najmanje u Vašu slobodnu odluku.

Vi sce tu snagu ljubavi osjetili i niste se mogli suzdržati a da joj se ne predate. Isus se mogao prema Vama ponijeti onako kako se svjetlo ponijelo prema onome nesretniku. Ali, ne, njegovo Vas je smilovanje htjelo potpuno za sebe. Promotrite kako taj Otac pun ljubavi postupa s Vama. On Vas od tada, iz ljubavi dostojne divljenja, nije ostavio ni jednoga trenutka. Uvijek Vas okružuje, upravlja, gleda i podržava da neprijatelji, koji Vas okružuju, ne bi obesnažili Vašu volju.

(4. studenoga 1914., Raffaelina Cerase, Ep. II., str. 217)

29. srpnja

Odgovorite na najbolji mogući način na glas koji Vam je Isus dao čuti: „Trpi". I ne klonite duhom ako Vam se čini da često idete u potragu za Cirencom i ako narav doziva utjehu te Vam se čini da Vaša ljubav prema Bogu nije pouzdana i savršena. To je varka. I Isusovo je čovještvo, u svojoj dragovoljnoj agoniji, molilo da se kalež od njega udalji. Pa zar iz toga možete zaključiti da Isusova ljubav prema Božanskome Ocu nije bila savršena i iskrena, te da je, zato što je molio da se kalež udalji od njega, bio nevjeran? Na to sami odgovorite.

Ponekad je duh spreman, ali je tijelo slabo. A Bog ponad svega želi duh. Dakle, uz njega se sve više privinite voljom, vrškom duha, i pustite neka narav samo negodu je i traži svoja prava, ta za nju je to nešto prirodno. I ako je danas tijelo podvrgnuto trpljenjima, ta mu trpljenja nisu prouzročena sama po sebi i po naravi, ta i tijelo je stvoreno za sreću, nego zbog kazne grijeha.

30. srpnja

Postoji li krivac koji, kada je stavljen na muke, priznaje da te muke zaslužuje, ali ne osjeća patnju tih muka i njegova narav ne traži da bude toga oslobođena? Imajte uvijek na umu, kao opće i sigurno pravilo po kojemu Bog, dok nas kuša svojim križevima i trpljenjima, uvijek u našemu duhu ostavlja zraku svjetlosti koja nam ulijeva veliko pouzdanje u njega i po kojoj vidimo njegovu beskrajnu dobrotu.

Potičem Vas, dakle, da ne klonete zbog križa koji Vam Nebo šalje, nego da sačuvate beskrajno pouzdanje u Božje milosrđe. Raffaelina, Bog Vas ljubi, i to jako, a Vi odgovorite na najbolji Vama moguć način na njegovu ljubav. On ne žudi ni za čim drugim, a Vi se pouzdajte, ponizite se pod Božjim djelovanjima i ljubite.

(8. lipnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II, str. 440)

31. srpnja

Budite postojani u svojim odlukama, ostanite u lađici u koju Vas je Gospodin stavio pa makar bila i oluja - živio Isus, nećete se utopiti! On će spavati, ali će se u pravi čas probudit i donijeti Vam mir. Naš sveti Petar, kaže Sveto pismo, kada je vidio žestoku oluju, prestrašio se i drhteći uzviknuo: ***Gospodine, spasi me****! A* naš ga je Gospodin uzeo za ruku i rekao mu: ***Malovjerni, zašto se bojiš****?* Promotrite, kćeri, toga svetoga apostola - on po vodama hoda kao po suhu. Valovi i vjetrovi ne bi ga mogli preplaviti. Ali ga strah od vjetra i valovi obeshrabruju. Strah je zlo gore od samoga zla.

O, malovjerna kćeri, čega se bojite? Ne, ne bojte se -Vi hodate po olujnu moru, no sjetite se da ste s Isusom. Čega da se bojite? A ako Vas strah spopadne, zavapite snažno: Gospodine, spasi nas! On će pružiti ruku, a Vi je čvrsto stisnite i radosno hodajte s Njim.

Naposljetku, ne mozgajte mnogo o svojim nedostatci-ma, nemojte ih stalno navoditi, nego nastavite svoj put u iskrenosti. Ne, Bog neće dati da se izgubite. A Vi, da ga ne izgubite, ustrajte u svojim odlukama. Kada bi se i svijet okrenuo naglavce, kada bi sve bilo u mraku, dimu i metežu, Bog je s Vama. Čega da se bojimo? Ako Bog prebiva u tami i na brdu Sinaju, u grmljavini i sijevanju, ne trebamo li se zadovoljiti činjenicom da smo blizu njega?

(8. ožujka 1918., sestrama Ventrella, Ep. III., str. 576)

K O L O V O Z

1. kolovoza

Kćeri, budite mirni, hodite putem na koji Vas je Bog postavio i svim se marom trudite na svet način udovoljiti Isusu i udobrovoljiti ga, jer on je iz ljubavi prema nama trpio napuštenost od svoga Oca, koja i Vas prati po njegovoj, to jest Očevoj, volji. A zatim, poput pčela, marljivo proizvodite med svete pobožnosti i izradu j te „vosak" satkan od kućanskih poslova jer, dok jedna širi blagost onako kako se mili Isusu, koji se, kako nam kaže Sveto pismo, dok je živio na zemlji hranio vrhnjem i medom, druga se posvećuje širenju njegove velike slave, jer nastoji praviti vosak zapaljen željom da izgrađuje bližnje. Bog, koji Vas je na poseban način uzeo za ruku, neka Vas privodi luci svoga vječnoga spasa. Pouzdajmo se u njega i ne bojmo se.

(2. siječnja 1918., Antonietti Vona, Ep. IH., str. 832)

2. kolovoza

Ima trenutaka kada mi se čini da umirem. I doista je pravo čudo Božjega milosrđa da sam uopće živ. Umirem svakoga trenutka - osjećam se raspet iz ljubavi. Trebao bih, nažalost, biti kadar uživati u tim „slastima", ali nije važno, moj je duh naviknut na vrlo tvrdu hranu. Provodim posebno noći u krajnjoj tjeskobi zbog kušnje koja me dovodi dotle da sve izgubim.

Raffaelina moja, ovo vrlo okrutno razdoblje razapinjanja i kušnja, koje je pridodano mojim svakidašnjim patnjama, vjerujte mi, ponekad me toliko pritišće da se osjećam satrven pod tim golemim teretom. Ponekad mislim da je to sve Božja kazna zbog mojih bezbrojnih nevjernosti Božjoj dobroti, njegovu Božanskom Veličanstvu, pa mi se onda sve molitve koje mu upućujem čine nekorisnima. Nažalost, ja zaslužujem biti kažnjen, ali zar je moguće da smilovanje Oca Nebeskoga bude pobijeđeno mojom pakošću? Ne, to se nikada neće dogoditi. Živio Isus! On je s nama i ničega se ne trebamo bojati.

(25. ožujka 1915., Raffaelina Cerase, Ep. U., str. 373)

3. kolovoza

Potpuno gubim nadu u sve, no ne u Onoga koji je put, istina i život. Od njega sve molim i njemu se predajem, jer on je bio i jest sve moje. Moje jedino Dobro! Zauvijek bih bio Tvoj kada bih se bio kadar prilagoditi tvojim privlačnostima, ali se na kraju trebam prignuti pred onim pred čim se ne bih htio prignuti. Potrebno je da se prignem pred tom kobnom istinom, ali uvijek istinitom, koja mi jedina priliči, naime, da ćeš mi Ti možda zauvijek nedostajati.

Oče moj, ne vičite na mene, izvan sebe sam i dopuštam da me ponese ono što vidim i osjećam. Napastovan sam da se priljubim uz vodstvo i poslušnost pa sam zbog tih napasti ispunjen istinskim strahom i obeshrabrenošću, iako ih ja ugušim i suzbijem na prvi njihov pokret.

4. kolovoza

Nikada neću prestati dozivati pomoć. O, Bože, zar tvoja očinska ruka nije uvijek bila uzaludna ovome slijepcu, koji je osuđen na vječnu smrt? Kažem ti, zadrži svoju pomoć za onoga tko se njome umije okoristiti. Odveć osjećam teret odgovornosti zbog te dragocjene pomoći. Zar ta pomoć nije doista uzaludna zato što je moj slučaj beznadan? Odveć me zbunjuje tvrdnja da moj duh usmjeravaju sve proturječnije svjetlo i moj blagi duhovni vođa, kako ga ti nazivaš.

Spoznajem u sebi istinu da više nemam snage izdržati borbu - umirem od gladi pokraj bogata stola. Gorim od žeđi uz izvor iz kojega teče čista voda... K tome me zasljepljuje svjetlo, a zatim se raspršimagla. Zašto? Umoran sam i ne želim umarati i svoga vođu. A njegova podrška i moj posluh njemu oslonac su mi da se ne predam potpuno. U snazi toga posluha odlučujem Vam očitovati ono što mi se događalo od onoga dana navečer, petoga kolovoza, i cijeloga dana šestoga kolovoza.

5. kolovoza

Nisam kadar izreci ono što se u meni dogodilo tijekom toga razdoblja najvećega mučeništva. Dok sam ispovijedao naše dječake, uvečer petoga kolovoza, zahvatio me krajnji užas kada sam vidio nebesku

pojavu koja se ukazala pred očima moga razuma. U ruci je držala oruđe, slično dugom tankom limu, od metala, s dobro izoštrenim vrhom koji je izgledalo kao da je izvađen iz vatre. Ta je pojava bacila to oruđe svom silinom u moju dušu. Jedva sam mogao ispustiti jecaj, osjećao sam kao da umirem. Dječaku kojeg sam ispovijedao rekao sam neka ode jer se osjećam loše i nisam imao više snage da nastavim ispovijed. To mučenje trajalo je bez prekida sve do jutra 7. kolovoza. Ne mogu iskazati što sam sve pretrpio u tome razdoblju. Bilo mi je kao da mi netko čupa crijeva. Od toga sam se dana osjećao smrtno ranjenim. U dubini duše ranu osjećam stalno otvorenom, i neprestance mi prouzročuje grčeve.

Nije li to nova kazna kojom me udarila Božja pravednost? Prosudite je li to uistinu kazna njegove pravednosti i potvrdite mi zar nemam povoda za strah zbog te smrtne tjeskobe u kojoj se nalazim.

(21. kolovoza 1918., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

6. kolovoza

O, Dobro duše moje, gdje si? Gdje si se skrio? Gdje te naći? Gdje te tražiti? Zar ne vidiš, Isuse, da te moja duša želi osjetiti po svaku cijenu? Traži te posvuda, ali ti ne dopuštaš da te nađe, osim u žestini tvoga gnjeva, što dušu ispunja krajnjim nemirom i gorčinom, i pokazuje joj da on na to ima pravo i da je ona u njegovu posjedu. Tko može opisati težinu moga stanja?! Ono što razumijem u odbljesku tvoga svjetla nisam kadar izreći ljudskim jezikom. 1 kada nastojim nešto tepajući reći, duša otkriva da je pogriješila i da se više negoli ikada udaljila od istine.

Dobro moje! Jesi li me zauvijek napustio? Htio bih vikati i kukati iz svega glasa, ali sam vrlo slab i snaga me izdaje. A što mi je činiti doli vikati sve dok do tvoga prijestolja ne dopre ova moja jadikovka: Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?.

7. kolovoza

U cijeloj svojoj duši jasno vidim sliku svoje bijede! Bože moj! Da bih podnio taj žalostan prizor, molim te, ukloni ovu zraku svoga odbljeska, jer neću izdržati tu otvorenu opreku. Oče moj, vidim svu svoju zloću i nezahvalnost u svem njihovu sjaju - vidim šćućurena iskvarena stara čovjeka u sebi i kao da hoće Bogu vratiti milo za drago zbog njegove odsutnosti te mu poriče njegova prava koja su njegova nepovrediva dužnost. 1 kakva je snaga potrebna da se toga staroga čovjeka izvuče iz ove nevolje! Bože moj! Priteci mi u pomoć, jer se bojim samoga sebe, kao stvorenja koje je podmuklo i nezahvalno prema svome Stvoritelju, koji me zaštitio od mojih moćnih neprijatelja.

Nisam se umio okoristiti tvojim uzvišenim milostima pa sam osuđen živjeti u svojoj nesposobnosti, usredotočen na sebe, kadar skrenuti s puta, a tvoja se ruka sve više okomljuje na mene. Jao! Tko će me osloboditi od mene samoga? Tko će me osloboditi ovoga smrtnoga tijela? Tko će mi pružiti ruku da me ne odnese i ne proguta široko i duboko more? Hoću li se morati pomiriti da ću upasti u vrtlog koji neprestano raste? Hoću li morati izgovoriti ftat toj tajanstvenoj osobi, koja me posve izranila, koja me bez prestanka okrutno i oštro napada. 1 nimalo ne dopušta da vrijeme prvo zacijeli stare rane, nego na njima otvara nove rane koje nepogrješivo razdiru siromašnu žrtvu?

Ah, oče moj, pomozite mi poradi ljubavi! Sva moja nutrina krvari i više sam puta morao vlastitim očima gledati kako se i vani izlijeva. Ah, neka prestane to razdiranje, ta osuda, to poniženje i ta smetenost! Duh se više nije kadar tome oduprijeti.

(17. listopada 1918., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

8. kolovoza

U Rimu sam vidio drvo za koje sam vam rekao da ga je zasadio patrijarh sveti Dominik i kojega svatko tko onamo dođe ide pogledati iz pobožnosti i iz ljubavi prema onome tko ga je posadio. Dragi novaci, u vama sam vidio drvo želje za svetošću koje je sam Bog u vašim dušama zasadio. Zato ga nježno ljubim. Osjećam zadovoljstvo dok promatram to drvo, i to više nego kada ste bili ovdje. Dakle, potičem vas da i vi to činite te da zajedno sa mnom kažete: Bog neka ti dade da rasteš, lijepo zasađeno drvo, Božansko sjeme. Neka Bog učini da tvoj plod sazrije. I kada sazrije, neka se Bogu opet svidi očuvati ga od silovita vjetra, koji omlaćuje cijele plodove, pa ih onda nametljive životinje dolaze požderati.

Moji predragi sinovi, ta želja neka je u vama poput naranača koje rastu uz genovešku obalu i koje su, prema riječima onih koji su ih vidjeli, uvijek pune plodova i cvjetova i lišća. Dragi novaci, i vi trebate uvijek rađati dobrim plodom, u svim životnim prilikama na koje naiđete, kako biste svakoga dana ostvarili neke svoje želje.

Unatoč tome nikada ne smijete prestati željeti i to sve više! Te želje jesu cvjetovi vaših dobrih nakana, a često priznanje vaših slabosti jest lišće, koje čuva i dobra djela i dobre želje.

(18. siječnja 1918., novacima, Ep. IV, str. 366)

9. kolovoza

Da, duša je moja ranjena iz ljubavi prema Isusu. Bolestan sam od ljubavi. Neprestano kušam gorku muku žara koji gori a ne izgara. Savjetujte mi, ako možete, lijek za sadašnje stanje moje duše.

Evo blijede slike onoga što Isus čini u meni. Kao što pijavica sa sobom povlači u dubinu mora sve na što naiđe, tako i moja duša, koja je zaronila u beskrajno more Isusove ljubavi, bez ikakve moje zasluge i bez mogućnosti da to objasnim, privlači sebi sva njegova blaga.

No, oče moj, kamo leti moja misao dok ovo pišem? Na lijepi dan moga ređenja. Sutra je blagdan Svetoga Lo-vre, ali i dan moje proslave. Već počinjem iznova kušati radost koju sam doživio onoga svetoga dana moga svećeničkog ređenja. Od jutra kušam rajsku slast... A što će tek biti kada tu slast budemo vječno uživali? Uspoređujem mir srca koji sam osjetio onoga dana kada sam bio zaređen s mirom srca koji počinjem kušati još uoči svoje godišnjice ređenja i ne nalazim u tome nikakvu razliku. Blagdan Svetoga Lovre bio je dan kada sam u srcu osjetio najveći plam ljubavi prema Isusu. Kako sam sretan bio toga dana, koliku sam radost doživio!

(9. kolovoza 1912., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

10.kolovoza

Sada ćeš shvatiti, draga moja kćeri, zašto duša koja je izabrala Božju ljubav ne može ostati „neaktivna" u Srcu Isusovu, nego osjeća da gori od ljubavi prema braći, zbog čega se grči od boli.

A kako je to moguće? Kćeri, nije to lako objasniti. Jer, budući da duša više ne živi vlastitim životom, nego Isusovim, koji živi u njoj, ona treba osjećati, htjeti i živjeti iste osjećaje, volju i život onoga koji živi u njoj. A ti, predraga moja kćeri, znaš, iako si to kasno shvatila, znaš, kažem, kakvim je osjećajima i voljom bilo prožeto Srce Božanskog Učitelja prema Bogu i čovječanstvu.

Neka se i tvoja duša grči od boli, za Boga i za braću koja ne žele čuti za njega, jer se to Bogu najviše mili. Zivi spokojno i neka je u miru tvoja gorčina.

(31. svibnja 1918., sestrama Campanille, Ep. III, str. 961)

11. kolovoza

Nadam se da nije daleko dan kada ćete uživati u rajskoj radosti zbog odlaska u Asiz. Taj je grad potpuno franjevački. On je na neki način spomenik koji govori o ljubavi i beskrajnom milosrđu svetoga oca Franje. Da, nadam se da ću ubrzo čuti da ste se poklonili u malom štovanom svetištu svete Porcijunkule, nagrizenom zubom vremena, u kojemu su neuglađene zidove poslije sedam stoljeća pobožna štovanja pokornici tako „uglačali" poljupcima da se sjaje kao mramor i alabastar, kako pripovijeda dobra štovateljica franjevačkoga reda gospođa Henrion. O, kako lupa srce zahvalna hodočasnika kada se ondje zaustavi i žarko moli! Povijest tisuća i tisuća duša opet nam govori o tome kako su na svaku tamnu ciglu hodočasnici naslanjali glavu, pritiješnjeni tjeskobama života.

Hodočasnik se u tome svetištu nekako instinktivno pokloni i u Božanskoj šutnji osjeća kako se nad njim širi neki vrlo nježan blagoslov, a beskrajna i blaga molitva odzvanja i prolazi stoljećima, i prolazit će još mnogo stoljeća, plamteći od ljubavi svetaca, od prinosa čistih žrtava i suza otkupljenih duša. O, kako je u Isusovoj Crkvi velika i kako je slatka Božanska dogma Općinstva svetih. To su uistinu vrata vječnoga života, kao što piše na pročelju malog štovanog svetišta svete Porcijunkule.

12. kolovoza

Dok se prisjećam onih divnih vremena, vidim ljubljenu „prvorođenu" kći Serafskoga oca, u velikoj i svečanoj šutnji skromne blagovaonice, svetu Klaru, s njezinim poniznim i skromnim kćerima kako u ritmu siromaštva pjevuše kratku i jasnu pjesmu o odricanju i žrtvi. Svaka sestra stane na svoje mjesto, uzdigne duh Gospodinu i u miru čeka... Tada jasni glas majke, svete Klare, otpočne Benedicite (Blagoslovite). Djevičanska se ruka velikom i čudesnom kretnjom, ali polagano i svečano, uzdiže na blagoslov.

Jednom tako u samostanu nije bilo ničega osim jednog kruha, a bilo je vrijeme ručka. Glad je mučila želudac siromašnih sestara, koje, iako su sve pobijedile, nisu uvijek mogle ignorirati nužne životne potrebe. Sestra Cecilija, koja je dijelila hranu, utekla se u oskudici opatici, a ona joj je zapovjedila da

razdijeli kruh na dvije polovice i da se jedan dio pošalje braći koji su bdjeli u samostanu, a druga da se zadrži i podijeli na pedeset obroka, koliko ima sestara, i da se svakoj stavi njezin dio za siromašan objed. Budući je odana kći rekla da su potrebna nekadašnja čudesa Isusova da bi maleni kruščić, razdijeljen tako na pedeset obroka, mogao svima doteći. Majka joj je odgovorila: „Kćeri moja, učini s pouzdanjem ono što ti kažem".

Poslušna kći požuruje ispuniti majčinu zapovijed, a majka Klara potom se utječe Isusu molitvom i samilo-snim uzdasima za svoje kćeri. Tada se, po Božjoj milosti, umnaža ono malo kruha u rukama one sestre koja ga ra-zlama pa svakoj dotiče obilat obrok.

13. kolovoza

Jednoga je dana službenica Gospodnja (sveta Klara) ostala bez ulja pa nije mogla pripremiti hranu ni za svoje bolesne sestre. Tada je sveta Klara, učiteljica poniznosti, uzela posudu za ulje te ju je sama oprala i ostavila na pogodan zidić da je uzme fratar koji je skupljao milostinju, jer gaje pozvala da ide prositi ulja. Brat Bentivenga požurio se olakšati bijedu siromašnih sestara. Ali kada je stigao, posuda je bila puna ulja, posredovanjem Božjega milosrđa, jer je molitva svete Klare preduhitrila poslušnost Svetoga oca u namjeri da olakša svojim siromašnim kćerima. Dobri je fratar pomislio da su ga sestre uzalud zvale pa je progunđao: „Možda su me ove sestre pozvale da zbijaju šalu sa mnom, jer, evo, posuda je puna".

Pitali su uokolo tko bi donio ulje, no nikoga nisu našli. Tako je Gospodin čudesno pritekao u pomoć onima koje su poradi njega sve napustile i poslušno se prignuo volji svoje zaručnice, koja ga je zazivala u čistoći i vjeri koja premješta brda.

Molimo i mi da nam dragi Isus dade poniznost, pouzdanje i vjeru naše drage svetice. Molimo Isusa žarko, kao što je ona činila. Predajmo se njemu i udaljimo se od ovoga lažnoga svijeta, u kojemu je sve ludost i ispraznost. Sve prolazi, samo Bog ostaje, u duši koja ga zna potpuno ljubiti.

30. prosinca 1921., Graziellli Pannulo, Ep. III., str. 10879)

14. kolovoza

Ne boj se ako osjećaš da si hladna u meditaciji, u molitvama i u svim drugim vježbama pobožnosti, ako osjećaš da si još vezana uz stvorove, ako još osjećaš oprečnost između staroga čovjeka i novoga čovjeka, ako vidiš da si slaba. Jer, ako ti se sve to događa mimo tvoje volje, nema krivnje. 1 ne samo da nema krivnje, nego je to i izvor zasluga za tebe.

To su kušnje duše koju je Bog odabrao i koju hoće iskušati kada vidi da je dovoljno snažna izdržati borbu i vlastitim rukama isplesti sebi vijenac slave.

(siječanj 1919., sestrama Campanile, Ep. III., str. 989)

15. kolovoza

Presveta Djevica, čije uznesenje na nebo danas cijela Crkva slavi, neka Vas utješi kao i uvijek, i izbavi iz svake opasnosti! Tko će Vam ikada dostojno zahvaliti za postojane novosti, koje su uvijek bile izvrsne i koje ste mi neprestano darivali? Meni nedostaju prikladne riječi da to učinim, no srce sve nadoknađuje.

Zajedno s izabranim dušama pratimo Vas posvuda s gorućom i postojanom molitvom pred Isusom. Svi drhtimo zbog Vašeg vrlo neugodnog stanja. Svi smo se uživjeli u Vaš život i svi se požurujemo s uzdasima preduhitriti presretan trenutak u kojemu će Vas preblagi Gospodin vratiti u naš zagrljaj.

Hrabro, oče. Taj će dan na vrijeme svanuti, unatoč svim našim ljudskim predviđanjima. Taj lijepi dan već se približava i sretne li su one duše koje će moći uzviknuti: *A DOMINO FACTUM EST ISTUD.* ***Jahvino je to djelo... (Ps 118,23).*** Svi ćemo se ujediniti s Vama i pjevati vječnu hvalu Bogu, *jer će taj dan sigurno biti divan pred našim očima - MIRABILE IN OCULIS NOSTRIS,* zbog pobjeda Božanske pravednosti nad nepravednošću.

Samo Bog može učiniti da taj lijepi dan osvane, a on će to učiniti radi uskrsnuća mnogih i radi pobjede svoje slave. *DEO GRATIAS* **(BOGU HVALA).**

Sve duše koje vi dobro poznajete hode *IN SANCTITATE ET IUSTITIA CORAM IPSO*. ***...u svetosti i pravednosti pred njim...*** **(Lk 1,75)**. Neka bude za to slavljen Bog.

16. kolovoza

Sto Vam reći o sebi? Ja sam samome sebi misterij. I ako uspijevam izdržati, to je zato što je dobri Bog sačuvao posljednju i najpouzdaniju riječ autoritetu na ovoj zemlji i što nema vjernijeg pravila od volje i želje poglavara. Tome se autoritetu povjeravam kao dijete na rukama majke i nadam se i uzdam u Boga da neću pogriješiti, iako me moj osjećaj uvjerava da je sve moguće.

Oče moj, kada će zasvijetliti sunce na nebu moje duše? Ah! Osjećam se izgubljen u dubokoj i velikoj tami kroz koju prolazim. No neka živi Bog, koji nikada ne napušta one što se u nj uzdaju i koji se nadaju!

ŠTO VAM REĆI O SVOME FIZIČKOM STANJU? IIADIJE O TOME NE BIH GOVORIO, JER JE TO ZA MENE NEVAŽNO I NE ŽUDIM NI ZA ČIM DRUGIM DOLI ZA TIM DA BOG ZADA POSLJEDNJI UDARAC. *(15. kolovoza 1916., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,*

17. kolovoza

Blaga je gorčina ljubavi i sladak njezin teret. Zašto, dakle, govoriš da je, osjećajući njezin beskrajni zanos, ne uspijevaš podnositi? Tvoje je srce sićušno, ali rastezljivo. I kada više ne bude moglo obuhvatiti veličinu Ljubljenoga i oduprijeti se njegovu beskrajnom pritisku, ne boj se da on nije i unutra i vani - izlijeva se u nutrinu i obuhvaća i „zidove". Poput otvorene školjke u moru, pit ćeš do sitosti i bit ćeš u izobilju okružena i nošena njegovom moći.

Domalo nećeš više biti neiskusna u novim izljevima ljubavi pa ti njezina žestina neće izgledati nepodnošljiva. Kada se navikneš na uobičajeni žar, pozvat ćeš tada Ljubav da se s tobom natječe i borit ćeš se kao Jakov s anđelom, ali nećeš biti svladana.

(29. srpnja 1920. Girolami Longo, Ep. III., str. 1023)

18. kolovoza

Neka je blagoslovljen Bog koji jedini umije činiti takva čudesa u duši koja mu se uvijek opirala i koja je „nastamba" beskrajnih nečistoća. On je od mene htio učiniti primjer milosti. Želi me dati za uzor svim grješnicima, da nitko ne očajava. Neka, dakle, grješnici upru pogled u mene, najvećega među grješnicima, i neka se pouzdaju u Boga.

Grješnici, obratite pozornost na mene nevaljala i ohrabrite se da ne očajavate u spasenje jer Gospodin ne samo što mi je dao oproštenje od grijeha, nego se udostojao obasuti me najdragocjenijim milostima.

Oprostite mi. Ovo vam govori čovjek lud od ljubavi prema svome Bogu. On zaslužuje vaše suosjećanje. *(16. studeni 1914., Raffaelini Cerase , Ep. II., str. 226)*

19. kolovoza

Neka brzo dođe Božje kraljevstvo. Neka premilosrdni Otac posveti svoju Crkvu. Neka izlije obilno svoje milosrđe na one duše koje ga još nisu upoznale. Neka uništi kraljevstvo Sotone, unese pomutnju u tu paklenu životinju i u sva njezina zla umijeća. Neka dade da sve duše koje su robovi te paklene životinje shvate koliki je on la-žac. Neka preblagi Otac prosvijetli pamet svih ljudi i dodirne njihovo srce, da se oni revni ne ohlade i ne smalak-šu na putu spasenja, da se mlaki zagriju, a oni koji su se od njega udaljili da mu se vrate. Neka raspr ši sve mudre ovoga svijeta da se ne opiru i ne sprječavaju širenje njegova kraljevstva. Neka Presveti Otac napokon udalji od svoje Crkve svaki razdor koji postoji i neka spriječi druge razdore, kako bi bilo samo jedno stado i jedan pastir. Neka ustostruči broj izabranih duša, neka pošalje tolike svete i učene službenike i posveti one koji jesu službenici, i učini da se po njima vrati žar u sve kršćanske duše. Neka se poveća broj katoličkih misionara pa da, zajedno s Božanskim Učiteljem, i mi kažemo: **ŽETVA JE VELIKA, A RADNIKA MALO.**

(8. ožujka 1915., Anniti Rodote, Ep. III., str. 61)

20. kolovoza

Zaklinjem vas, moji predragi sinovi, da se zdužno brinete oko vašega srca. Pobrinite se da sačuvate mir i urav-notežujte vašu ćud. Pazite, ne kažem sačuvajte mir, nego pobrinite se da sačuvate mir - neka to bude vaša glavna želja. I jako se čuvajte da se ne uznemirujete što ne možete upokoriti različite osjećaje svoje ćudi.

Znajte dobro što znači samostan kako ne biste imali o njemu pogrješno mišljenje. On je akademija vjernoga ispravljanja, u kojemu svaka duša treba naučiti pustiti se da se njome rukuje, daju se ostruže i brusi kako bi, dobro izbrušena i uglađena, mogla biti ujedinjena i sjedinjena s Božjom voljom. Očevidan znak savršenosti jest htjeti da te drugi ispravljaju, jer je to glavni plod poniznosti, po kojoj upoznajemo da nam je ispravljanje potrebno.

Samostan je bolnica duhovnih bolesnika koji žele ozdraviti. A da bi ozdravili, puštaju da im se britvom, kao kirurškim nožićem, pušta krv, da ih se kali željezom, vatrom, i svim gorkim lijekovima. U prvoj su se Crkvi prvi redovnici nazivali imenom koji zapravo znači liječnik.

Sinovi, budite i vi takvi i ne obazirite se ni na što što vam samoljublje može protivno došaptavati, nego blago, ljupko i ljubazno odlučite da ćete ili umrijeti ili ozdraviti. A budući da čovjek ne želi duhovno umrijeti, onda treba ozdraviti. Da biste ozdravili, trebate trpjeti da vas se ispravlja. I zaklinjite liječnike svoje duše da vas ne poštede ničega, kako biste mogli ozdraviti. Budite uvijek iskreni s onim koji treba iscijeliti vaše duhovne slabosti.

21. kolovoza

Prije nekoliko dana razmišljao sam o tome što ljudi pričaju o morskim lastama. Te malene ptice polažu jaja na morskoj obali. Grade gnijezda u obliku lopte i tako zbijeno da morska voda ne može u njih prodrijeti. Samo na vrhu ostave malen otvor za disanje. U to gnijezdo smještaju svoje malene. Ako ih iznenadi plima, ona podiže gnijezdo i oni bez opasnosti plivaju na valovima, a voda ih ni ne dotakne, a kamoli da ih potopi. Zrak koji ulazi kroz maleni otvor služi istodobno i za održavanje ravnoteže pa ta sićušna plovila mirno plutaju i nikada se ne prevrnu.

Predragi moji sinovi, neka vaše srce bude kao to gnjez-dašce, jednako dobro zbijeno i zatvoreno. Tada ga mogu spopasti užasi i oluje svijeta, tijela i đavla, ali ništa od toga ne prodire u vašu nutrinu jer je ona otvorena prema gore, prema Nebu, kako bi disala i živjela u Gospodinu Isusu.

Dragi sinovi, za koga bi on načinio to gnježdace ako li ne za piliće onoga koji ih je stvorio zbog Božje ljubavi te zbog Božanske i nebeske naklonosti prema njima?

Dok morske laste grade svoje gnijezdo, a njihovi su mladi još nejaki pa ne mogu podnijeti huku valova, Bog ih uzima u svoju zaštitu. Ta ista dobrota koja vlada svijetom čuva gnjezdašce našega srca od svakoga napada svijeta za njegovu svetu ljubav.

O, kako volim te ptice koje su okružene plimama i žive samo od zraka; koje se skrivaju na moru, a gledaju samo u nebo! Plivaju kao ribe i pjevaju kao ptice; a da bi se zaštitile od valova, imaju sidro koje nije bačeno u dubinu, nego u visinu.

Dragi moji sinovi, neka vam dobrostivi Isus udijeli da i vi, dok prebivate u tijelu, živite po duhu i da, uz svu taštinu svijeta, uzdignete pogled prema Nebu. Da ga, živeći s ljudima, hvalite i s anđelima ljubite te da uvijek otkrivate temelj svoje nade u Bogu.

(18. siječnja 1918., novacima, Ep. IV., str. 366)

22. kolovoza

Živi ponizno, blago i u ljubavi prema našemu Gospodinu i ne rastužuj se što se ne možeš sjetiti svih svojih sasvim neznatnih nedostataka da ih ispovjediš. Ne, kćeri, ne priliči da se zbog toga žalostiš, jer koliko god puta padneš a da to ni ne opaziš, jednako se toliko puta i po-digneš a da to ni ne opaziš.
Nismo li rekli na onome mjestu o kojemu smo toliko puta raspravljali, ako se sjećaš, da pravednik ne samo što osjeća da pada sedam puta na dan, nego doista i pada sedam puta na dan. A kada sedmi put i padne, opet se diže. Dakle, ne muči se time, nego smjelo i ponizno reci ono čega se sjećaš, i sve to prikaže blagome Božjemu milosrđu, koje u svoju ruku dobrostivo uzima one koji padaju kako se ne bi ozlijedili ili izranili. A onda ih tako brzo diže i okrjepljuje da ni ne opažaju da su pali, jer ih je Božja ruka podigla dok su padali. Ali ne opažaju ni da su se digli, jer su podignuti tako brzo da nisu imali vremena na to misliti.

(18. listopada 1917., sestrama Campanille, Ep. III., str. 943)

23. kolovoza

Kada sam prošloga petka u crkvi zahvaljivao za svetu Misu, osjetio sam da mi se u srce zabila tako živa i užarena vatrena strijela da sam pomislio da ću umrijeti. Ne nalazim pravih riječi kojima bih Vam opisao prodornost i djelotvornost te vatre. Doista Vam to nisam sposoban izraziti. Vjerujete li mi? Duša koja postaje žrtva takvih utjeha, zanijemi. Kao da sam nekom nevidljivom snagom posve uronjen u vatru... moj Bože, kakva vatra! Kakva milina!

Tih zanosa ljubavi doživio sam toliko mnogo, različita trajanja, da sam se osjećao kao izvan ovoga svijeta. Ranije je ta vatra bila manje snažna, a ovoga puta, da je trajala samo trenutak dulje, duša bi mi se odijelila od tijela... i pobjegla bi s Isusom. Ah, kako je lijepo postati žrtveno janje ljubavi!

(26. kolovoza 1912., ocuAgostinu iz Samostana San Marco,

24. kolovoza

Nažalost, imate sve razloge plašiti se ako želite vlastitim snagama odmjeriti borbu. Ali Vam iskustvo da Vas Isus nikada ni na trenutak ne ostavlja samu, mora dati najveću utjehu. Bog nam pokazuje daje on s onima koji su ožalošćeni i izmučeni - CUM IPSO SUM IN TRIBULATIONE **(S NJIM ĆU BITI U NEVOLJI)** (usp. **Ps 91,15**). I spušta se da obriše suze. Neka Vas ojača blaga pomisao da će poslije tako gustoga mraka zasjati sunce. Promatrajte u tome svjetlu našega Nebeskoga Zaručnika, ali

jednostavnim i čistim pogledom. Ne vjerujte, predraga moja sestro, da Vas je Gospodin napustio i da za Vas nema spasenja. Odbacite taj osjećaj, koji Vam dolazi od našega zajedničkog neprijatelja.

(23. siječnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 304)

25. kolovoza

Molite postojano pa ćete tako izvojevati pobjedu nad našim neprijateljima. Ponizite se pod snažnom rukom Nebeskoga Liječnika pa će Vam Isus na svadbenoj gozbi dati da sjednete za prvi stol, jer je Bog obećao da će se uzvisiti onaj tko se ponizi.

Sve više zahvaljujte Bogu po Isusu Kristu pa ćete tako biti pripravni primiti i druge nebeske milosti. Suprotno od toga, onaj tko se nije dostojno ponio prema već primljenim milostima, nije dostojan primiti nove milosti.

28. rujna 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 500)

26. kolovoza

Mašta i Đavao htjeli bi Vas prevariti da neprestano vrijeđate Boga i da se uvijek ili gotovo uvijek odupirete Božjim pozivima. Budna milost Oca Nebeskoga čuva Vas da ne padnete u takvu nevjemost. Budite sigurni u to. Takvi osjećaji, uvjeravam Vas, dolaze samo iz mašte i od Đavla. Čuvajte se da im ne biste pridavali kakvu važnost. Oni nemaju drugog cilja doli ohladiti osjećaje ljubavi prema Nebeskom Zaručniku kako bi Vam dosadila kršćanska savršenost, koju prikazuju kao nešto teško i nemoguće za Vas. A što je još gore, njihova najizravnija težnja jest da u Vašemu srcu presuši i presahne svaki osjećaj pobožnosti.

(15. kolovoza 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 153)

27. kolovoza

Predraga Isusova kćeri, kada bismo bili prepušteni sebi, uvijek bismo padali i nikada ne bismo bili na nogama. Zato se ponizite pred preblagom mišlju da ste u Isusovim Božanskim rukama, poput djeteta koje spokojno leži u majčinu krilu, sigurni da Vas vodi onamo gdje će Vam biti najkorisnije. Zar se možemo bojati kada je cijelo naše biće, koje je posvećeno Bogu, osvjedočeno da počiva na tako blagim rukama?!

28. kolovoza

Strah za koji kažete da ga osjećate zbog počinjenih grijeha jest utvara i prava muka koju Vam prouzročuje Đavao. Osim toga, zar ih Vi niste već ispovjedili? Pa dobro, čega se bojite? Pustite da ta **BEZVEZARIJA** prođe i otvorite svoje srce, koje je puno svetog i prosvijetljenog pouzdanja u Isusa. I vjerujte da on nije onaj okrutni poreznik, kako Vam ga oslikava onaj nepošteni radnik, nego Janje koje oduzima grijehe svijeta, i koje se neizrecivim uzdasima zauzima za naše spasenje.

29. kolovoza

Bilo bi pogrješno kada bih potvrdio Vaše riječi da Vas je Isus otjerao. Pouzdajte se u njega i ne bojte se, zato što se nemate razloga bojati. Nije to napuštenost, nego Vam naš preblagi Spasitelj na taj način pokazuje ljubav i ja nemam prikladnih osjećaja da zahvalim dobroti Gospodnjoj koja tako ljubazno s Vama postupa i štiti Vas. Pakosnik Vas hoće uvjeriti da ste žrtva njegovih nasrtaja i Božjeg napuštanja. Ne vjerujte mu, jer Vas hoće zavarati. Prezrite ga u Isusovo ime i u ime njegove presvete Majke.

I nikada se ne pouzdajte u samu sebe. Svako pouzdanje stavite samo u Boga. Od njega očekujte svaku snagu i ne želite pretjerano biti oslobođeni od sadašnjega stanja. Pustite da Duh Sveti djeluje *u* Vama. Predajte se svim njegovim zanosima i ne bojte se. On je toliko mudar, blag i obziran da ne prouzročuje doli dobro. Koje li dobrote ovoga Duha Tješitelja za sve, no nadasve za Vas koji ga tražite!

(29. ožujka 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 60)

30. kolovoza

Po Božjemu određenju još se uvijek zdravstveno osjećam loše. No najviše me muče jaki i oštri bolovi u grudnom košu. U nekim su trenucima toliko neugodni da mi se čini da mi hoće slomiti kralježnicu i prsa. No Isus ne prestaje s vremena na vrijeme ublažiti moja trpljenja na drugi način, to jest kada mi govori u srcu. Da, oče moj, Isus je tako dobar prema meni! Kakvi li su to dragocjeni

trenutci! To je sreća koju ne mogu ni s čime usporediti, sreća koju mi Gospodin gotovo samo u žalostima daje okusiti.

U tim trenucima više negoli ikada, sve mi je u svijetu dosadno i muči me, ništa ne želim osim ljubiti i trpjeti. Da, oče moj, i u tolikom trpljenju sretan sam jer osjećam kako moje srce kuca s Isusovim. Sada zamisliti koliku utjehu u srcu mora pobuditi čovjekova spoznaja da gotovo sigurno posjeduje Isusa.

31. kolovoza

Istina je da ma mnogo napasti kojima sam podvrgnut, ali se pouzdajem u Božju providnost da neću upasti u zamke obmanjivača. Istina je da se Isus vrlo često skriva, no nije važno ja ću nastojati, s vašom pomoći, nikada ga ne napustiti, jer ste me uvjerili da to nisu napuštanja nego njegove „šale“ iz ljubavi.

Ah, kako u tim trenucima čeznem za nekim tko bi mi pomogao ublažiti žudnju i žar koji mi ponese srce!

14. rujna 1910., ocu Benedettu iz Samostana San Marco

San Giovanni Rotondo – samostanska crkva kakvu ju je vidio otac Pio, kad je stigao tamo 28. srpnja 1916.

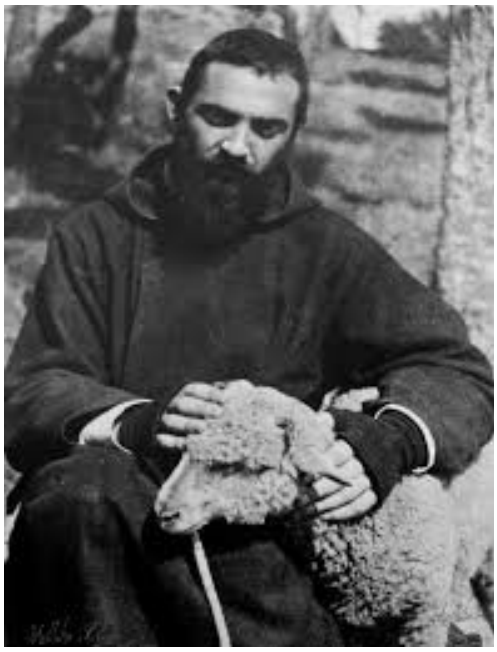

Padre Pio (rukavice pokrivaju stigme)

R U J A N

1. RUJNA

Otklonite ono Što Vam Neprijatelj snažno prišap-tava u dušu kako bi Vas uvjerio da ćete propasti. Prezrite te pakosne podvale i živite spokojno, jer je Gospodin najviše s Vama onda kada ste u nevoljama. I Sveto pismo jamči nam da je ojađena duša u jedinstvu sa svojim Bogom. *S njom sam u nevolji, kaže Bog*. Hrabro, dakle, i nc bojte se, jer je sigurno da duša koja se pribojava svoje propasti neće propasti. I ona koja se bori gledajući na Boga, pjevat će pobjedu, pjevat će pobjedničku pjesmu. Nema mjesta strahovanju, moja Raffaelina, jer nam je Otac Nebeski obećao pomoći da nas napasti ne bi nadvladale.

(10. travnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 393)

2. RUJNA

Kada, dakle. Neprijatelj hoće prodrijeti u Vaše srce da ga osvoji strahom iz prošlosti, mislite na to kako se on već utopio u moru nebeske dobrote, a onda se usredotočite na sadašnjost, u kojoj je Isus s Vama i ljubi Vas. Mislite na budućnost, kada će Isus nagraditi Vašu vjernost i predanje, ili, bolje, na sve one milosti kojima Vas je obasuo i kojima Vas neprestano obasipa, i koje zacijelo niste ziorabili. Dakle, molio bih Vas da odložite, koliko je moguće (jer na nemoguće nitko nije primoran), svaki strah i imajte uvijek pouzdanje, vjeru i ljubav.

Djevica sveta Terezija od Djeteta Isusa govorila je: „Bit ćemo suđeni po ljubavi". Dakle..., ljubimo Isusa. Pustimo ga da djeluje u nama onako kako mu se više mili, govu veću slavu i radi našega većeg posvećenja.

(8. listopada 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 509)

3. RUJNA

Isus Vas želi uznemiriti, prodrmati, omlatiti i proreše-tati kao pšenicu da bi Vaš duh postigao čistoću kakvu on želi. Može li se pšenica pospremiti u žitnicu ako nije očišćena od svakog kukolja i pljeve? Može li se lan sačuvati u gospodarevoj škrinji ako prije toga nije postao bijel kao snijeg? Tako mora biti i s izabranom dušom.

Shvaćam da se čini kako napasti prljaju duh, a ne kako ga čiste. Ali ne, nije tako. Poslušajmo ono što o tome kažu sveci, a Vama neka bude dostatno znati ono što kaže veliki sveti Franjo Saleški - da su napasti kao sapun za koji se čini, kada ga se nanese na tkaninu, daje prlja, a zapravo je čisti.

(11. travnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 68)

4. RUJNA

Neka Vas ne uznemiruju brojne napasti koje Vas neprestano salijeću, jer Duh Sveti svakoj pobožnoj duši koja se odlučuje napredovati na Božjemu putu unaprijed najavljuje da bude spremna i da se pripravi na napasti. Zato se i Vi ohrabrite, jer siguran i nepogrješiv znak da je duša odabrana za spasenje jest napast, koja je za sirotu dušu kao znak upozorenja na mnoge oluje. Neka nas u podnošenju kušnja ohrabri misao na život svetaca, jer ni oni nisu bili oslobođeni kušnja.
Napast ne pošteđuje nijednog izabranika. Nije poštedio ni Apostola naroda koji, nakon stoje bio ugrabljen pa sve do raja, dok je još bio u smrtnom tijelu, biva izvrgnut kušnji kojom ga je Sotona udarao. Moj Bože! Tko može čitati te stranice a ne osjetiti da mu se krv ledi *u* žilama?! Kolike je suze, kolike uzdahe, kolike jecaje i kolike molitve uzdizao ovaj sveti apostol da Gospodin udalji od njega tu vrlo bolnu kušnju! Ali, kakav je bio Isusov odgovor? Samo ovaj: *Dosta ti je moja milost... Snaga se u slabosti usavršava.*

5. RUJNA

Osnažite se. I Vama Isus daje da čujete, posredstvom onoga kojega Vam je odabrao za vođu, isti onaj glas koji je čuo sveti apostol Pavao. Borite se snažno i postići ćete nagradu jakih duša. Nikada se ne pouzdajte u samu sebe. U trenutcima krajnje borbe i malaksalosti utecite se molitvi. Pouzdajte se u Boga i napast Vas nikada nećete nadjačati. Ako Vas Gospodin stavlja na kušnju, znajte da on neće dopustiti da ona nadiđe Vaše snage. Ako Vas svijet prezire, uživajte zbog toga, jer su prvo mrzili tvorca života, Božanskog Učitelja. Ako Vas muče i ožalošćuju svakovrsna odricanja, napasti i kušnje, koje dolaze od Đavla i njegovih nasljednika, podignite pogled prema Nebu i još se više osnažite. Gospodin je s Vama i nema mjesta strahu.
Neka Neprijatelj samo ratuje s Vama, ali Vas nikada neće moći usmrtiti. Borite se kao jaka duša. Borite se protiv putenosti, protiv svjetovne ispraznosti, protiv zamamnosti bogatstva i časti, po kojima Đavao s nama neprestano ratuje. Otpor će jamačno biti tvrd, bitka mučna. Ali, *sursum corda!1,* ***gore srca!*** uprite pogled u Nebo. Neka Vas u svemu ojača zasluga pobjede, neizreciva utjeha, besmrtna slava koja se time daje Bogu.

(4. rujna 1916., Mariji Gargani, Ep. III, str. 241)

6. RUJNA

OČE, MOJE sadašnje stanje nije dobro. Osjećam da me uvelike napušta snaga. Vidim da se trenutačnom križu dodaju drugi križevi, sadašnjoj boli nove boli. I ne bih mogao izdržati kada mi Otac Nebeski ne bi pomogao svojom svemogućom rukom.
Loše fizičko stanje popraćeno je oštrim borbama duše. Na nebu moje siromašne duše tamni oblaci postaju sve gušći. Isus je uvijek sa mnom, to je istina, ali kako je bolna kušnja, moj oče, koja dovodi dušu u opasnost da uvrijedi nebeskoga Zaručnika! Ali, neka uvijek živi Bog! Vjera u pobjedu i u to da ću izići kao pobjednik, i snaga za borbu, nikada mi se ne umanjuju.

7. RUJNA

NEKA se beskrajno pjeva pjesma zahvalnica predobrom Isusu jer je obrisao suze svoje Crkve i utješio njezino udovištvo, poslao joj vrhovnoga poglavara pa je sve proteklo prema Božjemu Srcu. Poželimo ovome novom papi da doista bude dostojan nasljednik velikoga vrhovnog pastira. Jer, Pio X. bio je uistinu plemenita i sveta duša, kakvu Rim nije gotovo nikada imao.
Potekao je iz jednostavna puka i nikada nije zatajio svoje skromno podrijetlo. Doista je bio neizmjerno dobar pastir, kraljevski mirotvorac najvišega ranga, dobri i nježni Isus na zemlji. A više ga se trebamo sjećati kao dobroga vrhovnog pastira, kao još jednog zagovornika kod Svevišnjega, negoli uzdizati vruće molitve Nebu za pokoj njegove velike duše.
On je bio prva, najveća i najnevinija žrtva bratoubilačkog rata, koji zaglušuje bukom oružja i bukom naoružanih, a cijelu Europu ispunja užasom. Nije se više mogao oduprijeti bijesnoj i strašnoj oluji, a njegovo se srce rasprsnulo na komadiće od užasne boli, srce koje je bilo izvor apostolata mira za cijeli svijet tijekom cijeloga njegova života.
Uistinu, zapaženo je da on nedostaje ovome svijetu, zbog velike ljubavi kojom je gorjelo njegovo srce. Molimo, moj oče, za prestanak neprijateljstava. Razoružajmo ruku Božanskoga Sudca, koja je s pravom rasrđena zbog naroda koji ne želi ništa znati o zakonu ljubavi.

(7. rujna 1914., ocu Agostinu, iz Samostana San Marco,

8. RUJNA

Sinoć mi se dogodilo nešto što ne mogu ni objasniti ni razumjeti. U sredini dlana pojavilo se nešto crveno, veličine i oblika jednog malog novčića, s jakom probadajućorn boli u sredini toga crvenog

mjesta. Ta se bol pojačala u sredini lijeve ruke, i to tako jako da još uvijek traje. I na nogama osjećam malu bol. Ova se pojava ponavlja sada već gotovo godinu dana. Ali nemojte se uznemirivati što Vam to govorim prvi put. Uvijek sam dopuštao da me pobijedi ova vraška stidljivost. A kada biste znali koliko se i sada moram prisiljavati da Vam to kažem! Imao bih Vam mnogo toga reći, ali teško nalazim prave riječi za to. Još Vam samo želim reći da srce počinje vrlo jako udarati kada boravim kod Isusa u Sakramentu. Ponekad mi se čini da će mi iskočiti iz grudi.

Na oltaru osjećam ponekad tako jako rasplamsavanje cijeloga moga bića da Vam to ne mogu opisati. Tada mi je kao da će mi lice potpuno izgorjeti. Kakvi su to znaci, ja ne znam.

(8. rujna 1911., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

9. RUJNA

Živi sva u Bogu i iz ljubavi koja te nosi podnosi strpljivo samu sebe u svim svojim bijedama. Sjeti se da biti dobar Božji sluga ne znači biti uvijek utješen, biti uvijek u blagosti, biti uvijek bez protivština i odvratnosti prema dobru. Jer kada bi to bilo tako, onda ni sveta Katarina Si-jenska ni sveta Terezija ni sveti Pavao ne bi služili dobro Gospodinu.

Biti dobar sluga Božji znači, naprotiv, biti milosrdan prema bližnjemu, imati u višemu dijelu duha netaknutu odluku o ispunjavanju Božje volje, imati duboku poniznost i jednostavnost da se pouzdamo u Boga i da se dignemo onoliko puta koliko puta padnemo, da podnosimo sebe u vlastitim sramotama i padovima te da mirno podnosimo druge u njihovim nesavršenostima.

(4. kolovoza 1917., upućeno nepoznatoj osobi, Ep. III., str. 922)

10. RUJNA

Samoljublje ne umire prije nas. Uvijek je potrebno osjetiti njegove osjetne napade, njegovo tajno djelovanje, sve dok smo u ovome bijednome svijetu. Neka nam dostaje Božja milost da ne pristajemo svojom slobodnom voljom. Ta krepost svete ravnodušnosti tako je izvanredna da ni stari čovjek, to jest grješan čovjek, ni osjetni dio ni ljudska narav sa svojim naravnim moćima nikada za to nije kadra, a ni sam Sin Božji kao sin Adamov. Iako je izuzet od grijeha i od svake prividnosti grijeha, u svome osjetnom dijelu i po svojim prirodnim moćima nije bio ravnodušan. *1* on je priznao apostolima da mu je duša puna žalosti. I on je tražio utjehu. Ni on nije želio umrijeti. I on je htio iskusiti, jednom riječju, sve ono što je bilo učinak čiste naravi. Naprotiv, sveta je ravnodušnost očuvala njegovu dušu da ne popusti naravi. I mi se moramo truditi ugledati u Krista pa u vrijeme kušnje i križa sačuvati svetu ravnodušnost u duhu, u višemu djelu duha, u moćima koje su ispunjene milostima.

Hajde, predraga moja kćeri, živi sva u našemu Gospodinu i budi spokojna. Kada ti se dogodi da oskvrneš zakone svete ravnodušnosti u nevažnim stvarima ili iznenadnim navalama samljublja ili strasti, ponizi, čim možeš, svoje srce pred Isusom i reci mu sa svim pouzdanjem i poniznošću: „Gospodine, podari mi milosrđe, jer sam bijedna". Potom se digni u miru pa sa svetom ravnodušnošću nastavi svoja djela.

Potrebno je ponašati se u takvim protivnostima onako kako se ponaša violinista. Kada siromašak opazi da violina nije ugođena, ne lomi tada strunu niti ostavlja violinu, nego odmah sluša da vidi odakle dolazi nesklad, a onda strpljivo steže ili blago popušta strunu, prema potrebi.

Dakle, tako se ponašaj. Ne gubi strpljenje zbog neprilika koje se dogode niti slamaj strunu kada opaziš nekakav nesklad, nego se strpi. Ponizi se pred Bogom. Stegni ili popusti strunu svoga srca pred Nebeskim Glazbenikom kako bi je on uskladio.

(22. studenoga 1916., Mariji Gargani, Ep. III., str. 258)

11. RUJNA

Kada sudjeluješ na svetoj Misi i svetim obredima, s velikim se dostojanstvom digni, klekni ili sjedni. I ispunjaj svaki vjerski čin s najvećom pobožnošću. Budi čedna u pogledima, ne okreći glavu amo tamo da vidiš tko ulazi ili izlazi. Nemoj se smijati, iz poštovanja prema svetome mjestu i iz obzira prema osobama koje su pokraj tebe. Trudi se da ne razgovaraš, tko god to bio, osim iz ljubavi ili nužne potrebe.

Ako moliš s drugima, izgovaraj jasno pobožne riječi, načini dobre stanke i nikada se ne žuri.

Naposljetku, ponašaj se tako da svi nazočni budu time izgrađeni te da po tebi budu ponukani slaviti i ljubiti Oca Nebeskoga.

Kada izlaziš iz crkve, budi sabrana i mirna. Pozdravi prvo sakramentalnoga Isusa, moli ga za oproštenje zbog počinjenih propusta u njegovoj Božanskoj nazočnosti i nemoj otići od njega prije negoli ga zamoliš i od njega primiš očinski blagoslov.

(25. srpnja 1915., Anniti Rodote, Ep. III., str. 86)

12. RUJNA

Svetosti,

koristim Vaš susret s kapitulamim očima da se ujedinim duhovno sa svojom subraćom te izrazim poštovanje i svu svoju odanost Vašoj uzvišenoj osobi u činu vjere, ljubavi i poslušnosti prema dostojanstvu onoga koji je predstavnik na zemlji. Red kapucina uvijek je bio u prvome redu u ljubavi, vjernosti, poslušnosti i odanosti prema Svetoj Stolici. Molim Gospodina da tako i ostane te da nastavi svoju tradiciju vjerske ozbiljnosti i strogosti, evanđeoskog siromaštva, vjernog opsluživanja Pravila i Konstitucija. I da se istodobno obnavlja u vitalnosti i nutarnjem duhu prema smjernicama Drugoga vatikanskog koncila, da bude uvijek spreman pripomoći potrebama Majke Crkve na prvi znak Vaše Svetosti.

Znam da Vaše srce jako trpi ovih dana zbog sudbine Crkve, zbog narušenog mira u svijetu, zbog tolikih potreba naroda, no nadasve zbog nedostatka poslušnosti nekih, ćak katolika, uzvišenoj pouci koju nam Vi, potpomognuti Svetim Duhom, naučavate u ime Božje. Prikazujem svoju molitvu i svakodnevno trpljenje kao neznatno ali iskreno sjećanje „posljednjega" među Vašom djecom kako bi Vas Gospodin ojačao svojom milošću da nastavite pravi i mučni hod, u obrani vječne istine koja se nikada ne mijenja iako se vremena mijenjaju.

I u ime mojih duhovnih sinova i molitvenih skupina zahvaljujem Vam na jasnoj i odlučnoj riječi koju ste izrekli posebice u posljednjoj enciklici Humanae vitae, te nanovo potvrđujem svoju vjeru i bezuvjetnu poslušnost Vašim prosvijetljenim uputama.

Neka Gospodin udijeli pobjedu istine, mir svojoj Crkvi, spokoj narodima zemlje, zdravlje i sreću Vašoj Svetosti, kako bi raspršili ove prolazne oblake, kako bi Božje kraljevstvo kraljevalo u svim srcima, zahvaljujući Vašemu apostolskom djelovanju kao vrhovnog pastira cijeloga kršćanstva.

(12. rujna 1968., papi Pavlu VI., Ep. IV, str. 12)

13. RUJNA

Bog nam zapovijeda da ga ljubimo ne koliko i kako on to zaslužuje, jer zna dokle dopire naša sposobnost pa nam ne zapovijeda niti od nas ne traži ono što ne možemo učiniti, nego nam zapovijeda da ga ljubimo prema našim snagama, svom dušom, svim umom, svim srcem. Zar se ti ne trsiš to sve činiti? A ako nam to i ne uspijeva, čemu se žaliti? Čemu se uznemirivati? Bog vrlo dobro poznaje našu nakanu, koliko je ispravna i sveta pred njim. Bog vrlo dobro poznaje razlog zbog kojega dopušta da se tolike dobre želje ostvare tek nakon što smo se jako pomučili, a neke se uopće ne ostvare. Ni u tome nema razloga uzaludno se žalostiti, jer u tome uvijek ima dobitka i koristi za dušu. Jer kada iz ovoga ne bismo izvukli nikakvu drugu korist osim koristi mrtvljenja duše, i to bi bilo veliko.

(3. lipnja 1917., upućeno nepoznatoj osobi, Ep. III., str. 918)

14. RUJNA

Moli za mene toga Božanskog Ljubljenoga, dragoga Zaručnika naših duša, da ispuni djelo milosti koje je započeo u meni bijednome, u meni koji sam njegovo siromašno i bijedno stvorenje, jer mi je već od rođenja pokazao vrlo posebne znakove odabranja - pokazao mi je da neće biti samo moj Spasitelj, moj najveći dobrotvor, nego i odan, iskren i vjeran prijatelj, prijatelj srca, vječna i beskrajna ljubav, utjeha, radost, okrjepa, sve moje blago.

A moje srce, ah! Uvijek cijelo gori od ljubavi prema *Jedinome* i prema *svima* dok sam ga izlijevao, iako prostodušno i nesvjesno, na stvorove meni drage i mile. Uvijek je budan nada mnom, u nutrini me očinski opominjao i blago korio, ali je taj ukor duša ipak osjećala.

15. RUJNA

Tužni, ali preblagi glas odjekivao je u mome siromašnome srcu. Bila je to opomena moga ljubljenoga Oca, koji je u pameti svoga sina označivao opasnosti na koje će nailaziti u životnoj borbi. Bio je to glas blagoga Oca, koji je htio odvojiti sinovljevo srce od djetinjastih i naivnih ljubavi. Bio je to glas ljubljenoga Oca koji je šaptao u sinovljeve uši i srce da se odvoji od svega stvorenoga, od blata, i da se ljubomorno u nutrini posveti samo njemu.

Žarko, ljupkim uzdasima, neiskazanim jecajima i blagim riječima zvao ga je sebi, htio ga je učiniti posve svojim.

Još više, gotovo ljubomoran na ovoga sina, često je dopuštao da zemaljska i blatna stvorenja udaraju nogom i nezahvalnošću šamaraju njegova sina kojeg on voli nježno i s ljubavlju. I tada će sin shvatiti kako je varljiva i lažna ljubav koju je on bezazleno i djetinjasti davao stvorenjima...

Ja, nezahvalni sin, tada sam sve shvatio i jasno vidio strašnu i zastrašujuću sliku koju mi je prikazivao u svome beskrajnom milosrđu, sliku doista neugodnu, od koje bi se i najsiromašnije duše mogle zastrašiti i zadrhtati.

Dok sam gledao ružne sramote i bijede, žarkom sam žudnjom zazivao dobroga Oca da mi pomogne. I evo, pripravan na moj poziv, predočava mi se. *1* vidjevši da sam se trudio udaljiti od sebe tu žalosnu sliku, kao da se smiješi, kao da me zove na drugi život - dao mi je shvatiti da sigurna luka, utočište mira, za mene jest povorka crkvene vojske.

16. rujna

Gdje mogu bolje služiti tebi, Gospodine, ako ne u samostanu i pod zastavom Siromaška iz Asiza? A on se, vidjevši moju smetenost, smiješio, dugo se smiješio. I taj je smiješak u mome srcu ostavljao neizrecivu blagost. Ponekad sam ga doista osjećao tako blizu. Činilo mi se da vidim njegovu sjenu, a moje tijelo, cijelo moje biće, klicalo je u svome Spasitelju, u svome Bogu.

A onda sam osjetio dvije snage u sebi, koje su se medu sobom opirale i razdirale mi srce. Svijet koji me htio za sebe, i Boga, koji me zvao na nov život! Tko bi mogao opisati to nutarnje mučeništvo koje se u meni zbivalo?!

Samo sjećanje na tu nutarnju borbu koja se tada odvijala u meni ledilo mi je krv u venama, a već je prošlo ili će proći dvadeset godina.

Osjetio sam glas obveze da slušam tebe. Bože istiniti i dobri! Ali su me moji i tvoji neprijatelji zlostavljali, iščašili su mi kosti, izrugivali me i savijali mi utrobu!

Htio sam te poslušati, Bože moj, Zaručnice moj. Taj je osjećaj uvijek prednjačio u vrhu moga duha i srca, ali gdje prikupiti toliku snagu da mogu čvrsto i odlučno gaziti prvo lažne primamljivosti a potom zlostavljanje svijeta koji nije tvoj?!

17. rujna

Ti poznaješ, Gospodine, vruće suze koje sam prolijevao pred tobom u onim vrlo žalosnim trenutcima. Ti poznaješ, Bože duše moje, jecaje srca moga, suze koje silaze iz ovih očiju. To sam ti posvjedočio suzama koje su natapale moje obraze, zbog razloga kojeg sam ti već predočio. Htio sam, i to uvijek, slušati tebe, ali mi se život zaustavljao. Htio sam radije umrijeti, nego iznevjeriti svoj poziv.

A ti, Gospodine, koji si ovome svome sinu dao iskusiti sve učinke istinskoga predanja, naposljetku si se pojavio, pružio mi svoju moćnu ruku i vodio me onamo kamo si me prvi put pozvao. Neka ti je beskrajna hvala i zahvala, Bože moj!

Ovdje si me sakrio od očiju svih, ali si svome sinu odonda povjerio veliko poslanje - poslanje koje je samo tebi i meni poznato. Moj Bože! Oče moj! Kako sam odgovorio na to poslanje?!

To ne znam. Samo znam da sam mogao činiti više, i to iščitavam iz sadašnje uznemirenosti svoga srca.

Uznemirenosti za koju osjećam da se povećava ovih dana duhovnih vježba.

18. rujna

Ustani još jednom, Gospodine, oslobodi me od svega šio jesam i ne dopusti da se izgubi onaj kojega si s toliko brige i pažnje pozvao i istrgnuo iz svijeta koji nije tvoj. Ustani još jednom, Gospodine, utvrdi u svojoj milosti one koje si mi povjerio i ne dopusti da se netko izgubi napuštajući tvoje stado.

O, Bože! O, Bože!... Ne dopusti da se izgubi tvoja baština. O, Bože! Daj da te sve više osjećam u svome siromašnom srcu i dovrši u meni djelo koje si započeo.

Osjećam u nutrini glas koji mi neprestano govori: „Posveti se i posvećuj". Pa dobro, predraga moja sestro, ja to hoću, no ne znam odakle početi.

I ti mi pomozi. Znam da te Isus jako voli, i to zaslužuješ. Dakle, govori mu o meni da mi učini milost da budem sin manje dostojan od svetoga Franje, da mogu biti uzor svojoj subraći, tako da u meni sve više raste žar koji će od mene učiniti savršena kapucina.

(studeni 1922., sestrama Campanille, Ep. III., str. 1005)

19. rujna

Ja mislim da što duša misli da je bogatija, to više ima razloga poniziti se pred Gospodinom, kako bi darovi Gospodnji rasli. Ali nikada neće moći dati potpunu zadovoljštinu darivatelju svakoga dobra. A čime se Vi na poseban način dičite? Što imate a da niste primili? A ako ste sve primili, čime se onda dičiti, kao da je nešto Vaše?

Ponovite samoj sebi kada napasnik hoće da se uzoholite: „Sve ono što je u meni dobro primila sam od Boga u zajam". Dičiti se onim što nije Vaše, bila bi ludost. Činite tako i ne bojte se.

(20. sijelnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 321)

20. rujna

Ujutro 20. prošloga mjeseca, na koru, poslije svete Mise, iznenadila me smirenost slična slatku snu. Svi osjeti, nutarnji i vanjski, i sve duševne moći utonuli su u nekakav neopisiv mir. Oko mene i u meni bila je potpuna šutnja. Odmah sam osjetio velik mir i predanje u potpuno lišavanje svega. To se dogodilo u trenu.

I dok se sve to zbivalo, našao sam se pred nekom tajnovitom osobom, sličnom onoj koju sam vidio navečer 5. kolovoza, ali se razlikovala po tome što joj je tekla krv iz ruku, nogu i boka.

Njezin me izgled zapanjio. A što sam u sebi osjetio u tome trenutku, ne bih Vam umio izreći. Osjećao sam da umirem i bio bih umro da mi Gospodin svojim zahvatom nije podržao srce, koje kao da je htjelo iskočiti iz prsiju.

Zatim se to viđenje povuklo i opazio sam da su ruke, noge i bok probodeni i da iz njih teče krv. Zamislite raz-diranje koje sam osjetio tada i koje osjećam neprestano gotovo svakoga dana.

Iz rane u srcu ustrajno teče krv, posebno od četvrtka uvečer do subote. Moj oče, umirem od boli uslijed te muke i od postiđenosti koju osjećam u duši. Pribojavam se da ću umrijeti od iskrvarenja, ako Gospodin ne usliša jecanje moga jadnog srca i ako to svoje djelovanje ne povuče od mene. Hoće li mi Isus, koji je tako dobar, iskazati milost?

Hoće li mi barem uzeti ovu postiđenost koju osjećam zbog ovih vanjskih znakova? Snažno ću mu uputiti svoj glas i neću ga prestajati zaklinjati, ne da mi po svome milosrđu oduzme muku i bol, jer vidim da je to nemoguće i slutim da me hoće opiti bolima, nego vanjske znakove, koji mi postaju neopisiv i nepodnošljiv uzrok stida i poniženja.

(22. listopada 1918., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

21. *rujna*

To što si spoznala svoju nedostojnost i nutarnju „izo-bličenost" jest vrlo čisto Božansko svjetlo kojim vidiš svoje biće i sposobnost da počiniš grijeh ako si bez njegove milosti. To je svjetlo veliko Božje milosrđe i bilo je dopušteno najuzvišenijim svecima, jer ono stavlja dušu u zaklon od svake taštine i oholosti i učvršćuje poniznost koja je temelj istinske kreposti i kršćanske savršenosti. I sveta je Terezija imala tu spoznaju, za koju kaže da je tako strašna i mučna da prouzročuje smrt ako Gospodin ne podrži srce.

Vijest o mogućoj nedostojnosti ne smije se pobrkati sa stvarnom nedostojnošću. Prva čini stvorenje ugodnim i dragim pred licem Svevišnjega. Druga ga čini mrskim, jer je odraz postojanja uznemirenosti u savjesti. Ti, u tami u kojoj se nalaziš, brkaš te dvije spoznaje. I zbog upoznavanja onoga što bi mogla biti, bojiš se *mogućnosti* da to već i jesi.

(*20. ožujka 1918. Antonietta Vona, Ep. 111., str. 847)*

22. rujna

Isus želi da se priopći jednostavnim dušama. I potrudimo se da zadobijemo tu lijepu krepost jednostavnosti, cijenimo je jako. *Isus je rekao: Ako ne postanete kao djeca, nećete ući* u *kraljevstvo nebesko.* No prije negoli je nas to poučio riječima, on je to činio djelom. Postao je dijete i dao nam je primjer jednostavnosti, što je poslije naučavao i riječima. Otjerajmo iz srca i držimo daleko od srca svaku zemaljsku mudrost. Trsimo se da nam na umu uvijek budu čiste misli i ispravne zamisli, uvijek svete nakane.

Sačuvajmo uvijek volju koja ne traži ništa drugo nego Boga i njegovu čast. Ako se potrudimo napredovati na putu ove lijepe kreposti, onda će nas On, koji nas je poučio, uvijek obogaćivati novim prosvjetljenjima i još većim nebeskim izljevima milosti.

Uvijek imajmo na umu svoje svećeništvo. I kada mo-gnemo pred svim ljudima reći, sa svetim Pavlom: *Imitatores mei estote, sicut et ego Christi*[2]*,* ***Nasljedujte mene, kao što i ja nasljedujem Krista (1 Kor 11,1)***nećemo se zaustavljati, nego uvijek napredovati u ovoj lijepoj kreposti jednostavnosti.

Ali nikada nećemo moći napredovati u ovoj lijepoj kreposti ako se ne potrudimo živjeti u svetom i nepromjenjivom miru. Sladak je Isusov jaram, lako je njegovo breme. Zato nećemo pružiti priliku Neprijatelju da se uvuče u naše srce kako bi nam iščupao taj mir.

23. rujna

Mir znači jednostavnost duha, vedrinu srca, mir duše, vez ljubavi. Mir je red, sklad u svima nama - trajna radost što proizlazi iz svjedočanstva dobre savjesti. On je sveto veselje srca, u kojemu Bog vlada kao kralj. Mir je put savršenosti, štoviše, u miru se pronalazi savršenost. (vidjeti:
A Đavao, koji to sve dobro zna, čini sve da bismo izgubili mir.
Dakle, budimo vrlo oprezni pred svakom najmanjom naznakom uznemirenosti. Čim opazimo da smo obeshrabreni, utječimo se djetinjim pouzdanjem i beskrajnim predanjem Bogu. Svako naše prepuštanje uznemirenosti ne dopada se nikako Isusu, budući da se takvo uznemirenje nikada ne razdvaja od nesavršenosti, a podrijetlo mu je uvijek u egoizmu i samoljublju.
Mir - Padre Pio

Mir je jednostavnost duha, vedrina savjesti, spokoj duše, veza ljubavi. Mir je red, sklad unutar osobe, neprestana radost koja je posljedica mirne savjesti, sveta radost srca u kojem vlada Bog. Mir je put savršenstva ili, još bolje: savršenstvo se nalazi u miru.

Demon, koji zna sve te stvari, čini sve napore da nam oduzme mir. Duša se ne smije žalostiti ni zbog čega, osim toga da uvrijedi Boga. No i u tome moramo biti vrlo razumni: valja nam žaliti zbog naših slabosti, no neka to bude mirna žalost, uvijek puna povjerenja u Božje milosrđe. Čuvajmo se onih predbacivanja i grižnje savjesti koja dolazi najčešće od neprijatelja koji nam želi oduzeti mir.

Ako nas grižnja savjesti vodi poniznosti i marljivosti u dobru, ne oduzimajući nam povjerenje u Boga, znajmo sa sigurnošću da dolazi od Boga. Ako nas, naprotiv, čini bojažljivima, nepovjerljivima, lijenima, sporima u dobru, znajmo sa sigurnošću da dolazi od demona, odbacimo je i tražimo utočište u povjerenju u Boga.

24. rujna
Duša se treba ražalostiti samo zbog jednoga, to jest zbog uvrede Boga, a i u tome je potrebno biti oprezan. Trebamo se žalostiti zbog naših pogrješaka, no ta bol mora biti prožeta mirom. Uvijek se trebamo pouzdavati u Božje milosrđe.
Osim toga, čuvajmo se nekih prijekora i grizodušja zbog vlastitih djela, koji najčešće dolaze od Neprijatelja koji hoće uznemiriti naš mir u Bogu.
Ako nas ti prijekori i grizodušje čine poniznima i marljivima u činjenju dobra, a ne oduzimaju nam pouzdanje u Boga, budimo sigurni da dolaze od Boga. Ali ako nas smućuju i zastrašuju, čine nas nepouzdanima, lijenima, sporima u dobru, budimo sigurni da nam dolaze od Đavla pa ih kao takve otjerajmo i s pouzdanjem se utecimo Bogu.
Kada bismo tako u svakoj neprilici držali duh spokojan i u miru, tada bismo jako napredovali na Božjim putovima. Naprotiv, kada se izgubi taj mir, svaki naš trud u postizanju vječnoga života urodit će vrlo slabim ili gotovo nikakvim plodom.

(*10. srpnja 1915., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,*

25. rujna
Tame koje okružuju Vaš duh samo su posljedica povlačenja svijetlog odbljeska iz duše. Ali Gospodin je tome svijetlom odbljesku pridodao drugo svjetlo, mnogo življe i jače, no to svjetlo nije drukčije. Ono je, naprotiv, isto ono svjetlo koje će jednoga dana na nebeskoj gozbi ujediniti stvorenje s njihovim Stvoriteljem.
Ne treba se čuditi ako ovo vrlo uzvišeno svjetlo stvara različite učinke i gotovo, rekao bih tako, oprečne, jer to ne ovisi o različitom raspoloženju i stanju u kojemu se nađe duša u kojoj se to zbiva. Prije svega, gore spomenuto svjetlo ovija dušu u osamu, jer otkriva mrlje koje nikada ne bi vidjela.
Ima mnogo razloga zbog kojih se duša osjeća tako ojađena, no jedan koji više od svih ožalošćuje jest onaj koji muči Božju izabranicu. Čim duša biva prožeta tim uzvišenim svjetlom, ona ne vidi Boga kao

ljubljenoga Oca, nego kao vrlo strogog sudca. Ona ne optužuje Boga, nego, puna užasa, okrivljuje samu sebe, jedini i jedinstveni razlog tolike nesreće.

(ožujak 1916., Margharita Tresca, Ep. III., str. 167)

26. rujna

Ta duša tako zapaljena Bogom ne poznaje sebe onakvu kakva jest. Misli da ga ne ljubi, iako se sirota trudi ljubiti ga. Čini joj se da Gospodin ne samo što ne prihvaća njezinu ljubav, nego je čak odbacuje.
Iz toga se u njezinu srcu rada potpuno uvjerenje da je zauvijek odbačena od Boga pa se više ne nada da će se on vratiti u dušu. Pa ipak, duša s takvim uvjerenjem ne očajava. Njezini vapaji koje uzdiže k Nebu bivaju postojaniji. Neprestano kuca na vrata Božanskoga gosta, iako je uvjerena da joj nikada neće biti otvoreno, da Nebo nikada neće nad njom prignuti svoju kraljevsku vlast.
Sirota! Kako uopće može opstati! Tko je uistinu drži? Ona se treba osvjedočiti da je Bog za kojega misli da je daleko od nje, u njoj i da djeluje u njoj te da njezino postupanje i djelovanje potpuno odgovara njegovoj ljubavi prema stvorenjima.
Tako je u kratko vrijeme razgolićeno Vaše sadašnje stanje duše. Vama ne preostaje doli pomiriti se, blagosloviti njegovu ruku koja Vas vodi rijetkim putem, da, ali vrlo sigurnim zbog ploda koji iz toga dolazi Vašemu duhu. Budite sigurna da je Nebo, iako Vam se čini crno i puno oblaka, ipak vedro u Vašemu duhu. Tu vedrinu Vi ne vidite, ne možete je vidjeti niti je smijete vidjeti, zato što Bog tako hoće i zato što je tako bolje za Vašu dušu. Ali ta vedrina svijetli i u to Vas uvjeravam u Gospodinu i s Gospodinom.

(ožujak 1916., Margharhi Tresca, Ep. II!., str. 167)

27. rujna

Koliki dvorani pristupaju stotinu puta svome kralju, ne zato da im on nešto kaže ili da oni nešto njemu kažu, nego zato da ih on opazi i da tom ustrajnošću posvjedoče da su oni njegovi sluge. Taj način boravljenja u Božjoj nazočnosti, kojim voljno posvjedočujemo da se priznajemo njegovim slugama, izvrstan je, svet i čist pa je stoga potpuno savršen.
On će s tobom razgovarati, prošetat će se u tvome društvu sto puta stazama svoga vrta molitve. Pa ako to nikada i ne učini, što je zapravo nemoguće, jer bi tome nježnome Ocu srce puklo gledajući svoje stvorenje U *STALNOM* pokretu, zadovolji se lime da nam je dužnost biti u njegovoj pratnji i time što nam ukazuje tako veliku milost i čast prihvaćajući našu nazočnost.
Tako čineći, nećeš biti nestrpljiva ako mu ne možeš govoriti, jer nam je jednako korisno naprosto biti u njegovoj blizini. Naprotiv, to nam jc još korisnije, iako nam se to baš i ne sviđa. Kada se, dakle, nadeš u Božjoj blizini tijekom molitve, promatraj njegovu istinu, govori mu ako možeš. A ako ne možeš, budi ondje, neka te on vidi i ne mari ni za što drugo.

(23. kolovoza 1918., sestrama Campanille, Ep. III., str. 979

28. rujna

Koliko mi se stišće srce gledajući kako Vas uvijek vitlaju nove oluje. A koliko još više kličem u duhu pri spoznaji da je osobita providnost Oca Nebeskoga dopustila da se u Vama digne bijes valovlja i učini Vas sličnim njegovu ljubljenome Sinu, koji je bio progonjen i udaran sve do smrti, i to smrti na križu!
Sto su veće muke, to je veća ljubav koju Vam Bog donosi. Neka Vam te muke, draga moja, budu kao kamen kušnje Božje ljubavi prema Vama. Božju ćete ljubav prepoznati po ovome znaku - po nevolji koju Vam šalje. Znak je u Vašim rukama i u dometu Vašega razuma. Klici te, dakle, dok oluja bjesni. Kličite, kažem Vam, sa sinovima Božjim, jer to je jedinstvena ljubav Božanskoga Zaručnika prema Vama. Ponizite se pred Božjim veličanstvom, gledajući tolike druge duše u svijetu dostojnije od Vas i bogatije od Vas intelektualnim darovima i krepošću, ali s kojima Bog ne postupa s tako jedinstvenom ljubavlju s kakvom postupa s Vama.

29. rujna

Neka Sotona samo ratuje, bilo izravno sa svojim opakim sugestijama bilo neizravno posredstvom svijeta i naše iskvarene naravi. Neka samo taj nesretni odmetnik privlači pozornost na sebe. Neka samo prijeti da će Vas progutati. Nije to važno. On ništa ne može protiv Vaše duše, koju je Isus već uza

se privinuo i u tajnosti je podupire svojom uvijek pomnom milošću. Radujte se, ljubljena kćeri Isusova, jer Vam govorim istinu. Nikada prije niste bili u tako dobru duhovnom stanju kao sada.
Nemojte se zavaravati da su Vam Vaša trpljenja dosuđena kao zadovoljština za grijehe koje ste počinili, nego Vas Gospodin pritišće nevoljama samo zato da ukrasi di-jademu Vaših već učvršćenih „biserja".

(19. rujna 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 174)

30. rujna

Ne sumnjajte u Božju pomoć, ne prepuštajte se zbog mnogih nevolja kojima ste neprestano izloženi jer to je sve na slavu Božju i spasenje duša. Recite mi, kako možete sumnjati u sigurnost Božje pomoći? Zar biste bez nje mogli nadići tolike krize i ratove kojima je Vaš duh tijekom prošlosti bio izvrgnut? Dakle, uvijek se pouzdajte, jer će milost učiniti u Vama ostalo. Spasit će Vas, a Neprijatelj će se zbog toga izjesti u svome bijesu.

Nastavite moliti, zahvaljivati i trpjeti prema Božjim naumima i prema Božjoj odredbi. Neka Vas osnaži misao da nagrada nije daleko. Shvaćam da je kušnja tvrda, da je bitka za dušu do krajnosti mučna, ali je zato zasluga pobjede velika, neizreciva utjeha, besmrtna slava i vječna nagrada.

(20. travnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 403)

L I S T O P A D

1. listopada

Draga moja kćeri, vidim da se u tvojoj duši izmjenjuju sva godišnja doba. Sada u duši osjećaš zimu s njezinom krutom neplodnošću i krajnjom dosadom, s njezinom mučnom prezasićenoŠću i bezvoljnošću. A onda se spušta svibanjska rosa na miris svetoga cvijeća. I tvoja se čežnja opet diže u svetom žaru prema Bogu. Samo jesen nedostaje jer plodove uzalud tražiš. Ipak znaj, kada se žito vrše i grožđe preša, često se pokazuje bogatiji urod nego što sjetva obećava i vinova loza daje naslutiti. Vjerojatno želiš da u tvojoj duši bude vječno proljeće i ljeto. Ipak, izmjena u našemu nutarnjem životu nije manje nužna negoli u vanjskome. Samo s one strane cvjeta ljepota vječnog proljeća, samo je ondje vječni urod u svetom uživanju, samo ondje cvjeta sveta ljubav na vječnom ljetu. Ondje ne postoji zima. Ovdje dolje na zemlji zima duše je nužnost, jer iz njezine neplodnosti niču poniznost i ljubav, i tisuću lijepih pupoljaka kreposti navire iz nje.

2. listopada

Hodaj, dobra moja kćeri, uvijek tim korakom i ne brini se ako ti se čini sporim. Samo ako su tvoja čuvstva dobra i odlučna, ne možeš ne hodati dobro. Ne, ljubljena moja kćeri, nije nužno za vježbu kreposti biti uvijek pažljiva prema svemu. To bi doista odveć zbunilo i smelo tvoje misli i čuvstva duha.

Napokon, moraš i možeš ostati spokojna jer je Gospodin s tobom i on djeluje u tebi. Ne boj se ostati u ladici u kojoj se odmaraš i u kojoj sam te ostavio. Prepusti se potpuno rukama Božje dobrote našega Oca Nebeskoga i ne boj se, jer bi tada tvoj strah bio smješniji negoli strah djeteta u majčinu naručju.

(18. svibnja 1918., Mariji Gargani, Ep. III., str. 315)

3. listopada

Isus neka bude uvijek sav tvoj, a sveti otac Franjo neka te nagradi dobrima koja činiš dušama iz našega zavičaja bodreći ih da se bore pod njegovom svetom zastavom. Koliko je samo moje srce kušalo zadovoljstva i utjehe kada je čulo za buđenje vjere koja je učvršćivana posredstvom Trećeg franjevačkog reda, ostavljam tebi da to zamisliš.

Plakao sam od ganuća i utjehe i više sam puta podi-gnuo ruku u tišini noći i samoće moje male ćelije blagoslivljajući sve vas i prikazujući vas Isusu i našemu zajedničkom ocu svetome Franji da se prema vama odnose kao sa svojom izabranom djecom i da vašim posredstvom pozovu mnoge druge duše koje se, sirote, nakon što su izgubile put pravednosti i svetosti i ugasile u sebi vjeru, *povlače* kao

raspršeni meteori na svodu nebeskom, tragom izgubljenoga puta. Neka i tim dušama zablista zvijezda Djeteta Isusa i neka ih dovede k njemu, Pastiru i jedinom Ocu svih.

Ne zaustavljaj se u širenju Trećega reda. Pokušaj da svi posredstvom Trećega franjevačkog reda pronađu istinski život. Učini da svi upoznaju svetoga Franju i njegov pravi duh. Velika je zasluga koja će ti zbog toga biti sačuvana gore. No sjeti se također da je i velika odgovornost koju preuzimaš na sebe pred Bogom i u svojoj savjesti ako se ne budeš trudila potpomagati taj „blagonakloni" vjetar milosti, koji snažno puše u tebe i u naš rodni kraj.

Budi, dakle, uvijek vjerna Bogu u opsluživanju obećanja danih njemu i ne brini se zbog zadirkivanja nerazumnih. Znaj da su sveci uvijek bili izrugivani od svijeta i svjetovnjaka i da su pod noge stavili svijet i njegova načela.

(31. prosinca 1921., Violanti Masone, Ep. III., str. 1079)

4. listopada

Moja predraga kćeri,

Isus neka je uvijek sav tvoj, neka te uvijek promatra dobrostivo, neka ti uvijek i u svemu pomogne svojom brižnom milošću, neka ti je uvijek i u svemu tvoj sudrug na putu, podrška i voda, i neka te učini svetom!

S ovim najiskrenijim željama, koje neprestano izričem Isusu, odgovaram na tvoje pismo poslano mi po gospođici Serritelli. Raduje me saznanje da si uvijek ispunjena dobrom voljom i zbog toga dajem hvalu Bogu. Trudi se sve više ulagati talente koje si primila od Boga.

Radi postojano za spasenje naše braće i posvješćuj svima duh svetoga Franje, koji je Duh Isusa Krista. Društvo ima potrebu za obnovom i ja ne poznajem učinkovitije sredstvo doli da svi budu trećoredci svetoga Franje i žive po njegovu duhu. Pod tim uvjetom, ubrajam te među svoje predrage kćeri.

Preporučujući sebe i sve one koji su moji u tvoje molitve, blagoslivljam te očinskom i udvostručenom ljubavlju. Najodaniji u Isusu Kristu, otac Pio iz Pieterlcine.

(25. siječnja 1914., Eleni Bandini, Ep. III., str. 1050)

5. listopada

Budi čvrsta u svojim odlukama. Ostani u lađici u koju te stavio naš Gospodin pa ako i oluja dođe, nećeš propasti. Čini ti se da Isus spava, ali ako i spava, ne znaš li daje njegovo Srce stalno budno i da će se u pogodno vrijeme probuditi da ti donese mir. Predragi se sveti Petar, kaže Sveto pismo, prestrašio, i drhteći je zavapio: ***Gospodine, spasi me***! A naš ga je Gospodin uhvatio za ruku i rekao mu: ***Malovjerni, zašto si posumnjao***? Promotri, kćeri, toga svetoga apostola - on po vodama hoda po suhu. Valovi i vjetar nisu ga mogli potopiti, ali se obeshrabruje i utučen je zbog straha od vjetra i valovlja. Strah je veće zlo od samoga zla.

Kćeri malovjerna, čega se bojiš? Zar On ne bdije nad tobom? Ti hodaš po moru i nailaziš na vjetar i valove, ali zar ti nije dostatno to što si s Isusom? Čega se onda bojiš? No ako te ipak spopadne strah, zavapi jako: „Gospodine, spasi me"! On će ispružiti ruku. Stisni je čvrsto i pođi s njim radosno po moru i kroz oluje života.

(27. prosinca 1917., upućeno nepoznatoj osobi, Ep. III., str. 927)

6. listopada

Živite spokojno, predraga moja kćeri, uklonite iz mašte ono što Vas može uznemiriti i recite često našemu Gospodinu: „Bože, ti si Bog moj i ja se pouzdajem u tebe; ti ćeš mi pomoći i bit ćeš moje utočište i ničega se neću bojati". Jer, ne samo da ste Vi s njim, nego je on u Vama, a Vi u njemu. Čega se ima bojati dijete na rukama takvoga oca? Budite kao dijete, moja predraga Erminia. Djeca gotovo nikada ne misle na svoju budućnost. Ima tko misli za njih. Osjećaju se jaka samo onda kada su sa svojim ocem. Učinite i Vi tako, predraga moja kćeri, i naći ćete mir.

(23. travnja 1918., Ermini Gargani, Ep. III, str. 724)

7. listopada

Duša koja ne ljubi Boga, uopće ne mari za Boga, uopće ne osjeća zabrinutost što ne ljubi Boga, nikada se ne trudi ni misliti na njega s iskrenom željom da ga ljubi. I ako joj se koji put u glavi pojavi misao na Boga, domalo ili gotovo odmah vidjet ćete kako tu misao od sebe udaljuje.

Tješite se, ponavljam Vam, jer čim se bojite da Boga ne ljubite i da ga vrijeđate, već ga ljubite. Ah, kada bi se Nebu svidjelo da sve duše osjete strah koji Vi osjećate, s lica zemlje bila bi protjerana

uvreda koju se nanosi našemu Gospodinu! Ne bismo više vidjeli tolike duše koje su lišene Božje ljubavi! Kada bi tako bilo za sve duše, možete li vjerovati, ne bismo mogli pojmiti što znači da je duša lišena Božje ljubavi. Čak bismo izgubili pojam o grijehu u ljudskom stvorenju. Sve ćemo to vidjeti samo u nesretnim anđeoskim duhovima koji su pali i lišili sebe svoga dostojanstva.

(4. ožujka 1915., Raffaelini Cerasc, Ep. 11, str. 368)

8. listopada

Biti stavljen na kušnju, ne ovisi nipošto o duši. Ona ne može izravno na to nimalo utjecati. To ovisi samo o Božjoj volji. Savjetujem Vam da budete spokojni i da se ne brinete oko onoga što će biti. Sve će se riješiti na Božju slavu i na posvećenje duše.

Koliko god možete, držite se uvijek u poniznosti pred beskrajnom dobrotom Gospodnjom, otvorite što više svoje srce, zahvaljujte uvijek bez prestanka dobrom Bogu na milostima kojima Vas neprestano obdaruje, jer nije dostojno primiti nove milosti onome tko nije zahvalan za već primljene milosti. Napokon, pustite da Božja milost slobodno djeluje i služite se njome uvijek na Božju slavu, na spasenje svoje duše i svih duša. I ne zaboravite nikada da se nebeske milosti udjeljuju ne samo radi vlastitog posvećenja, nego i radi posvećenja drugih.

(23. veljače 1915., Raffaelini Cerase, Ep. U., str. 340)

9. listopada

Radujmo se što dolazi dan kada ćemo pjevati najradosnije himne našemu preblagom Ljubljenome, preslatkom Počinku svih srdaca zaljubljenih u njegovu ljepotu. Radujmo se, kažem Vam, što dolazi dan, i ja ga iščekujem, dan kada naše srce više neće razdirali okrutno grizodušje što nismo dovoljno ljubili dragoga Gospodina.

A u međuvremenu se pripremimo na taj veliki dan i, ako volimo Isusa, trgnimo se već jednom. I neka je od nas daleko sve ono za što se svijet zanima. Promislimo dobro da su sve muke ovoga svijeta, kako kaže sveti Pavao, ništa u usporedbi s velikom slavom koja nas čeka. Mislimo na to da Božanski Zaručnik, nezadovoljan tom vrlo velikom nagradom koju čuva iz ljubavi prema nama u drugom životu, želi da je već iskusimo i u ovome životu. Neka Gospodin učini da shvatimo kolika je sreća za dušu prepustiti se u njegove ruke i s njim sklopiti savez ovim riječima: *Dileclus meus mihi, et ego Uli* (*Ja sva pripadam dragome svome, a moj dragi pripada sav meni; neka on misli na mene a ja ću misliti na njega*.)

(7. rujna 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II, str. 482)

10. listopada

Zašto se ne umijete savršeno suobličiti Božjoj volji? Zašto se zavaravate da ste gotovo lišene pastira samo zato što je fizički daleko, ali u duhu jako blizu? Moje predrage kćeri, već je vrijeme da izađete iz toga duhovnog djetinjstva i uzdignete duh prema uzvišenijem kraju i ondje udahnete čišći zrak.

Što se mene tiče, ja sam u stanju u kojemu samo vidim da se duša polagano miče prema čvrstoj i istinskoj pobož-nosti te kršćanskome milosrđu da bih uistinu, samo da me taj „blagoslovljeni" trn ne bode, koji ni moji napori a ni glas ni jamstvo autoriteta nisu uspjeli otkloniti, bio u takvu miru da bi mi se na njemu moglo jako zavidjeti. No ja se s time rado pomirujem jer znam da ne trpim beskorisno.

Blagoslivljam od srca Boga, koji mi je ovdje dao upoznati uistinu dobre duše, kojima sam pokazao da su one Božji vinograd. Cisterna je vjera, toranj je nada, preša je sveta ljubav, ograda je Božji zakon koji ih odvaja od ovoga naraštaja

11. listopada

Vama, moje predrage kćeri, kažem: vaša dobra volja jest vaš vinograd. Cisterna jesu sveta nadahnuća na savršenost, koje Bog izlijeva. Toranj znači svetu čistoću koja, kako je rečeno za onu Davidovu, treba biti bjelokosna. Preša je poslušnost, koja donosi veliku zaslugu za čine koje ona „iscjeđuje". Ograda su vaši zavjeti i vaše težnje.

Bog, dakle, kćeri, neka čuva taj vinograd koji je svojom rukom zasadio. Bog neka učini da sve više obiluju ljekovite vode njegove milosti u njegovoj cisterni. Bog neka uvijek zaštićuje svoju kulu. Bog neka se udostoji uvijek okretati prešu koliko je potrebno da iscijedi dobro vino i neka drži zatvorenom tu lijepu ogradu kojom je okružio taj vinograd. Neka učini da anđeli budu njegovi besmrtni vinogradari.

(1. svibnja 1918., sestrama Ventrella, Ep. III., str. 585)

12. listopada

Hvata me jeza, sestro moja, zbog štete koju dušama nanosi uskraćivanje štiva svetih knjiga.

Eto kako se izražavaju sveti oci u poticanju duša na takvo štivo. Sveti Bernard, u svojoj samostanskoj ljestvici, pretpostavlja da imaju četiri stepenice ili sredstva kojima se uzlazi k Bogu i u savršenost, te kaže da su to štivo i meditacija, molitva i kontemplacija. I, da dokaže to što kaže, donosi riječi Božanskoga Učitelja: ***Tražite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se.*** I primjenjujući ih na četiri sredstva ili stupnja savršenosti, kaže da čitajući Sveto pismo i druge svete i pobožne knjige, tražimo Boga. U meditaciji ga nalazimo. U molitvi kucamo na njegovo Srce, a u kontemplaciji ulazimo u kazalište Božanskih ljepota, koje se otvara pogledima našega uma po čitanju, meditaciji i molitvi.

To je čitanje kao duhovna hrana što liježe na nepce duše, meditacija je žvače svojim razmišljanjima, molitva kuša njezin dobar okus, a kontemplacija je stvarna slatkoća te duhovne hrane, koja oživljava i jača cijelu dušu. Čitanje se zadržava na kori onoga što se čita, meditacija čitanja prodire u srž. Molitva čitanjem traži u svojim molbama. Kontemplacija u tome nalazi slast kao da to već posjeduje.

13. listopada

Nevjerojatno je poštovanje koje je sveti Jeronim očitovao prema čitanju svetih knjiga. Primjerice, Salviniju preporuča da uvijek u ruci ima pobožne knjige, jer su one snažan štit koji odbacuje zle misli s kojima se suočava mladenačka dob. To preporučuje i svetom Paolinu: „Uvijek neka u tvojim rukama bude sveta knjiga koja će napojiti tvoj duh pobožnim štivom". Udovicu Furiju potiče da često čita Sveto pismo i knjige onih naučitelja čiji je nauk svet i zdrav kako se ne bi zamarala da u glibu lažnih spisa probire zlato svetih i zdravih pouka.

Demetriadi ovako piše: „Ljubi čitanje Svetoga pisma ako želiš da te Božja mudrost ljubi, ako želiš da te ona čuva i posjeduje. Prije si se ukrašavala", dodaje odmah ovdje sveti naučitelj, „na različite načine. Nosila si dragulje na prsima, ogrlice oko vrata, dragocjene naušnice na ušima. Ubuduće sveta štiva neka budu tvoje drago kamenje i tvoje radosti, kojima ćeš svoj duh ukrasiti svetim mislima i pobožnim čuvstvima".

14. listopada

Dat ću Vam da vidite koliku snagu ima sveto štivo -ono dovodi do toga da čak svjetovne osobe promijene stazu i zakorače na put savršenosti. Kod ovoga neka Vam je dovoljno razmisliti o obraćenju svetoga Augustina. Tko je za Boga pridobio toga velikoga čovjeka? Posljednji „osvajač" na kraju nije bila ni majka sa svojim suzama ni veliki sveti Ambrozije sa svojom božanskom rječitošću, nego čitanje jedne knjige.

Tko čita knjigu njegovih vjeroispovijesti ne može suspregnuti suze. Kakve li je ljute borbe, kakve smione oprečnosti podnio u svome siromašnom srcu zbog vrlo velikih odvratnosti koje je kušao kada je ostavljao pohotne užitke osjeta. Kaže o sebi daje bio primoran jecati vezan uza svoju volju gotovo tvrdim lancem i da je pakleni neprijatelj tijesno držao njegovu volju u kladama okrutne nužde. Kaže da je kušao smrtnu agoniju kada se odvajao od svojih izopačenih navika...

No dok se taj svetac borio s tako buntovnim čuvstvima, čuo je glas koji mu je rekao: „Uzmi i čitaj". Otimah je poslušao taj glas i, dok je čitao poglavlje svetoga l'avla. iz njegova su uma izlazile guste magluštine, smekšala se sva tvrdoća njegova srca, duh mu je poslao potpuno vedar i spokojan. Od toga trenutka, raskinuvši sa svijetom, Đavlom i puti, posvetio se posvema Božjoj službi i postao velik svetac, kojega se danas časti na oltarima...

Ako čitanje svetih knjiga ima toliku snagu da obrati svjetovne osobe u duhovne, koliku tek moć takvo štivo ima da duhovne osobe uvede u još veću savršenost?

(28. srpnja 1914., Raffaelini Ccrasc, Ep. 11, str. 138)

15. listopada

Govorite mi daje štovana sveta Terezija od Djeteta Isusa običavala reći: „Ne biram ni smrt ni život, nego neka mi Isus podari ono što on hoće!" Nažalost, vrlo dobro vidim da je to slika svih duša koje su se odrekle sebe i koje su pune Boga. Ali, kako je moja duša daleko od toga odricanja! Ne uspijevam obuzdati žestine srca. Pa ipak se trudim, oče, suobličiti se onome što je govorila sveta Terezija, dostojna štovanja, a što treba biti govor svake duše zapaljene Božjom ljubavlju.

No priznajem da ne uspijevam kada je riječ o tome da i dalje ostanem sužanj u ovome smrtnome tijelu. Znak je to, kažem, da u meni nema ljubavi prema Bogu, jer, kada bi je bilo, budući da jedan te isti duh sve oživljava, trebao bi onda biti i jedan učinak za sve.

Pod tim kanim reći: ako onaj koji u meni djeluje jest isti onaj koji je djelovao u svetoj Tereziji, i u meni bi se obistinilo ono što je rekla ta sveta duša. Recite mi, zar nemam razloga u to sumnjati? Tko će me osloboditi od tako okrutne boli moga srca?

16. listopada

Bože moj, sve muke ove zemlje, zajedno skupljene, prihvaćam i čeznem za njima kao dijelom svojim. Ali se nikako ne bih mogao pomiriti s time da budem rastavljen od tebe zbog nedostatka ljubavi. Radi svoje ljubavi ne dopusti da tumara ova bijedna duša. Ne dopusti nikada da bude uzaludna moja nada. Učini da se nikada ne odvojim od tebe. I, ako bi to bilo sada, a da ja to ne znam, izvuci me brzo. Okrijepi moj razum, Bože moj, kako bih dobro upoznao sebe i veliku ljubav koju si mi iskazao, i kako bih mogao vječno uživati u uzvišenim ljepotama tvoga Božanskoga lica.

Neka se nikada ne dogodi, moj dragi Isuse, da izgubim to dragocjeno blago, koje si mi ti. Moj Gospodine i Bože moj, odveć je snažna ova neizreciva slatkoća u mojoj duši što kapa iz tvojih očiju. I udostoj se, Bože moj, pogledati pogledom ljubavi ovu siromašnu i bijednu dušu.

Kako ublažiti bol moga srca zbog saznanja da sam daleko od tebe? Moja je duša vrlo dobro iskusila tu strašnu bitku kada si se ti, Ljubljeni moj, od mene skrio! Kako je živa, ljubljeni moj Isuse, ta strašna i žestoka slika utisnuta u ovu dušu!

17. listopada

Tko će uspjeti odagnati ili ugasiti ovu vatru koja mi zbog tebe gori u grudima tako snažnim plamenovima? Gospodine, ne dopusti da ti se mili skrivanje od mene. Ti shvaćaš kakva zbunjenost i uznemirenost zaposjedaju sve moći duše i sve osjećaje! Ti vidiš da sirota duša ne odolijeva okrutnom razdiranju i napuštenosti, jer se odveć zaljubila u tebe, beskrajnu ljepotu.

Ti znaš kako te ona puna strepnje traži. Ta se strepnja ne očituje nimalo manje od one koju je kušala tvoja zaručnica u Pjesmi nad pjesmama. I ova duša skita izvan sebe po javnim ulicama i mjestima, poput svete zaručnice, te moli i zaklinje kćeri Jeruzalemske da joj kažu gdje je njezin ljubljeni: *Zaklinjem vas, kćeri jeruzalemske, ako nađete dragoga moga, recite mu da sam bolna od ljubavi? (usp. Pj 5,8)*

18. listopada

Kako dobro moja duša u ovome stanju razumije ono što je pisano u psalmima: *Deficit spiritus meus! ...**daha mi nestane (Ps 77,4).** Defecit in salutare tuum anima mea* ***Duša moja gine za tvojim spasenjem.. (Ps 119,81).***

Ti dobro vidiš da je muka za dušu tražiti te, pa ipak, moj Gospodine, ova bi je muka uvela u mir iz ljubavi prema tebi kada bi znala da je ti i u ovome stanju nisi napustio, izvore vječne sreće!...

Opet ćeš razumjeti kako je okrutno mučeništvo za ovu dušu vidjeti velike uvrede koje u ovim vrložalosnim vremenima počinjaju sinovi ljudski. I strahovitu nezahvalnost kojom ti plaćaju tvoje izraze ljubavi te zato što te istinske slijepce nije nimalo briga što su tebe izgubili.

Bože moj! Bože moj! Treba reći i to da se oni ne pouzdaju više u tebe, jer tako grubo niječu danak tvoje ljubavi. Bože moj, kada će doći trenutak u kojemu će ova duša vidjeti nanovo učvršćeno tvoje kraljevstvo ljubavi?... Kada ćeš okončati ovu moju muku?...

19. listopada

O, svete duše, bez ikakve tjeskobe, koje već uživate u nebeskom blaženstvu u moru uzvišenih slasti, koliko vam zavidim na vašoj sreći! Za ljubav Božju, ta vi ste kod Božanskoga izvora i vidite me kako umirem od žeđi u ovome bijednom svijetu, budite mi naklonjene i darujte mi malo te svježe vode.

O, sretne duše, odveć sam loše, da, priznajem to, odveć sam loše protratio svoj ulog, odveć sam loše čuvao ovaj toliko vrijedan dragulj. Ali, živio Bog! Osjećam da još ima lijeka za tu krivnju.

Pa dobro, blažene duše, budite ljubazne i malo mi po-mozite. I ja, budući da ne mogoh ni u počinku ni u noći naći ono što je potrebno duši mojoj, i ja ću ustati kao zaručnica u Pjesmi nad pjesmama i tražit ću onoga koga ljubi duša moja: *Surgam et quaeram quem diligit anima mea*! ***Ustat ću i (...) tražit ću onoga koga ljubi duša moja...*** **(Pj 3,2).** I tražit ću ga uvijek, tražit ću ga u svemu i ništa me neće zaustaviti dok ga ne nađem na pragu njegova kraljevstva...

20. listopada

O, Bože, o, Bože, kamo mi leti moja misao, što će biti od one tvoje nesretne djece i moje braće koji su možda već zaslužili da na njih „ispališ" svoje munje? Ti znaš, moj slatki Otkupitelju, kako mi se često od užasa zbog sjećanja na tvoje Božansko lice, što je ogorčeno zbog ove moje nesretne braće, ledi krv u žilama više negoli od pomisli na vječne muke i sve paklene kazne...

Uvijek sam te drščući zaklinjao i danas te zaklinjem da se poradi svoga milosrđa udostojiš odvratiti svoj munjeviti pogled od ove moje nesretne braće... Ti si rekao, blagi moj Gospodine, *daje ljubav jaka kao smrt, a ljubomora teška kao grob*. Stoga gledaj okom neizrecive blagosti na ovu smrtnu braću, i otmi ih za sebe snažnim konopcem ljubavi.

Neka uskrsnu svi ovi pravi mrtvaci, Gospodine Isuse. Ni Lazar te nije molio da ga uskrisiš. Uslišao si molitve žene grješnice da njega uskrisiš. Evo ti, Božanski moj Gospodine, još jedne duše i grješnice toliko opake da se usporediti ne može, koja te moli za tolike smrtnike koji ne haju moliti te da ih uskrisiš.

17. listopada 1915., ocu Agostinu iz *Samostana San Marco,*

21. listopada

Moj uobičajeni način molitve izgleda ovako. Čim krenem s molitvom, odmah osjetim kako se duša počinje puniti mirom i tišinom, što se ne može opisati riječima. Osjetila ostaju isključena, s izuzetkom sluha, koji ponekad nije isključen, jer mi to osjetilo obično ni nije smetnja. Da, usudim se priznati, kada bi se oko mene priredila i najveća buka, ne bi me uspjela ni najmanje omesti.

Zbog toga ćete razumjeti da mi samo u rijetkim slučajevima uspijeva razgovarati služeći se razumom.

Često mi se događa to da mi se na neko vrijeme moja stalna misao na Boga ponešto udalji iz uma. Tada najednom u dubini duše osjetim, na vrlo prodoran a blag način, kako me naš Gospodin dotaknuo, tako da sam najčešće prisiljen prolijevati bolne suze nad svojom ne-vjernošću i suze nježnosti što imam tako dobroga i tako pažljivoga Oca da me zove u svoju prisutnost.

22. listopada

Drugi mi se put događa da sam u velikoj suhoći duha. Osjećam da mi je tijelo jako pritisnuto zbog mnogih nemoći. Osjećam da mi je nemoguće sabrati se da bih molio, unatoč dobroj volji koju za to imam.

To se stanje sve više pojačava. Gospodinovo je čudo da tome ne podlegnem. Kada se potom nebeskom Zaručniku duša svidi okončati to mučeništvo, pošalje mi u jednom trenutku takvu pobožnost duha da se ni na koji način ne mogu tome oduprijeti. Zatim odmah osjetim da sam potpuno promijenjen, obogaćen natprirodnim milostima i tako ispunjen jakošću da mogu prkositi cijelome Sotoninu kraljevstvu.

O toj molitvi mogu reći to da mi se duša posve gubi u Bogu te kako u tim trenutcima iz toga izvlači više koristi negošto je mogla ostvariti u dugim godinama vježbanja uz sva svoja naprezanja.

23. listopada

Ponekad se osjećam zahvaćen vrlo snažnim izljevima. Osjećam kako se rastapam pred Bogom. Tada mi se čini da zbog toga umirem. To sve ne proizlazi iz nekog razmišljanja, nego iz nutarnje vatre i tako neizmjerne ljubavi da bi me ta vatra, kada mi Bog ne bi pomogao, ubrzo sagorjela.

U prošlosti bi mi ponekad uspijevalo vlastitim naporima ublažiti te izljeve, ali se sada više uopće ne mogu od njih obraniti. O tome mogu reći, bez straha da ću se prevariti, da ja ni na koji način tome ne pridonosim. Osjećam da duša u tim trenutcima gorljivo čezne izići iz života i kada vidi da njezina želja nije zadovoljena, ona toliko trpi zbog te gorke i istodobno dragocjene muke da nikada ne bi željela prestati gledati tu muku.

Duši se čini da svi drugi nalaze utjehu, čak i olakšanje, a svojim potrebama, a da ona sama ostaje u svojim mukama. Mučeništvo, koje stvarno prodire u njezinu nutrinu, tako je nadmoćno njezinoj slaboj prirodi da joj nika ko ne bi pošlo za rukom izdržati ga kada sam milosrdni Gospodin ne bi došao ublažiti žestinu toga mučeništva s nekoliko zanosa, poslije kojih se jadni leptir umiruje i nalazi smiraj, bilo zato što joj je Gospodin dao predokus onoga za čime ona čezne bilo zbog uzvišenih divota što ih on ponekad otkriva.

24. listopada

No ponekad me spopadnu velike želje savršeno služiti Bogu. Onda za dušu nema nikakve muke koju ne bi željela radosno istrpjeti. I to mi se događa bez moga razmišljanja i posve iznenada. Duša ne razumije odakle joj dolazi velika hrabrost koju osjeća. Takve želje izjedaju dušu, jer shvaća posve

jasnom svjetlošću, koju joj Bog daje, da nije kadra služiti Bogu onako kako želi. Zatim se sve završava milinom, kojom Bog preplavljuje dušu.

25. listopada

Najčešće mi je velika muka susretati se s drugima, osim s ljudima s kojima mogu razgovarati o Bogu i beskrajnoj vrijednosti duše. Upravo zato volim samoću.

Čak mi je često vrlo naporno ispunjati životne potrebe, kao što su jelo i noćni počinak. Tome se onda podlažem kao kakav osuđenik, samo zato što to Bog želi.

Izgleda mi da vrijeme brzo odmiče i da ga nikada nemam dovoljno za molitvu. Osjećam čak da me vrlo privlači čitanje dobrih knjiga, a ipak čitam vrlo malo, budući da su me u tome onemogućile moje slabosti. Ali i zato što se, kada uzmem neku knjigu, već poslije kratkoga čitanja nađem u dubokoj sabranosti. Tako se čitanje pretvara u molitvu.

Od kada mi Gospodin to čini, osjećam se posve promijenjen, tako da se, u usporedbi s onim što sam bio prije, više ne prepoznajem.

26. listopada

Jasno prepoznajem da mi sve ono što je u meni dobro dolazi od nadnaravnih darova. Spoznajem da mi je odatle došla vrlo čvrsta odlučnost da sve podnosim odano i vedro i da se ne umaram od trpljenja, iako, nažalost, s brojnim nesavršenostima. Čvrsto sam odlučio ne uvrijediti Boga, pa ni najmanje. Prije bih podnio tisuću puta smrt, negoli svjesno počinio jedan grijeh.

Osjećam da sam se znatno popravio u poslušnosti prema ispovjedniku i svome duhovnom vođi, tako da bih sebe držao prokletim kada bih bilo što učinio protivno njima. Kada se razvuku razgovori iz razbibrige, a ne mogu ih izbjeći, onda se moram snažno prisiljavati da ne odem, i to mi pričinja veliku muku.

27. listopada

Od svega što je nadnaravno nije nikada bilo ničega što mi ne bi donijelo znatnu korist. Ti nebeski iskazi milosti, uz djelovanje svake od njih, polučili su u meni sljedeća tri glavna uspjeha: začuđujuće poznavanje Boga i njegove neshvatljive veličine, veliku samospoznaju i dubok osjećaj poniznosti pri spoznavanju da se ne usuđujem povrijediti tako svetoga Oca, te velik prezir prema svemu zemaljskom i veliku ljubav prema Bogu i krepostima.

Ipak, spoznajem da mi je od tih nebeskih blaga došla velika želja susretati ljude koji imaju više iskustva na putovima savršenstva. Jako ih volim, jer su mi velika pomoć da ljubim Boga, uzročnika svih čudesnih djela. Osjećam silnu želju posve se prepustiti Providnosti. I više me ne opterećuju ne samo povoljni događaji, nego ni oni protivni. A to se sve događa bez tjeskobe i brige.

28. listopada

U prošlosti sam se stidio kada bi drugi saznali za ono što Gospodin u meni čini. Ali već neko vrijeme ne osjećam više taj stid, jer shvaćam da zbog tih milosti nisam bolji. Ta vidim da sam zacijelo još gori i da malo koristi primam iz svih tih milosti. O sebi imam takvo uvjerenje da ne znam ima li gorih od mene. I kada na drugima vidim nešto što mi izgleda da je grijeh, onda ne mogu biti uvjeren da su uvrijedili Boga, iako to vrlo jasno vidim. Samo me brine općeniti grijeh, što me mnogo puta dublje boli.

To je, dakle, ono što moja duša obično kuša. Ponekad mi se, ali ipak rjeđe, događa da su mi te milosti oduzete na neko vrijeme, i to čak na više dana, pa mi iščezavaju iz sjećanja, tako da se ne mogu sjetiti ni onoga najneznatni-jega što se zbilo u meni. Čini mi se da mi je duša u tami i ne uspijevam se ničega sjetiti.

29. listopada

Sve su se tjelesne i duhovne patnje „sporazumjele" u tome da me muče. Osjećam se zbunjen u duši. Htio bih, ne kažem moliti, to bi bilo mnogo, nego samo jednu jedinu misao iznijeti Bogu, ali mi je sve nemoguće u ovome stanju. Zatim vidim da sam pun nesavršenosti. Sva hrabrost, koju sam prethodno osjećao, posve me napušta. Osjećam da sam krajnje slab vježbati se u krepostima i oduprijeti se napadima Neprijatelja. Zatim se uvjerim više negoli ikada da nisam ni za što dobar. Obuzme me duboka tuga i neka mi grozna pomisao prolazi kroz glavu - mogao bih, naime, biti prevaren a da to ni ne znam. Sam Bog zna kolika mi je to muka? Mislim: pa zar će on možda, kao kaznu za moje nevjernosti, dopustiti da zavaravam sebe i svoje duhovne vođe a da to ne znam? I što činiti da

pobijedim ove sumnje, kada po rasvjetljenju u duši jako dobro znam za svoje mnoge pogrješke u koje mimo svoje volje uvijek upadam unatoč tolikim Gospodnjim blagima koje u sebi nosim?!

U istini potpuno jasno shvaćam da moje srce i tada ljubi velikodušno, mnogo više negoli moj razum shvaća. O tome me ne obuzima nikakva sumnja i toliko sam siguran da ljubim da, poslije vjerske istine, nisam ni u što tako siguran kao u to. U tome stanju mogu sa sigurnošću reći da Boga ne vrijeđam više kao obično, jer, Bogu hvala, ne gubim nikada povjerenje u Njega. Čim me Gospodin pohodi, sve prestane. Razum mi se ispunja svjetlošću. Osjećam kako u meni opet oživljuju jakost i sve druge želje, a čak se i u tjelesnim slabostima osjećam vrlo olakšan.

(1. studenoga 1914., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

30. listopada

Ne dajte da tuga zauzme mjesto u Vašoj duši, jer ona sprječava slobodno djelovanje Duha Svetoga. I ako se hoćemo žalostiti, žalostimo se, ali to učinimo tako da naša tuga bude sveta, a posebno onda kada vidimo zlo koje se širi u današnjemu društvu. Ah, kolike se siromašne duše odmeću od Boga, našega najvećeg dobra!

Ne htjeti podložiti vlastiti sud drugima, posebice onome tko je u tome vrlo iskusan, znak je nepopustljivosti i očevidne potajne oholosti. I Vama je to poznato i slažete se sa mnom u tome. Pa dobro, ohrabrite se, izbjegavajte što više možete da u to opet ne upadnete. Budite vrlo pozorni na taj prokleti porok, znajući kako se to ne mili Isusu, jer pisano je da „se Bog odupire oholima, a poniznima daruje milost".

(26. studenoga 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 245)

31. listopada

Kada ne bi bilo, oče moj, rata koji Davao neprestano vodi sa mnom, bio bih gotovo u raju. Nalazim se u rukama Sotone, koji se trudi iščupati me iz ruku Isusovih. Koliki mi rat, Bože moj, on nameće! U nekim tremuci-ma malo nedostaje da mi ne ode glava zbog neprestanog nasilja koji trebam sebi nanijeti. Kolike suze, uzdisaje, oče moj, upućujem Nebu za to! Ali, nije važno, neću se umoriti moliti Isusa. Istina je da su moje molitve prije dostojne kazne negoli nagrade jer sam previše uvrijedio Isusa svojim bezbrojnim grijesima. No na kraju će mi se smilovati bilo da me uzme iz svijeta i pozove sebi bilo da me oslobodi svijeta. Ako se ne dogodi nijedna od ovih dviju milosti, nadam se barem da će mi i dalje udjeljivati milost da ne popustim napasti. Isus nije mjerio svoju krv za spasenje čovjeka. Hoće li onda mjerili moje grijehe da me pogubi? Mislim da neće. On će se svojom ljubavlju brzo i sveto „osvetiti" najnezahvalnijem od svojih stvorova.

A što Vi kažete na to? Recite i Vi Isusu da ću održati to obećanje, naime, da ga više neću vrijeđati i da ću se, štoviše, truditi da ga uvijek ljubim.

(20. prosinca 1910., ocu Benedcttu iz Samostana San Murco,

S T U D E N I

1.STUDENOGA

Kako bismo se ohrabrili i rado podnosili nevolje koje nam Božja milost dariva, uprimo pogled prema nebeskoj domovini, koja nam je sačuvana, kontenvplirajmo je, neprestano je vrlo pomno promatrajmo. Osim toga, otklonimo pogled od onih dobara koja se vide, hoću reći, od zemaljskih dobara, budući da pogled na njih otima i rastresa dušu i izopačuje naša srca. Ona nam skreću pogled od nebeske domovine.

Slušajmo ono što nam Gospodin kaže o tome po ustima svoga svetoga apostola Pavla: *Non contemplantibus nobis, quae viđen tur, sed quae non videntur* (***čeznimo ne za zemaljskim, nego za nebeskim***). Sasvim je ispravno motriti nebeska dobra i ne brinuti za ona zemaljska, jer su nebeska dobra vječna, a zemaljska prolazna.

Sto ćemo reći ako se zaustavimo nasuprot siromašnom seljaku koji gotovo zapanjeno promatra rijeku brzicu? Možda bismo se zbog toga smijali, i imali bismo na to pravo. Nije li onda ludost zaustavljati pogled na onome što brzo prolazi? U takvu je, dakle, stanju osoba koja za ustavlja pogled na vidljivim dobrima. Doista, što su ona u stvarnosti? Zar su drukčija od rijeke brzice, čije vode ne uspijevamo ni vidjeti jer izmiču našemu pogledu?

Pustimo onome, draga moja, tko je zbog nemilosti lišen vjere, pustimo onome tko zbog svoje nesreće više ne umije razlikovati dragocjeno od nevrijednoga želju i ljubav prema zemaljskim i osjetnim dobrima. A mi koji smo po dobroti Svevišnjega Boga pozvani da kraljujemo s Božanskim Zaručnikom, mi kojima pravo Božje svjetlo sjaji jasno pred našim umom, uprimo neprestano pogled prema svjetlu Nebeskoga Jeruzalema.

Neka razmatranje tih velikih dobara koja se ondje posjeduje bude slatka hrana našim mislima. A iz razuma zaljubljena u vječne slasti zapalit će se i u srcu najsnažnija čuvstva prema tim dobrima.

(10. listopada 1914., Raffaelmi Oraše, Ep. II., str. ¡85)

2. STUDENOGA

Uspinjimo se, moje predrage kćeri, uspinjimo se i nikada se ne umorimo, prema nebeskom gledanju Spasitelja. Udaljimo se polako od zemaljskih čuvstava, svucimo staroga čovjeka i obučimo se u novoga, te težimo prema sreći koja nam je pripravljena.

Molim Vas, nadasve, da se ograničite na sadašnji trenutak, da molite jako Isusa za mene, kako bih se pokorio njegovoj volji, koja mi je očitovana po mome poglavaru, i da mu služim vjerno i iskreno.

Želim, a Vi to znate, umrijeti i ljubiti Boga - ili smrt ili ljubav, budući da je život bez ove ljubavi gori od smrti. Kćeri moje, pomozite mi! Ja umirem i u tjeskobi sam svakoga časa. Sve mi izgleda kao san i

ne znam kamo se okrećem. Bože moj! Kada će doći čas u kojemu ću i ja moći pjevati: „Evo moga počinka, Bože, zauvijek!"?

(31. listopada 1916., Assunti di Totnaso i drugima, Ep. III., str. 404)

3. STUDENOGA

O, kako je težak za Božje sinove ovaj smrtni život, moje predrage kćeri! Ali život na drugome svijetu, koji će nam Gospodin po svome milosrđu udijeliti, koliko je samo poželjniji! Ne smijemo sumnjati u to da ćemo ga jednoga dana posjedovati, iako smo vrlo bijedni. A i ako nismo toliko bijedni, onda je lo zato što je Bog milosrdan prema onima koji u njega polažu nadu. Kada je sveti kardinal Karlo Boromejski završavao trku svoga života, zatražio je da mu donesu križ kako bi mu rastanak dok gleda Gospodina bio blaži.

Najbolji lijek, dakle, kada se nađete izložene kušnji, bilo fizičkoj bilo moralnoj, bilo tjelesnoj bilo duhovnoj, jest misliti na onoga koji je naš život. **1** nikada ne mislili na zemaljski život, nego misliti na vječni. Moj Bože, moje predrage kćeri, ne ispitujte je li ono što ste učinile ili što Činite ili što želite učiniti bilo ili će biti malo ili mnogo, dobro ili loše učinjeno. Uzdržite se samo od grijeha i od ćinjcnjenja onih djela u kojima zasigurno vidite grijeh. I sva vaša djela činite s nakanom i željom da se svidite Bogu.

4. STUDENOGA

Trudite se, kćeri, činiti najbolje, ali bez pretjerane stre-pnje da morate ispunjati savršeno ono što morate ili želite. A ako ste već nešto učinile, ne osvrćite se na to, nego gledajte naprijed i mislite na ono što još želite učiniti. Zašto mučiti svoju dušu? Idite u jednostavnosti srca putem Gospodnjim i sve će biti dobro. Jamačno, morate mrziti svoje pogrješke, ali s jasnim uvjerenjem u njihovu odvratnost, ne sa strasnom mržnjom, koja dušu zbunjuje. Treba imati strpljivosti s manama i njima se okoristiti po svetoj poniznosti.

Ako Vam nedostaje strpljivosti, dobre moje kćeri, vaše se nesavršenosti neće umanjiti, nego će više rasti, jer ništa toliko ne hrani naše mane koliko uznemirenost i požurivanje u želji da ih uklonite.

Sjetite se, kćeri, da sam zakleti neprijatelj takvih želja, koje su beskorisne i opasne. Jer, iako je bit tih želja dobra, sama želja ipak nije dobra za nas, osobito kada je u njoj pretjerana skrb, budući da Bog ne traži od nas da činimo ovo dobro, nego neko drugo, u kojemu želi da se vježbamo.

Bog nam želi govoriti iz gorućega grma kao nekoć Mojsiju, a mi hoćemo da nam govori u blagom lahoru kao nekoć Iliji. Čega se bojite, kćeri moje? Slušajte našega Gospodina, koji kaže Abrahamu, a i Vama: *Ne bojte se, ja sam vaš zaštitnik*. A što tražite na zemlji ako ne Boga?

(8. ožujka 1918., sestrama Ventrella, llp. Uh, sir. 576)

5. STUDENOGA

O, kako je gorka misao da ćemo morati Bogu položiti račun i za grijehe koje su drugi počinili zato što ih nismo dobro vodili. Ili, pak, račune zbog dobra koje svojim neznanjem nisam u dušama potaknuo, a, ne dao Bog da se to dogodi, i zbog moga nehaja! Istina je da sam se uvijek preporučivao Bogu u tome vrlo važnom pothvatu, no tko će mi zajamčiti da sam učinio koliko je bilo u mojoj moći? Ah, kćeri moja, taj je trn uvijek zaboden u dnu duše i osjećam kako me neprestano razdire! Ah, kćeri, moli jako za plodno rješenje moga misterija i reci mi nešto što će me smiriti ako ti Bog to dopusti.

9. travnja 1918., Mariji Gargani, Ep. IIL, str. 312)

6. STUDENOGA

Stavi se često u Božju nazočnost i njemu prinesi sva svoja djela i trpljenja. Nisam protiv toga da se u trpljenjima uzdržavaš od žaljenja, ali želim da to učiniš s Gospodinom i u sinovskom duhu, naime, onako kako bi to učinilo nejako dijete sa svojom majkom. Samo ako se to u ljubavi čini, onda nije zlo žaliti se kako bismo bili olakšani. Čini to s ljubavlju i predanjem na rukama Božje volje. Ne uznemiruj se ako ne uspiješ u činima kreposti onako kako bi htjela jer, kako ti rekoh, oni ne mogu ne biti dobri i dragi njegovu Božanskom veličanstvu, iako su ne tvojom krivnjom učinjeni mlohavo, s mukom i gotovo na silu.

Ti ne bi mogla dati Bogu ništa bolje od toga što trpiš u vrijeme nevolje i u sadašnjem času, draga moja kćeri, tvoj je dragi za tebe stručak smirne. Ne propusti, dakle, jako ga stisnuti na svoje grudi. „Moj je Dragi moj, a ja sam njegova. On će zauvijek biti u mome srcu".

3.lipnja 1917., upućeno nepoznatoj osobi, Ep. III., str. 918)

7. STUDENOGA

Moj Bože, što je bio moj život ovih dana pred tobom, kada me posve obuzela najgušća tama! I kakva će još biti moja budućnost? Ništa ne znam ni o čemu, baš ništa. Ali neću prestajati uzdizati svoje ruke usred noći u tvome svetištu i uvijek ću te slaviti dokle god u meni bude daha života.

Vapijem tebi, dobri moj Bože, da budeš moj život, moja lađa i moja sigurna luka. Dao si mi da se uspinjem na križ tvoga Sina, a ja se trudim prilagoditi tvome križu na najbolji način.

Uvjeren sam da više nikada neću sići s njega i da više nikada neću smjeti vidjeti vedro nebo.

Uvjeren sam da tebi moram govoriti usred gromova i oluja, da te trebam gledati u trnju, kroz vatru trnja. Ali da bih sve to ispunio, vidim da moram izuti sandale i potpuno se odreći svoje volje i privrženosti sebi.

Na sve sam spreman, ali hoćeš li se jednoga dana pokazati na Taboru, na svetom „zalazu"? Hoću li imati snage i ne umoriti se dok se budem uspinjao nebeskom gledanju moga Spasitelja?

8. STUDENOGA

Osjećam da tlo po kojemu kročim popušta. Tko će osnažiti moje korake? Tko ako ne Ti, koji si oslonac moje slabosti? Smiluj mi se, Bože, smiluj mi se! Ne daj da još više kušam svoju slabost!

Tvoja vjera neka još jednom prosvijetli moj razum, tvoja ljubav neka ogrije ovo srce slomljeno od boli, da te ne uvrijedim u času kušnje!

Moj Bože, kako me bolno prožima ova strašna misao, koja se više nikako ne udaljuje od mene! Bože moj, Bože moj, ne daj da skapavam za tobom, ne mogu više uspravno stajati!..

Oče moj, oprostite mi! Više ne znam kamo bih s mislima. Kada ne bih prestao razmišljati, tko zna gdje bih završio. Stavio bih Vašu strpljivost na kušnju a da to ne bih ni opazio.

Budite ljubazni i čujte moje sadašnje stanje, koje ću Vam ukratko opisati. Borba i dalje traje s još većom žestinom. Moj je duh već nekoliko dana uronjen u najgušći mrak. Svjestan sam da nisam sposoban činiti dobro. Nalazim se u krajnjoj napuštenosti. Osjećam jaku smetnju u duhovnom „želucu", kušam veliku gorčinu u nutarnjim ustima pa mi je najslađe vino ovoga svijeta zbog toga gorko.

(8. rujna 1916., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

9. STUDENOGA

Proživljavam strašnu krizu i ne znam što mi je pridržano. Kriza kroz koju prolazim više je duhovna negoli tjelesna, ali je tijelo nimalo manje ne osjeća te na izvanredan način sudjeluje u svim trpljenjima ove krize. I duh i tijelo natječu se da me unište u boli.

Jao, tko će me spasiti iz ovoga mračnog zatvora! Tko će me osloboditi ovoga smrtnoga tijela! Ali, neka živi Bog na nebesima! On je moja snaga, on je spasenje moje duše, on je dio moj u zemlji živih. U njega se uzdam, u njega svoju nadu polažem i nikada se neću postidjeti.

10. STUDENOGA

Ne recite da ste sami u uspinjanju na Kalvariju i da ste sami u borbi i plaču, jer je s Vama Isus, koji Vas nikada ne napušta. Vi biste ga htjeli vidjeti, čuti. No vjerujte mi da bi to bilo gore za Vas i da bi Vas previše stajalo kada bi Vam se Isus objavio.

Radi ljubavi Božje, molim Vas da stišate svoje Čežnje i svoju zebnju za tim. Živite spokojno i uvijek naprijed, i neka Vas na tome putu ne zaustavi moje jamstvo, koje Vam iznosim u preblagom Isusu, to jest da ste na pola puta od vrhunca Kalvarije. U najvećoj ste noći, istina je, no pomisao na jasnu zoru i vrlo sjajan dan neka Vas drži, ohrabri i potakne da idete naprijed. Ne sumnjajte da će Vas Onaj koji Vas je do sada podržavao s velikom strpljivošću i Božanskim zadovoljstvom podržavati i na ostatku Vašega oporog i tvrdog puta. *(14. srpnja 1915., Raffaclini Cerasc, Ep. II., str. 462)*

11. STUDENOGA

Pouzdajte se u Boga i u njegovu očinsku dobrotu, koja osvjetljava. Uzdignite um prožet vjerom prema nebeskoj domovini i prema njoj neka budu okrenuti svi naši otkucaji i sve naše težnje. Divite se nebeskim stanovnicima, koji onamo nisu stigli drugim putem doli putem boli. Nebeska domovina naša je prava domovina. Zar je važno da se u nju prispijeva samo tvrdim stazama nevolje i žrtve?

Ono što Bog hoće od Vas uvijek je pravedno i dobro. Neka je vječno blagoslovljen. Započnimo djelovati. Na Nebu nećemo imati druge službe doli ispunjati Božju volju. Trudimo se blagoslivljati Gospodina u poniženjima i prezirima, čime smo obilježeni. Blagoslivljajmo ga u nevoljama našega duha i u boli srca, jer je Bog sve odredio svojom uzvišenom odlukom. I ona se u Vama ispunja na vrlo

jedinstven način i zbog posebnog odabranja Oca Nebeskoga. Neka je uvijek blagoslovljen u svim našim bijedama i u svim našim bolima.
Blagoslivljajte ga u svemu što Vam nanosi trpljenje ovdje na zemlji i radujte se tome, jer se u svakoj izvojevanoj pobjedi stječe novi vijenac za Raj. Neka Vas ne zaustavljaju ni ne prestraše sile koje trebamo nanijeti sebi jer je Gospodin vjeran i ne dopušta da nas napast nadiđe.

12. STUDENOGA

Da bismo postigli svoj posljednji cilj potrebno je slijediti Božansku Glavu, koja izabranu dušu vodi samo onim putom kojim je i ona išla, putem odricanja i križa: *Qui vult post me venire abneget semetipsum et tollat erucem suam, et sequatur me* .[1] ***Ako, dakle, tko hoće ići za mnom, neka sc odreče samog sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi (Mt 16,24).*** I zar ne kažete sebi da ste sretni što vidite da Isus s Vama tako postupa? Luđak je tko ne zna prodrijeti u tajnu križa.

Da bi izabrane duše stigle u luku spasa, kaže nam Duh Sveti, trebaju se očistiti i proći u vatri bolnih poniženja, kao zlato i srebro u talioniku, i na taj način sebe pošteđu-ju iskajavanja u drugome životu: *In dolore suštine, et in hu-militate tua patientiam habe: quoniam in igne probatur aurum et argentum, hominis vero receptibiles in camino humilitatis*. ***Primi sve što te stigne, i budi strpljiv u nestalnosti svoje bijede. Jer kao šio se u vatri kuša zlato, lako i odabranici u peći poniženja (Sir 2,4-5).***

Isus nas želi učiniti svetima po svaku cijenu, pa i Vas više od svega želi posvetiti. Neprestano Vam daje dokaz za to. Izgleda da nema drugih briga doli da posveti Vašu dušu. O, kako je dobar Isus! Neprestani križevi kojima Vas podlaže, a istodobno Vam daje ne samo potrebnu nego i preobilnu snagu da ih valjano podnosite, vrlo su pouzdan i jedinstven znak njegove duboke ljubavi prema Vama. Snaga koju Vam daje, vjerujte mi, ne ostaje besplodna u Vama. Uvjeravam Vas u to od Božje strane, i morate me ponizno poslušati i udaljavati od sebe svaki protivan osjećaj.

(15. kolovoza 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 153)

13. STUDENOGA

Imaj uvijek za uzor pred očima uma skromnost Božanskog Učitelja. Ta je skromnost, prema izričaju svetoga Apostola Korinćanima koji izjednačuje Isusovu skromnost s blagošću, bila i njegova krepost, i gotovo njegovo obilježje: ***Ja, Pavao, opominjem vas blagošću Kristovom***. Po tako savršenom uzoru obnovi svako svoje vanjsko djelovanje, koja su vjerno ogledalo koje otkriva privrženosti tvoje nutrine.

Ne zaboravi nikada taj Božanski uzor, Antonita, - zamisli da osjetiš nazočnost njegova ljupkog veličanstva, njegov ugodan autoritet u govoru, ugodno vladanje u hodu, u gledanju, u govoru, u razgovoru, blagu vedrinu na licu. Zamisli taj izgled lica tako složen i tako blag, za kojim je hrlilo mnoštvo. Zamisli kako ih je izvodio iz gradova i dvoraca, i vodio ih na brda, u šume, u samoću, na puste morske obale, a oni su zaboravljali na hranu, piće i svoje svakidašnje obveze.

Da, trudimo se preslikati u sebi, koliko nam je to moguće, tako skromna i tako divna djela i trudimo se postati, koliko je to moguće, slični njemu u vremenu, da bismo potom bili savršeniji i sličniji kroz cijelu vječnost u Nebeskom Jeruzalemu.

(25. strpnja 1915., Anniti Rodote, Ep. III., str. 86)

14. STUDENOGA

Ono što morate činiti, kada Isus po svojoj dobroti stavi na kušnju Vašu vjernost, jest uvijek pokazati žurnost u ispunjanju svojih dužnosti i ne zanemariti ništa od onoga što činite u vrijeme utjehe i duhovnog blagostanja, a ne brinuti se što ne osjećate osjetno zadovoljstvo, budući da je to nešto sporedno, ali bi mnogo puta moglo biti vrlo štetno za dušu. Služiti Bogu i ne kušati ni u jednom osjetnom dijelu neku vrstu utjehe, jest sržna i prava po-božnost. To znači služiti Bogu i ljubiti ga iz ljubavi prema njemu samome.

Da bi duša prispjela do te bitne pobožnosti, njezino je stanje u velikoj opasnosti i potrebno je ići naprijed vrlo obzirno i razborito.

15. STUDENOGA

Mnogo ćete sebi pomoći u tome vremenu čitanjem svetih knjiga. Želim živo da u svakom vremenu čitate te knjige jer su one velika hrana za dušu i velik napredak na putu savršenosti, nimalo manji od puta molitve i svete meditacije. Jer u molitvi i meditaciji mi govorimo Gospodinu, a u svetom čitanju Bog govori nama. Nastojte, što najviše možete, da Vam ta sveta štiva budu riznica pa ćete vrlo brzo osjetiti obnovu svoga duha.

Nadasve, prije negoli počnete čitati te knjige, uzdignite um Gospodinu i zaklinjite ga da on bude vođa Vašega razuma, da se udostoji govoriti Vam u srcu i da on pokreće Vašu volju. Ali to nije

dovoljno. Trebate se poniziti pred Gospodinom prije negoli počnete čitati, i tu poniznost s vremena na vrijeme tijekom čitanja obnoviti. Jer ne čitate zato da proučavate ili da napasate svoju znatiželju, nego samo zato da se Bogu svidite i da mu ugodite.

(14. srpnja 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 1269)

16. studenoga

Budi sigurna da tvoje sadašnje stanje Bog nije pripustio kao kaznu, nego radi čišćenja tvoga duha, kako bi ga učinio dostojnim najviših priopćenja. Vjeruj mi da svoje sadašnje stanje ne trebaš oplakivati, nego mu se diviti. Pusti da Božanski Liječnik slobodno djeluje i budi sigurna da će sve biti na Božju slavu i na tvoje posvećenje. Sto se tiče strahova da vrijeđaš Boga i da ne znaš što činiti da mu ugodiš, srdačno te molim da umiriš svoje strepnje. Vjeruj jamstvima autoriteta, koji ti od Božje strane kaže da je Isus uvijek zadovoljan tobom kako god da djeluješ samo ako jasno vidiš da tvoje djelovanje nije protivno Božjemu zakonu i zakonima zasnovanim od autoriteta, te ako su učinjena na slavu Božju.

S tim pravilom trebaš djelovati bez raspravljanja. I idi naprijed u djelovanju i ne slušaj glas svojih strahova. Uoči, dobra moja kćeri, da kažem ***ne slušaj,*** to jest da se ne osvrćeš na te strahove i da ne mariš za njih. Ne kažem da ih ne osjećaš, jer je nemoguće ne osjećati ih, ali im ne smiješ pridavati važnosti. Idi naprijed na putu svoga djelovanja kao čovjek koji se ne brine zbog isprazna lajanja psića kojeg susreće na putu. Te male varljive i nametljive laveže zacijelo se čuje, no ne treba se na to obazirati, čak ih valja ismijavati, i tc je dovoljno.

17. studenoga

0
4

Znam da nisi u to uvjerena dok traje stanje kušnje, da ne vidiš tome razloga, da ne kušaš utjehu te velike istine. No slušaj glas onoga koji pred Bogom ljubi tvoju dušu kao svoju i dosta ti je. Ovo su riječi koje je jednoga dana Bog rekao svetoj djevici Gertrudi: „Htio bih da se moji izabranici uvjere u istinu da mi se njihovo djelovanje i dobra djela jako mile kada mi služe o vlastitom 'trošku'. Služiti mi o vlastitom trošku znači da, iako ne osjećaju nikakvu ugodu pobožnosti, ipak vjerno čine svoja djela i pobožne vježbe najbolje što mogu, i pouzdavaju se u mene da ću sve rado prihvatiti poradi svoje dobrote." A Gospodin je dodao i ove znamenite riječi: „Znaj, Ger-trudo, da velikom broju pobožnih osoba ugode i utjehe, kada bih im ih dao, ne bi koristile na njihovo spasenje, i ne bi povećale njihovu zaslugu, nego bi je znatno umanjile.

A daje to, nažalost, istina, mogu pokazati po dugotrajnom iskustvu jedne duše koja je intimno sa mnom ujedinjena. Zato, kćeri moja, živi u miru i doći će dan kada će Gospodin i tebi dati da upoznaš istinu koju ti se govori. Ili, bolje, dat će ti da se u to uvjeriš kako bi spoznala da ti govorim istinu. Jer, nitko te ne želi obmanuti, i zato ćeš se morati u to uvjeriti.

(30. ožujka 1917., Mariji Gargani, Ep. III., str. 269)

18. studenoga

Recite mi, je li moguće da Isus bude daleko od Vas dok ga zovete, dok mu se molite, dok ga tražite i, recimo to, dok ga posjedujete? Je li moguće da u duši koja je s njim na križu nema Boga kada je on „založio" svoju neizrecivu riječ da će biti s tom dušom u nevolji: *Cum ipso sutn in tribulatione?*[3] *s* ***njim ću biti u nevolji... (Ps 91,15*** Kako je moguće da izvor žive vode, koji šiklja iz Božjega Srca, bude daleko od duše koja onamo hita kao žedan jelen? Istina je da nam ta duša može i ne povjerovati, zato što uvijek osjeća neutaživu i neutišanu žeđ. I onda? Je li to dokaz da duša ne posjeduje Boga? Nipošto.

To se događa zato što još nije prispjela na kraj svoga puta, još nije posve uronjena u vječni izvor svoje Božanske ljubavi, što *će se* dogoditi u *Kraljevstvu* slave. Stoga, ljubimo napojiti se na tome izvoru žive vode i idimo uvijek naprijed putovima Božanske ljubavi. No, kćeri moja, budimo sigurni i u to da naša duša nikada neće biti zasićena ovdje na zemlji. Naprotiv, jao nama ako mislimo da ćemo biti utaženi dok smo u hodu, jer to je znak da mislimo kako smo stigli na odredište, a tako bismo samo sebe obmanjivali.

19. studenoga

Opominjem Vas da u Kristovu milosrđu utišate svoje strepnje, pijući na izvoru Božje ljubavi, i da ih utišate s vjerom, pouzdanjem, poniznošću i u podložnosti Božjim htijenjima. Sestra Terezija od Djeteta Isusa, koja je vrijedna štovanja, kaže: „Ja sam jedna mala duša. Ne želim birati hoću li živjeti ili umrijeti. Neka Isus učini od mene što hoće". Eto, kćeri, duše koja se potpuno odrekla sebe i koja je puna Boga! To je ono što se i Vi morate truditi da, s Božjom pomoći, postanete.

Ne sumnjajte u to da je Isus u Vašoj duši i, ako se pokažete poslušnom njegovu djelovanju, i Vi ćete biti osoba koja se potpuno odrekla sebe. Shvaćam da strepnje duše potpuno zapaljene Božjom ljubavlju mnogo puta postaju silovite za sirotu dušu, ali neka je to ne straši. Neka slobodno hodi prema ovoj žudnji za Isusom i pusti da je vodi njegova ljubav.

(21. listopada 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 522)

20. studenoga

Prije svega, priznajem da je za mene velika nesreća što ovaj cijeli stalno zapaljeni vulkan, koji me sažiže i koji je Isus položio u ovo tako maleno srce, ne mogu opisati ni omogućiti da dođe na vidjelo.

Sve se može sažeti u ovu rečenicu: progutala me Božja ljubav i ljubav prema bližnjemu. Meni je Bog uvijek usađen u svijesti i utisnut kao pečat u srcu. Nikada ga ne gubim iz vida. Nuka me da se divim njegovoj ljepoti, njegovu smiješku, njegovim uznemirivanjima, njegovim iskazima milosrđa, njegovu kažnjavanju ili, bolje, strogoći njegove pravednosti.

Zamislite kakvi osjećaji izjedaju jadnu dušu kada je tako lišena vlastite slobode, kada su joj tako povezane duševne i tjelesne moći.

Vjerujte mi, oče, izljevi bijesa kojima ponekad podleg-nem prouzročeni su zapravo tim oštrim sužanjstvom, a nazovimo ga i donositeljem sreće.

21. studenoga

Kako čovjek može gledati kako zlo Boga ožalošćuje i ne žalostiti se? Kako je moguće gledati kako se Bog sprema istresti svoje munje, a da bi se to zaustavilo nema drugoga lijeka osim podignuti jednu ruku i njome zadržati Božju ruku, a drugu strogo okrenuti prema vlastitoj braći - da odbace zlo i da se brzo udalje od mjesta u kojemu su, jer se ruka Sudca okomljuje na njih?

Ali, vjerujte mi da u tome trenutku moja nutrina nije nimalo potresena ni uzbuđena! Osjećam samo da želim imati i htjeti ono što Bog hoće. I u njemu se uvijek osjećam odmoren, barem u nutrini, a u vanjštini je to ponekad malo neugodno.

A prema braći? Ah, kako mi često, da ne kažem uvijek, dođe da s Mojsijem kažem Bogu, Sudcu: ***Ili ćeš oprostiti ovome puku ili me izbriši iz knjige Života (usp. Izl 32,32)***.

Kako je žalosno živjeti sa srcem! Da bismo živjeli umirući, moramo umirati u mnogim trenutcima smrću koja ne da umrijeti. Ah, tko će me osloboditi te izjedajuće vatre? Molite za mene, oče moj, neka dođe slap vode da me malo osvježi od vatra koje izjedaju, koje me bez prestanka u srcu spaljuju?

(21. listopada 1921., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

22. studenoga

Ah, Raffaelina, kako li je utješno znati da uvijek stojimo pod zaštitom jednoga nebeskog Duha, koji nas nikada ne ostavlja, ni onda, što je čudno, kada Boga ražalostimo! Kako slatka biva ova velika istina za vjernu dušu! Čega se može bojati pobožna duša koja se trudi ljubiti Isusa, pri čemu uvijek ima uza se tako silnoga ratnika? Zar on nije bio jedan od onih koji su, zajedno s arkanđelom Mihovi-lom, gore u Kraljevstvu obranili Božju čast od Sotone i svih drugih pobunjenih duhova, koje je naposljetku porazio i svezao u paklu?

Dakle, znajte da je on još moćniji protiv Sotone i njegovih nasrtaja. Njegova ljubav nije smalaksala niti će ikada smalaksati u našoj obrani. Usvojite lijepu naviku - uvijek misliti na njega, budući daje u našoj blizini nebeski Duh koji nas nikada ni na trenutak ne napušta, od kolijevke do odra, vodi nas kao prijatelj, štiti nas kao zaručnik, posebno nas tješi u najžalosnijim trenutcima.

23. studenoga

Trebate znati, Raffaelina, da taj dobri anđeo moli za Vas - prinosi Bogu sva Vaša dobra djela, Vaše svete i čiste želje. U trenutcima u kojima Vam se čini da ste sami i napušteni, ne žalite se da nemate nijednu prijateljsku dušu kojoj se možete otvoriti i povjeriti joj sve svoje boli. Poradi ljubavi, ne zaboravljajte toga nevidljivoga suputnika, koji je uvijek s Vama da Vas sasluša, uvijek spreman utješiti Vas. O, dragocjena prisnosti, o blaže no društvo! Kada bi svi ljudi umjeli shvatiti i cijeniti taj golemi dar koji nam je Bog, u svojoj neizmjernoj ljubavi prema čovjeku, udijelio, toga nebeskoga Duha! Sjetite se često njegove nazočnosti. Potrebno ga je promatrati okom duše, zahvaljivati mu i moliti ga. On je tako nježan i osjećajan. Poštujte ga. Bojte se stalno da ne povrijedite čistoću njegova pogleda.

24. studenoga

Zazovite često anđela čuvara, toga dobrostivog anđela, i često molite onu lijepu molitvu: „Anđele Božji, čuvaru moj, povjerila me tebi dobrota Oca Nebeskoga; prosvijetli me, čuvaj me, vodi me sada i uvijeke". Kakva li će utjeha biti, draga moja Raffaelina, kada u trenutku smrti Vaša duša vidi toga tako dobroga anđela koji Vas je pratio na putu i koji je bio neizmjerno darežljiv i pun majčinske skrbi? S

tom blagom mišlju, budite sve odaniji križu Isusovu, jer dobri anđeo upravo to hoće! Zelja da vidite toga nerazdvojivoga životnog druga potiče u Vama i onu ljubav koja Vam usađuje želju da brzo izađite iz ovoga tijela.
Neka nam sveta i spasonosna misao bude da vidimo toga našega dobroga anđela! To bi nam također omogućilo da što prije izađemo iz ovoga „mračnog" zatvora za koji smo vezani. Ah, koliko je puta zbog mene plakao moj dobri anđeo! Koliko sam puta živio bez ikakva straha da vrijeđam čistoću njegova pogleda! Tako je nježan, i osjećajan! Moj Bože, koliko sam puta na brižnost toga anđela, koja je velikodušnija od majčinske, odgovorio bez ikakva znaka poštovanja, ljubavi i zahvalnosti.

(20. travnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II. str. 403)

25. studenoga

Bog se želi vjenčati s dušom koja je u vjeri, a takva duša, koja treba slaviti to nebesko vjenčanje, neka hodi u Čistoj vjeri. Jer, vjera je jedino priklano sredstvo za takvo sjedinjenje ljubavi. Kažem, da bi duša gledala Boga, ona mora biti ne samo očišćena od osjetila, nego i od svih uobičajenih nesavršenosti, kao što su razna nagnuća i zle navike koje nije bilo moguće iskorijeniti čišćenjem osjetila i koje su još ukorijenjene u duši. A to se postiže čišćenjem duše, po čemu Bog prožima dušu uzvišenim svjetlom koje dušu u nutrini preplavljuje i posve obnavlja.

To vrlo snažno svjetlo, kojim Bog rasvjetljuje spomenute duše, „zaodijeva" njihov duh mukom i osamom tako što u njima izaziva krajnju žalost i nutarnje smrtne muke. One tada nisu kadre razumjeti to Božansko djelovanje, to uzvišeno svjetlo. A to im se događa iz dva razloga. Prvi je samo svjetlo, koje je tako uzvišeno da nadilazi sposobnost shvaćanja njihove duše, što je za njih više kao tama i muka, nego svjetlo. Drugi razlog jest malenost i nečistoća same duše, zbog čega to uzvišeno svjetlo ne postaje samo tamno, nego mučno i žalosno, pa im stoga, umjesto da ih utješi, nanosi bol i ispunja ih velikim mukama u osjetilnoj žudnji, velikim tjeskobama i užasavajućim mukama u duhovnim moćima.

To se sve događa na početku, jer Božansko svjetlo nalazi duše koje još nisu spremne za Božansko sjedinjenje. 1 zato ono stavlja dušu u proces čišćenja. A kada ih to Božansko svjetlo očisti, tada ih na prosvijetljen način stavlja u savršeno gledanje Boga i sjedinjene s Bogom.
Neka se te duše, dakle, raduju u Gospodinu zbog tako visokoga dostojanstva na koje ih on želi uzdignuti i neka se potpuno pouzdaju u Gospodina, kao stoje učinio Job, kojega je Bog prenio u isto takvo stanje i koji se čvrsto nadao da će poslije tame ugledati svjetlo.

(19. prosinca 1913., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

26. studenoga

Nismo svi pozvani od Boga spašavati duše i širiti njegovu slavu po uzvišenom apostolatu propovijedanja. I znajte da to nije jedino sredstvo dostizanja dvaju velikih ideala. Duša može širiti Božju slavu i raditi za spasenje duša po istinski kršćanskom životu, moliti neprestano Gospodina da „dođe njegovo kraljevstvo", da se „sveti" njegovo presveto ime, da „nas ne uvede u napast" i „izbavi nas od zla".

I Vi trebate to činiti, prikazivati cijelu sebe Gospodinu, i to neprestano, poradi toga cilja. Molite za zlobnike, za mlake, molite za revne, no posebno molite za Svetoga Oca papu, za sve duhovne i materijalne potrebe svete Crkve, naše preblage Majke. A posebnu molitvu uputite za one koji rade za spasenje duša i na slavu Božju u misijama medu nevjernicima na cijelome svijetu.

(11. travnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 68)

27. studenoga

Kažete mi da zbog svoga pospanog, rastresenog, lakoumnog i vrlo bijednog duha, a uz to još i s tjelesnim smetnjama, ne možete izdržati u crkvi više od pola sata. Ne brinite se zbog toga, ne pridajite tome veliku važnost, trudite se sa svoje strane i ne umarajte pretjerano svoj duh vrlo dugim molitvama. A nastavite i onda kada duh i um više nisu za to raspoloženi.

Između ostaloga, nastojte se tijekom dana osamiti, budući da Vam je to moguće, i u šutnji srca i samoći prine-site svoje hvale, svoje blagoslove, svoje raskajano i ponizno srce i svu sebe Ocu Nebeskome. I tako, dok dobrotu Božanskog Zaručnika zaboravlja velik dio njegovih stvorova, koji su njegova slika, mi smo mu po tim našim „povlačenjima" u nutrinu i pobožnim vježbama uvijek blizu.

(19. rujna 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 174)

28. studenoga

U napadima Neprijatelja, u kušnji života, ustanimo i molimo Gospodina da otkloni od nas kraljevstvo Neprijatelja i da ga drži daleko od nas te da nam dade milost da budemo primljeni u njegovo Kraljevstvo kada mu se svidi, i neka mu se svidi da to bude što prije.

Nemojmo se izgubiti, Raffaelina moja, u časovima kušnje. Zbog postojanosti u činjenju dobra, zbog strpljivosti u vođenju dobre bitke mi ćemo pobijediti bestidnost svih naših Neprijatelja i, kako kaže Božanski Učitelj, zadobit ćemo strpljivost naših duša, jer „nevolja rađa strpljivost, strpljivost rađa kušnju, a kušnja nadu". Slijedimo Isusa na putu boli - držimo pogled uvijek čvrsto uprt u Nebeski Jeruzalem pa će svaka teškoća koja nas sprječava na putu dostignuća našega posjedovanja te domovine biti sretno nadvladana.

(14. travnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 514)

29. studenoga

Oživimo jako svoju vjeru i uprizorimo sebi silnu pobjedu, koju je u Svetome pismu zabilježio izraelski narod nad Midjancima. U ponoć, čitamo, dok je beskrajna neprijateljska vojska nakon što je izišla iz rovova, zasigurno čekala u dolini, potiho ju je okružilo samo tristo Gideon-skih ratnika. Svaki je u jednoj ruci imao rog, u drugoj vrč, a u vrču zapaljenu luč. Na znale vode snažno su razbili vrčeve, zatrubili u rog te na znak roga stali vikati: „Za Gospodina i Gideon!"

Od strašne vike i buke rogova, od golemog bljeska luči, neprijateljski je tabor zahvatio takav užas da su se svi vojnici još sneni dali u bijeg. Rogovi su trubili svoje ža-lopojke, a neprijatelji, u neopisivu i bjesomučnu metežu, okrenuli su mač jedan na drugoga i ostavljali mnoga trupla po taboru.

TU pobjedu izraelski narod, kako smo već vidjeli, nije dobio oružjem, nego osobitim ratnim lukavstvom.

Dakle, i mi se trebamo boriti dok živimo, i to vrlo oporom borbom. Pobijedimo u tome ratu posebnim ratnim lukavstvom kakvim se koristio Gideon. Neka toj borbi prethodi luč dobrih djela, krepost Božje mudrosti, žarka želja za Božjom riječi. Borimo se i mi himnima, psalmima i duhovnim pjesmama, snažno pjevajući i uzdižući glas Gospodinu pa ćemo tako zaslužiti da po njemu postignemo pobjedu u Isusu Gospodinu našemu, kojemu neka je slava i vlast u vjekove.

(14. listopada 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 514)

30. studenoga

4
4

Sjetite se da se mir duha može održati i u oluji sadašnjega života. Taj se mir, znajte to dobro, prvenstveno sastoji od sloge s bližnjim, kojemu želimo svako dobro. Sastoji se potom od prijateljstva s Bogom, posredstvom po-svetne milosti. A dokaz da smo ujedinjeni s Bogom jest moralna sigurnost koju imamo da nismo počinili smrtni grijeh, koji pritišće našu savjest. Mir se. naposljetku sastoji od pobjede nad svijetom, Đavlom i vlastitim strastima.

Recite mi, zar nije istina da se taj mir, koji nam je donio Isus, može sačuvati jako dobro ne samo kada je naš duh u obilju utjeha, nego i kada je srce uronjeno u gorčinu zbog buke i rezanja Neprijatelja?

(10. listopada 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II.,

P R O S I N A C

1. prosinca

Ne boj se, Isus je s tobom, a ti si s njim! Tko ti to jamči? Autoritet kojega je Bog odredio da bude tvoj duhovni vođa, autoritet koji te voli i koji te ne želi niti te može obmanuti, autoritet koji ti govori u ime Božje.

Imaš pravo žaliti se, predraga moja kćeri, jer se mnogo puta vidiš u tminama - tražiš svoga Boga, uzdišeš za njim, i ne možeš pronaći njegove tragove. Čini se da se Bog skriva, da te napušta! No, ponavljam, ne boj se! Isus je s tobom, a ti si u njemu i s njim. Skriva se da poveća ljubav. U tminama, u nevoljama, u tamama, u tjeskobama duha Isus je s tobom. Ti vidiš, dobra moja kćeri, samo tamu u svome duhu, a ja ti jamčim od Božje strane da Gospodnje svjetlo preplavljuje i okružuje tvoj duh. Ti se vidiš u nevoljama, a Bog ti ponavlja po ustima autoriteta: *ja sam s tobom u nevolji! (Cum ipso sum in tribulatione!)*

(28. siječnja 1918., Antonietti Vona, Ep. HL, str. 865)

2. prosinca

Ti se vidiš u napuštenosti, a ja ti jamčim da te Isus više negoli ikada privinuo uza svoje Božansko Srce.

I naš se Gospodin na križu žalio zbog Očeve napuštenosti. A je li Otac ikada mogao napustiti svoga Sina? To su velike kušnje duha. Isus ih hoće: fiat! Izgovori predano taj fiat kada se nađeš u takvim kušnjama i ne boj se.

Žali se Isusu kako god hoćeš, moli kako god želiš, ali čvrsto vjeruj onome koji ti govori u njegovo ime.

Piši mi često o stanju svoga duha i ne boj se ničega. Iskazat ću ti svekoliku ljubav za kakvu je kadro očevo srce. Znam, iako sam nedostojan, da Isus postupa s tobom po svojoj volji. On je uvijek otac, i to jako dobar otac!

(28. siječnja 1918., Antonictti Vona, Ep. III. str. 865)

3. prosinca

Sveti se Augustin vrlo dobro izrazio rekavši da je *naše srce nemirno dok se ne smiri u Bogu*.

Znajte jako dobro da će se savršena ljubav zadobiti kada se posjeduje predmet te ljubavi, a predmet te ljubavi po-sjedovat će se samo onda kada ga duša ne bude gledala kroz veo, nego licem u lice, kako kaže sveti Pavao, onakvog kakav jest, kada će ga upoznati onako kako mi znamo same sebe, a to će se sve postići kada se otvore vrata našega sužanjstva.

Po tome zamislite kakva je muka za dušu kojoj je Bog otkrio neka nebeska blaga kada vidi da je još putnica na zemlji progonstva.

(20. travnja 1915., Raffaclini Ccrase, Ep. II., str. 403)

4. prosinca

Božanski će umjetnik obnovljenim udarcima spasonosnog dlijeta i marljivim čišćenjem pripremiti kamenje koje treba ugraditi u vječnu zgradu. Tako pjeva sveta Crkva u himnu za službu čitanja za posvetu Crkve i tako to doista jest. Osim dugotrajnih i raznolikih kušnja, koje doživljavamo od svojih rođaka zbog tvoga izbora staleža, Gospodin ti u svome beskrajnom smilovanju dodaje i kušnju duhovnih strahova, ali ti to ipak „začini" kojom utjehom.

Neka je hvaljen što postupa s tobom kao s izabranicom koja slijedi izbliza Isusa na putu Kalvarije. I ja s nutarnjom radošću i ganućem gledam to djelovanje milosti u tebi, predraga kćeri srca moga. Kada te ne bih vidio u teškoći, ne bih bio toliko zadovoljan, jer bih vidio da ti Gospodin tada daruje manje bisera. Ja, koji u svetoj ljubavi silno želim da ti napreduješ, uživam zbog toga i sve više uživam vidjeti te da tako napreduješ.

5. prosinca

Preblagi Gospodin Isus nije te time napustio, nego ti iskazuje ljubav. Nije uopće istina da u tome stanju duhovne suhoće i osame, u koje te predragi Isus stavio, vrijeđaš Boga, jer te od toga vrlo dobro štiti njegova budna milost.

I ako, dakle, uopće ne vrijeđaš Boga, nego ga, naprotiv, ljubiš onako kako on hoće, čemu se onda žaliti? Na što se onda tužiti? Lati se, dakle, svoga uspinjanja na križ. Ispruži se na nj i budi strpljiva sa sobom, jer u strpljivosti ćete, kaže Božanski Učitelj - posjedovati svoju dušu. A taj će posjed biti onoliko čvršći koliko je manje u njega upleteno brige i nemira.

6. prosinca

Ohrabri se i budi sigurna da je Bog zadovoljan tobom i da u tebi nalazi svoje miroljubivo prebivalište. Ne čekaj Tabor da vidiš Boga. Ti ga već promatraš na Sinaju iako to i ne opažaš. Mislim da nutarnja „utroba" nije uznemirena ni oneraspoložena u kušanju dobra - ona ne može žudjeti osim za uzvišenim Dobrom u njemu samome, a ne u njegovim darovima. Nesvojevoljne rastresenosti duha i napasti učinak *sli* koji nudi Neprijatelj. Ali kada ih odbacimo, nema u tome nikakva grijeha. Kada Đavao privlači pozornost, to je izvrstan znak, znak da on hoće tvoju volju, ali je ipak još uvijek nije okrznuo. Ono što treba privući moju ljubljenu kćer i sestru jest to da bude u miru i skladu sa sobom.

Tijekom razdoblja suhoće duha budi ponizna, strpljiva i predana Božjem htijenju, i ne zanemari ništa od onoga što obično činiš u vrijeme duhovne radosti. Jer istinska ljubav nije u tome da se u Božjoj službi okuse mnoge utjehe, nego u tome da smo uvijek spremni činiti ono što se Bogu sviđa te da to prikažemo za svoj duhovni napredak i na njegovu slavu.

Vjeruj uvijek u sve to. I nije važno što to vjeruješ na silu i vrškom duha te što ne vidiš za to razloga. I mučenici su vjerovali trpeći. Najljepše vjerovanje jest ono kada se izgovara sa žrtvom i velikim trudom.

7. prosinca

Sjeti se, moja dobra kćeri, da Bog može sve odbaciti u stvorenju koja je začeta u grijehu i koje nosi neizbrisiv pečat toga grijeha baštinjenog od Adama, no ne može potpuno odbaciti iskrenu želju stvorenja da ljubi Boga. Stoga, ako iz nekih drugih razloga ne možeš biti sigurna i ne želiš vjerovati meni, koji ti o nebeskom milosrđu prema tebi govorim u ime Božje, onda barem vjeruj u to zbog svoje iskrene želje da ljubiš Boga.

Da završim, možeš i trebaš biti mirna i radosna. Vjeruj mi da ti govorim od strane Boga. Potjeraj te strahove, raspršisjene koje Đavao zgušnjava na tvojoj duši da bi te uznemirio i udaljio, kada bi bilo moguće, od stalne svete Pričesti i puta savršenosti.

Znam da Gospodin dopušta te napade Neprijatelja zato što te njegovo milosrđe čini njemu dragom i želi da mu sličiš u tjeskobama pustinje, u Maslinskom vrtu i na križu. No trebaš se braniti, udaljavati se i prezirati njegova zlobna nagovaranja. Jesam li jasan? Hrabro, dakle, i uvijek naprijed! Bori se poput jake duše i primit ćeš nagradu jakih.

(6. prosinca 1916., Ermini Gargani, Ep. IIL, str. 659)

8. prosinca

Bježite, bježite, koliko god bila neznatna sjenka koja Vam predočuje Vašu savršenost. Razmislite i imajte uvijek pred očima uma veliku poniznost Majke Božje i naše Majke, koja je, što su više u njoj rasli nebeski darovi, to više prodirala u poniznost, toliko daje, od trenutka kada je bila osjenjena Duhom Svetim, koji ju je učinio Majkom Božjom, mogla pjevati: *Evo službenice Gospodnje*. To je ta

naša draga Majka pjevala u kući svete Elizabete, iako je u svome čistom krilu nosila Riječ koja je postala tijelom.

Što više rastu darovi, to više neka raste i Vaša poniznost, imajući na umu da nam je sve dano na „posudbu". Što više rastu darovi, neka se to više pridruži ponizna zahvalnost prema tako glasovitu dobročinitelju, i neka Vaš duh bude neprestano prožet pjesmom zahvalnicom. Čineći tako, suočit ćete se i sa svim paklenim bjesovima i pobijedit ćete ih - protivničke sile bit će skršene, Vi ćete se time spasiti, a Neprijatelj će se izgristi u svome bijesu. Imajte vjeru u Božju pomoć i budite sigurni da će onaj koji Vas je do sada branio, nastaviti u Vama djelo svoga spasenja.

(13. svibnja 1915., Raffaelini Cerase, Ep. U., str. 417)

9. prosinca

Vaša redovita meditacija neka po mogućnosti bude usredotočena na život, muku i smrt te uskrsnuće i uzašašće našega Gospodina Isusa Krista. Možete, dakle, razmatrati njegovo rođenje, bijeg i boravak u Egiptu, njegov povratak i skriven život u Nazaretu sve do tridesete godine života. Njegovu poniznost što je dopustio da ga krsti njegov preteča sveti Ivan. Možete razmatrati njegov javni život, njegovu vrlo bolnu muku i smrt, ustanovljenje Presvetoga Sakramenta, upravo one večere kada su mu ljudi pripremali najljuće i najokrutnije muke. Možete razmatrati i Isusa koji moli u Maslinskom vrtu i koji se znojio krvavim znojem na prizor muke koju su mu ljudi pripravljali i zbog njihove nezahvalnosti što se nisu okoristili njegovim zaslugama. Razmatrajte i Isusa kojega su vukli i vodili na sud, bičevah i krunili trnovom krunom, njegov hod prema Kalvariji, pod križem, njegovo raspeće, i naposljetku njegovu smrt na križu u moru tjeskobe kada je vidio svoju Presvetu Majku.

(8. ožujka 1915., Anniti Rodote, Ep. 11!., str. 61)

10. prosinca

Nastavite, moje dobre sestre i kćeri, posebice u ovome vremenu velike kušnje za mene, sjećati me se u svojim molitvama i shvatit ćete da mi jest i da mi mora na srcu biti više duhovno spasenje čovjeka negoli tjelesno. To je zapravo milost za koju vi znate.

1
2

U mojim siromašnim ali postojanim molitvama nikada vas neću zaboraviti, kao ni one koje mi, poput vas, iskazuju ljubav. Isus i Presveta Djevica neka učine da budemo dostojni vječne slave. Po ovoj vjeri i čežnji želim vam danas svako dobro s Neba.

A sada prelazimo na vaša duhovna dobra. Neodlučnosti duha koje kušate jesu pakosna umijeća Napasnika, a Bog ih ne pripušta zato što vas mrzi, nego zato što vas ljubi. Ne zaslužuje prijekor nečiji osjećaj, nego pristanak. I stoga vas potičem u preblagom Gospodinu da budete mirne, jer u tome niti vrijeđate Gospodin a niti se Gospodin skriva da vas kazni zbog vaših nevjernosti. Pa vam izjavljujem, u ime i snagom svete poslušnosti, da u vama nema nevjernosti učinjenih potpunom pozornošću i odlučnom voljom.

11. prosinca

Zanos da budete u vječnom miru jest nešto dobro, sveto, no potrebno ga je ublažiti potpunim predanjem Božjim htijenjima - bolje je činiti Božju volju na zemlji, negoli uživati u raju. Trpjeti a ne umrijeti - bilo je geslo svete Terezije. Blago je čistilište kada se trpi iz ljubavi prema Bogu.

Kušnje kojima vas Gospodin podvrgava i kojima će vas podvrgavati jesu dokazi Božje miline i biseri za dušu. Proći će, drage moje, zima i doći će beskonačno proljeće, toliko bogatije ljepotama koliko su bile jače oluje. Magluština koju kušate jest početak Božje blizine u vašoj duši.

(11. prosinca 1916., sestrama Ventretle, Ep. III., str. 548)

12. prosinca

Mojsije, veliki predvodnik Božjega naroda, našao je Gospodina u sinajskoj magluštini. Židovski ga je narod vidio u obliku oblaka, kada se oblak pojavio u Svetištu. Isus Krist prvi je put bio vidljiv u preobraženju na Taboru, zatim je postao nevidljiv za svoje apostole, jer je bio uronjen u svijetao oblak. Božje skrivanje u „magluštini" znači da on raste pred vašim očima i da se iz vidljiva i opipljiva preobražuje u čisto Božansko.

Borba s Neprijateljem neka vas ne prestraši - što je Bog prisniji duhu, to protivnik postaje nutarnjiji. Samo hrabro!

Govoreći o magluštini, već sam odgovorio na činjenicu o sjenama koje se doimaju kao da se zgušnjavaju u vama. Nisu to sjene, ljubljene moje kćeri, nego svjetlo, i to tako uzvišeno da zapanjuje

dušu, privikava dušu da misli na Boga na uobičajen način i gotovo ljudski. Zahvaljujte Gospodinu ako vam već u ovome životu daje okusiti viđenje u kojemu se, iako se ništa ne vidi, ipak sve vidi.

(11. prosinca 1916., sestrama Ventrelle, Ep. III., str. 548)

13. prosinca

Budite sigurne da nutarnje borbe nisu opasne za vjernost Bogu, nego prilika za dragocjene zasluge, koje se zovu vijenac i pobjeda. Ne sumnjajte u dobrotu svojih djela, jer sve što činite prožeto je poslušnošću, koju sam vam već izložio i koju vam nanovo izlažem. I to općenito
O poslušnosti u mislima, djelima i u počinku koji činite na slavu njegova Božanskog veličanstva.

Ta poslušnost ne obuhvaća niti može obuhvaćati ona djela za koja jasno spoznajete da su uvreda Bogu. Jesam li jasan? Jeste li me shvatile? Radite onako kako sam vam rekao i sve prebacite na moju savjest.

Pristupajte svakodnevno svetoj Pričesti, prezirući uvijek sumnje koje su nerazborite, i pouzdajte se u slijepu
1 vedru poslušnost. Ne bojte se suočiti sa zlom - stol koji vas treba dovesti do luke spasenja i Božansko oružje da dospijete pjevati pobjede jest potpuna podložnost vašega suda mišljenju onoga koji je ovlašten voditi vas u sumnjama, uznemirenostima i borbama života. Dakle, ponavljam, jer vam je to na korist, odbacite sumnje u ime i snagom poslušnosti i pouzdano vjerujte da u tim borba ma *ne griješite.* Tako vam izjavljujem i tako jest.

Ako se Isus očituje, zahvaljujte mu na tome; ako se skriva, također mu zahvaljujte. Sve je to iz ljubavi. Blaga I MILA DJEVICA NEKA VAM IZMOLI OD NEIZRECIVE GOSPODNJE DOBROTE SNAGU DA IZDRŽITE DO KRAJA TOLIKE KUŠNJE LJUBAVI KOJE VAM DARUJE S VELIKIM MRTVLJENJIMA. ŽELIM DA PRISPI-JETE UMRIJETI S ISUSOM NA KRIŽU I DA ZAJEDNO S NJIM UZVIKNETE: *Consummatum est* (***Sve je dovršeno).***

(1 l. prosinca 1916., sestrama Ventrelle, Ep. III., str. 548)

14. prosinca

JAKO ŽUDI ZA TIM DA UDOVOLJIŠ ISUSU, A ON, KOJI JE TAKO DOBAR I NE GLEDA ODVEĆ SITNIČAVO, NAGRADIT ĆE TE SVETE ŽELJE TVOJIM NAPREDOVANJEM NA PUTU SVETOSTI.

ŽIVI SVA ZA NJEGA, DRŽEĆI ZAUVIJEK DALEKO OD SEBE TOLIKE BESKORISNE MISLI KOJE ISPUNJAJU SRCE ISPRAZNOŠĆU TE SMU-ĆUJU I POMRAČUJU UM.

U SVIM DJELIMA, I ONIM NEZNATNIM, BUDI LJUBOMORNA DA IH UČINIŠ S ISPRAVNOM NAKANOM, DA SE SVIDIŠ BOGU, I ODBACI SVAKU PA I NAJMANJU BRIGU O VLASTITOM PROBITKU. A IMA LI VEĆE ZARADE ZA DUŠU OD ONE DA UDOVOLJI GOSPODINU?

UVIJEK PONIZNO MISLI O SEBI, JER ZACIJELO SVA DJELA ŠTO IH DUŠA MOŽE UČINITI ZA BOGA, KOLIKO GOD BILA BROJNA, IPAK SU UVIJEK NEZNATNA. A AKO I ZADOBIVAJU SJAJ I VRIJEDNOST, TO JE PORADI GOSPODNJE MILOSTI.

(12. prosinca 1915., Anniti Rodóte, Ep. III., str. 98)

15. prosinca

VIDIM SE URONJENIM U VATRENO MORE. RANA, KOJA MI SE OPET OTVORILA, KRVARI, I TO SVE VIŠE. MOGLA BI MI TISUĆU PUTA ZADATI SMRT. AH, BOŽE MOJ, ZAŠTO NE UMREM? ILI NE vidiš da i život za dušu koju si ranio postaje muka? Jesi li toliko okrutan da ostaješ gluh na krike onoga tko trpi i ne tješiš ga? Ali, što ja govorim..?! Oprostite mi, oče izvan sebe sam. Ne znam Što govorim. Prekomjerna bol OD RANE KOJA JE UVIJEK OTVORENA IZLUĐUJE ME MIMO MOJE VOLJE I DOVODI ME DO LUDILA. POTPUNO SAM NEMOĆAN ODUPRIJETI SE.

RECITE MI JASNO, OČE, VRIJEĐAM LI GOSPODINA U TIM PREKORAČENJIMA U KOJA UPADAM? ŠTO MORAM ČINITI DA NE ODBIJEM GOSPODINA, KADA JE UDAR SILAN I KADA NEMAM SNAGE ODOLJETI? MOJ BOŽE!... BRZO... DAJ DA UBRZO NAPUSTIM FIZIČKI ŽIVOT, JER JE U BITI UZALUDNO SVAKO NAPREZANJE I USTAJANJE IZ DUHOVNE SMRTI. NEBO SE, RAZMIŠLJAM U SEBI, ZATVORILO ZA MENE. SVAKI ZANOS I SVAKO JECANJE ODAPINJE SMRTNU STRIJELU KOJA RANJAVA MOJE SIROMAŠNO SRCE. MOJA MOLITVA IZGLEDA MI PRAZNA I MOJ POTIŠTENI DUH VEĆ KOD PRVOG POKUŠAJA DA UĐE U MOLITVU NALAZI ONOGA KOJI GA LIŠAVA SVAKE SMJELOSTI I SNAGE, KOJI GA

OBESHRABRUJE U NJEGOVOJ POTPUNOJ NEMOĆI I NIŠTAVILU PA NIJE KADAR IŠTA VIŠE RISKIRATI, IAKO UBRZO OPET RISKIRA I OPET SE NALAZI U JEDNAKOJ NEMOĆI

16. prosinca

BOŽE MOJ, TI TO DOBRO ZNAŠ, POŠALJI SVJETLO BAREM DUHOVNOM VOĐI, DA PRONAĐE ONO ŠTO JA NE PRONALAZIM - ISTINSKI IZVOR TOLIKIH ZALA U TVOME STVORENJU. NIKADA MOJE MOĆI NISU BILE TAKO NEPOKRETNE I TROME. KAKVA LI JE TO GORČINA ZA VOLJU, PAMĆENJE I RAZUM! MISLIM DA JE ZA VOLJU, KOJA barem hoće i želi dobro, teška i nepojmljiva ta muka zbog koje trpi. Duši koja u sebi obiluje svekolikim sjećanjem na Božje bogatstvo u svim njegovim nijansama, a koja nije kadra prodrijeti u tajanstvenost kojom je obavijena, to predstavlja pravu smrt. Duša osjeća da je „zapljuskuje" njezina bijeda, kao da je samo njome zaogrnuta i za-sužnjena te zaslijepljena i razdirana.

Razum je satiran pod prešom. A kada biva prosvijetljen, postaje slijep. I to je tako bolna sljepoća da samo onaj tko ju je doživio ima siguran dokaz o njezinu postojanju. Osobito za razum koji su kušnje „prodrmale" i koji se onda protivi sjajnim i blistavim zrakama pravoga života, koji, kada se pojavi, postaje nepodnošljiva muka...

Moj Bože, privedi me pokajanju, prisili me na iskrenu skrušenost i čvrsto obraćenje srca k tebi.

(5. rujna 1918., ocu Benedettu iz Samostana San Marco,

17. prosinca

Kada započinjemo svetu devetnicu u čast Djeteta Isusa, moj se duh osjeća kao rođen na nov život - srce se osjeća dosta maleno da primi nebeska dobra, duša se osjeća sva rastopljena u nazočnosti toga našega Boga koji je radi nas postao čovjek. Kako odoljeti i ne ljubiti ga uvijek novim žarom!? Pristupimo Djetetu Isusu neokaljana srca, jer ćemo zato kušati kako je ljupko i blago ljubiti ga.
Nikada, a osobito u ovim svetim danima, neću prestati moliti Božansko Dijete za sve ljude, a posebno za Vas i sve osobe koje su Vam toliko na srcu. Molit ću ga da Vas učini sudionicom svih karizma koje je tako obilno izlio i sve više izlijeva u moj duh.

(17. prosinca 1914., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 271)

18. prosinca

Veliko dobro tvoje duše jest što je ona Božja svojina. Tko je Božja svojina, on poznaje samo jednu bol, naime, da ne uvrijedi Boga. A ta mu bol služi za duboku, mirnu i predanu poniznost i podložnost od kojih se u slatkom i savršenom povjerenju uzdiže prema Božjoj dobroti, bez nagrizajuće boli i mučne srdžbe.

Onaj tko je samo Božja svojina, traži samo Boga. I zato što nam se on neopazice približuje u patnji, kao i u radosti, takva osoba i u najvećim protivštinama ostaje u spokoju.

Onaj tko je samo Božja svojina, neprestano misli na Boga u svim prilikama ovoga života i trudi se postati sve bolji u Božjim očima. Nalazi Boga i divi mu se u svim stvorovima te kliče sa svetim Augustinom: „Sva stvorenja, o Gospodine, kazuju mi da te ljubim".

Onaj tko je Božja svojina želi da svatko zna da on hoće služiti Bogu, da želi ljubiti Boga i sve učiniti kako bi ostao sjedinjen s Bogom.

Zato, moja predraga kćeri, budi Božja svojina, samo njegova svojina. Traži da se samo njemu svidiš, a stvorovima samo u njemu i poradi njega.

(17. kolovoza 1918., Rachelina Russo, Ep. III., str. 521)

19. prosinca

Za skorašnje Božične blagdane šaljem od srca i u si-novskoj ljubavi svoje najiskrenije čestitke, želeći Vam od Djeteta Isusa duhovnu i vremenitu sreću.

Neka Djetešce, koje se želi roditi, primi moje skromne i slabašne molitve, koje mu uzdižem u ovim svetim danima sa živom vjerom, za Vas, za sve poglavare i za cijeli svijet.

Neka se ovome Nebeskom Djetešcu svidi primiti moje želje, to jest da ga ljubim onoliko koliko gaje samo kadro ljubiti jedno stvorenje na zemlji te da vidim kako ga svi ljudi ljube!

Naposljetku, neka spusti malo nebeske rose u srce nevoljnih duša! Sada nemam za njih riječi kojima bih im uputio savjet. Želim im samo reći da im se može sveto zavidjeti na njihovoj sudbini. Budući da ih vidim tako utučene, radujem se tome u duhu i osjećam zbog njih neku svetu zavist, onu, naime, „natjecateljsku". Dragi oče, njihovo je stanje takvo, a posebno jedne duše, da nisu kadre osjetiti nikakvu utjehu ni od kakve dobre riječi koju bi im se moglo uputiti.

Bog je njihov razum zapečatio tamom, njihova je volja stavljena u suhoću, sjećanje u prazninu, srce u gorčinu, potištenost u krajnju osamu. A sve je to vrlo vrijedno svete zavisti, jer pridonosi tome da oraspoloži i pripravi njihovo srce na primanje istinskoga obličja duha, što zapravo nije drugo doli sjedinjenje u ljubavi.

Bog je s tim ljudima. Neka im dostaje volja koja je uvijek spremna posve se posvetiti Bogu i činiti djela njemu na čast i slavu.

(19. prosinac 1913., ocu Agostinu iz Samostana San Marco, Lamis, Ep. I.,str. 439)

20.prosinca

Moj predragi oče,

dok se približava sveti Božić, savjest mi jednostavno nalaže da ne dopustim da blagdani prođu a da Vam ne zaželim puninu svih nebeskih utjeha koje Vaše srce želi. Jako sam svagda molio za Vas, koji ste mi bili i bit ćete mi osoba vrlo draga. Ovih ću dana udvostručiti svoje molitve Nebeskom Djetetu kako bi se udostojalo sačuvati Vas u ovome svijetu od svake nemilosti, ponajviše od nemilosti da izgubite Dijete Isusa.

Moje je zdravlje čas bolje čas gore. Trpim, istina je, vrlo mnogo, ali sam vrlo radostan jer mi ni u trpljenju Gospodin ne prestaje davati da kušam neizrecivu radost.

21. prosinca

Za skorašnje blagdane svetoga Božića i Nove godine, srca puna zahvalnosti i u sinovskoj ljubavi, šaljem Vam svoje najiskrenije ćestiike, moleći Nebesko Djetešce za Vašu duhovnu i vremenitu sreću.

Ne dvojite, oče, da Vaš sin ne zna u svojoj malenkosti ispuniti svoju dužnost prema našemu zajedničkom Ocu s čvrstim pouzdanjem daće vidjeti kako se ispunjaju njegove želje. Neka novorođeno Djetešce primi moje slabe i mlake molitve, koje mu upućujem s najsvetijom upornošću u ovim danima, s nakanom za Red, poglavare, Provinciju i cijelu Crkvu.

Čujte kakva mi se neobična pojava događa već neko vrijeme, koja mi ne zadaje baš malu brigu. Kod molitve mi se događa da zaboravim moliti za one koje su mi se preporučili (doduše, ne sve) ili za koje bih želio moliti. Naprežem se prije nego što počnem moliti, primjerice, preporučiti ovu ili onu osobu. Ali čim započnem moliti, moj Bože, pamćenje postaje prazno i ne može se naći više nikakva traga onome što mi tako leži na srcu.

A, drugi put osjećam se ponukan, dok sam u molitvi, moliti za one za koje nikada nisam namjeravao moliti i, što je još Čudnije, ponekad za one za koje nikada nisam čuo, koje nikada nisam vidio i koji mi se nikada nisu preporučili, ni preko drugih ljudi.

I takve molitve Gospodin uslišava uvijek prije ili kasnije. Neka se Gospodinu svidi da spoznate pravo značenje ove neobične i nove pojave i, ako Bog hoće, možete mi to obznaniti, a ja Vas molim da mi to ne uskratite.

(20. prosinca 1910., ocu Bencdettu iz Samostana San Marco,

22. prosinca

Opet Vam dolazim čestitati svetkovinu Rođenja Svetoga Djeteta, kao i Vašoj vrlo cijenjenoj obitelji. Gospodin i Presveta Djevica neka Vas sve više učine dostojnima vječne slave. U toj vjeri i po nadahnuću Božjemu žarko želim da Vam svi divni Božični blagdani Rođenja Djeteta Isusa budu ispunjeni velikim zadovoljstvom te da uzmo-gnem upućivati Vam ovu čestitku dugi niz godina, i to sa željom da u Vama sve više raste ljubav, koja je kraljica i majka svih kreposti.

O, lijepa kreposti ljubavi, koju nam je donio Božji Sin, koliko si uzvišena! Ona treba biti svima na srcu, a posebno onime koji su se zavjetovali na svetost. Na tu Vas je svetost Gospodin pozvao bez ikakve Vaše zasluge. I, iako Vas vidim kako dobro napredujete na puru ljubavi, ipak ne prestajem ustrajavati na tome kako biste sve više u njoj napredovali.

(20. prosinca 1914., Raffaelini Cerase, Ep. IL, str. 280)

23. prosinca

Duhovne hunjavice koje ponekad kušaš ne trebaju te čuditi a niti dotući ni obeshrabriti samo ako posjeduješ istinsku želju za revnošću. Dakle, ako zbog tih duhovnih hunjavica duša ne ostavi svoje svete vježbe, ona ide naprijed te služi Bogu i ljubi Boga o vlastitom „trošku", u nesebičnoj ljubavi. Reci mi, moja dobra kćeri, zar se blagi Isus nije rodio u najvećoj studeni? Pa zašto onda ne bi ostao u hladnu srcu? Pod tom studeni ne podrazumijevam, dakako, zanemarivanje naših dobrih odluka, nego jednostavno umor i težinu duha, zbog kojih mučno hodamo stazom na koju smo postavljeni i od koje se ne želimo nikada udaljiti dok ne stignemo do luke.

(1. kolovoza 1917., upućenoj nepoznatoj osobi, Ep. IH., str. 922)

24. prosinca

Dijete Isus neka uvijek kraljuje u tvome srcu i učvrsti i utvrdi svoje kraljevstvo u tebi! Upravo sam te, a i druge želje, prikazao za tebe Bedehemskom Djetetu u ovim elanima.
Naš te Gospodin ljubi, kćeri moja, i ljubi te nježno. I ako ti ne daje uvijek okusiti blagost te svoje ljubavi, to čini zato da te više ponizi i poništi u tvojim očima. Ne propuštaj stoga utjecati se njegovoj svetoj dobrohotnosti s pouzdanjem, posebno u vremenu u kojemu ga predo čujemo kao majušno betlehemsko dijete. Jer, kćeri moja, radi čega on preuzima na sebe ovo blago i ljupko obličje djeteta ako ne da nas potakne da ga s pouzdanjem ljubimo i da se s ljubavlju pouzdajemo u njega?

(25. prosinca 1918., Antonietti Vona, Ep. III., str. 881)

25. prosinca

Dijete Isus neka ti nadahnjuje sve veću ljubav prema trpljenju i preziru svijeta, neka njegova zvijezda sve više rasvjetljuje tvoj um, a njegova ljubav preobrazi tvoje srce i učini ga dostojnim njegovih Božanskih milina.

Tim iskrenim željama, koje u ovim danima stalno izražavam za tebe pred Djetetom Isusom, odgovaram na tvoje posljednje pismo, koje mi je nedavno stiglo. Neka se Isusu svidi uslišiti sve te moje želje.

Radostan sam zbog onoga što milost čini u tebi i, dok se s tobom radujem, ujedinjujem se s tobom u veličanju Božjega milosrđa zbog tolike naklonjenosti koju ti iskazuje. Dakle, raširi svoje srce i pusti da Gospodin slobodno djeluje. Rasprostri svoju dušu pred Božanskim Suncem i pusti da njegove spasonosne zrake odagnaju od nje tamu koje Neprijatelj često stvara.

Preporučujem ti poslušnost bez pogovora onome koji zastupa Boga na zemlji. Poslušna duša, kaže Duh Sveti, pjevat će pobjedu pred Bogom. Drži sebe uvijek ništicom pred Gospodinom i jako poštuj sve ljude, no posebno onoga tko ljubi Boga više od tebe. I raduj se zbog toga što mu tu ljubav, koju ti nisi uspjela dati Bogu, daju druge duše, koje su Bogu draže i vjernije.

(bez datuma, Mariji Gargani, Ep. III., str. 388)

26. prosinca

Rastite sve više i nikada se ne umorite napredovati u kraljici svih kreposti - kršćanskoj ljubavi. Razmislite o tome da nikada nije previše rasti u toj prelijepoj kreposti. Neka Vam bude draža negoli zjenica oka, jer je upravo ona najdraža našemu Božanskom Učitelju, koji je u Svetome pismu naziva „svojom zapovijedi". Ah, cijenimo jako tu zapovijed Božanskog Učitelja i sve će teškoće biti nadvladane.

Toliko je lijepa krepost ljubavi, Rafaelina, da je Božji Sin, da bi je zapalio u našim grudima, htio sam sići iz krila Vječnoga Oca i postati sličan nama da nas pouči i da nam olakša, po sredstvima koja nam je ostavio, stjecanju te predivne kreposti.

Molimo ustrajno od Isusa tu krepost i zalazimo se uvijek novim snagama da rastemo u njoj. Molimo je, ponavljam, uvijek i više negoli ikada na svetkovinu Kristova uskrsnuća. Molite je i za mene, koji toliko potrebujem tu krepost da ne iznevjerim dobrotu Oca Nebeskoga.

(30. ožujka 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 382)

27. prosinca

Potičem i Vas i sebe da se ujedinimo i približimo Isusu kako bismo od njega primili zagrljaj i poljubac, koji nas posvećuje i spašava. Slušajmo kako nas sveti kralj David poziva da pobožno cjelivamo Sina*:* Osculamini filhim [1] ***Poljubite sina, vidi Ps 2,11***. jer taj sin o kojemu ovdje govori kraljevski prorok nije nitko drugi doli onaj o kojemu je govorio prorok Izaija: ***DIJETE NAM JE ROĐENO, SIN NAM JE DAROVAN*** **(***PUER NATUS EST NOBIS, FILIUS DATUS EST NOBIS***).**

O, Raffaelina, lo je dijete dragi Brat, Zaručnik koji voli naše duše, čije društvo sveta zaručnica u liku vjerne duše u Pjesmi nad pjesmama traži i za čijim Božanskim poljupcima čezne: *QUIS MIHI DET TE FRATREM MEUM, ET INVENIAM TE ET DEOSCULER TE! OSCULETUR ME OSCULO ORISI*[2] [2] ***O, da si mi brat (...) našla bih te (...) poljubila bih te (Pj 8,1). Poljubi me poljupcem usta svojih (Pj 1,2). U latinskom doslovno stoji.- neka me poljubi itd.*** Taj Sin jest Isus. A poljubiti ga i ne zatajiti ga, privinuti ga uza se a ne zarobiti ga za sebe, pružiti mu poljubac i zagrljaj miline i ljubavi, koji on od nas očekuje i koji nam dopušta da učinimo, znači, kaže sveti Bernard, služiti mu istinskom ljubavlju, ispunjati po svetim djelima njegove nebeske pouke, koje ispovijedamo riječima.

Ne prestajmo stoga ljubiti na taj način Božjega Sina. Jer ako mu budemo pružali takve poljupce, on će sam doći, kako je obećao, pun milosrđa i ljubavi. Doći će uzeti nas na svoje ruke da nas izljubi poljupcem mira po sakramentu svete popudbine u smrtnome času. I tako ćemo, u svetom Gospodnjem poljupcu, završiti svoj život. Divan poljubac Božje blagonaklonosti, zbog čega se ne primiče, kako

kaže sveti Bernard, lice licu, usne usnama, nego se međusobno Stvoritelj i stvorenje, čovjek i Bog, ujedinjuju kroz cijelu vječnost.

28. prosinca

Da, Božanski Ljubitelju, Gospodaru našega života, ***TVOJE JE MILOVANJE SLAĐE OD VINA. MIRIS TVOJIH POMASTI PUN JE MILINE.***

O, kćeri moja, tko može priopćiti divne tajne koje se kriju ispod vela ovih riječi zaručnice iz Pjesme nad pjesmama? Uzaludno bih pokušavao objasniti sve te divne tajne. Ono što mogu reći jest da upravo onda kada preblagi Gospodin učini dušu dostojnom da može izgovoriti te riječi onako kako ih je izgovorila zaručnica iz Pjesme nad pjesmama, ona osjeti takvu milinu da odmah zapazi da joj je Isus jako blizu. Sve njezine moći bivaju stavljene u tako savršen spokoj da joj se čini da posjeduje Boga onoliko koliko samo može poželjeti. Gotovo dodiruje rukom ništavilo, što su zapravo sve stvari ovoga bijednoga svijeta.

Božanski joj Zaručnik očituje vrlo važne istine na posve nov način. Ali duša ne vidi Božanskog Dragoga, koji joj se na ovaj način priopćuje, samo zna da je on s njom i ne može u to ni najmanje sumnjati. Ona se nalazi u ozračju sličnom ozračju svjetla, kuša u sebi divne učinke toga jedinstva sa Zaručnikom, i osjeća se toliko učvršćena u kreposti da joj se čini da gotovo više nije ona ista osoba. Živi tako nastanjena u beskrajnosti potpuno nebeske utjehe da u opojnosti svoje radosti više ne zna što željeti ili tražiti od Boga.

Ukratko, u tome moru svjetla i blaženstva duša ne zna što je postala. Osjeća da je sva izvan sebe, osjeća da je Božanski Zaručnik grli i privija je k sebi te se sirota od preobilne radosti osjeća onesviještena. Tada joj se čini da je s mnogo ljubavi nošena na Božjim rukama i da je on stišće uza svoje grudi, na svoja Božanska prsa, a njezina je opojnost takva da zbog toga ostaje kao zapanjena i gotovo izvan pameti pa u zanosu svete ludosti može reći onome koji ju je blago osvojio: ***TVOJE JE MILOVANJE SLAĐE OD VINA. MIRIS TVOJIH POMASTI JE PUN MILINE.***

(7. rujna 1915., Raffaclini Cerase, Ep. II., str. 482)

29. prosinca

Još jedna godina odlazi u vječnost s težinom mojih grijeha koje sam u njoj počinio! Kolike su duše sretnije od mene pozdravile zoru a ne svršetak! Kolike su duše ušle u Isusovu kuću i ondje će zauvijek ostati! Kolike su duše, mnogo sretnije od mene i kojima sveto zavidim, prešle u vječnost kao pravednici! S Isusovim cjelovom, ojačane sakramentima i potpomognute Božjim službenikom, umrle su s nebeskim osmjehom na usnama, unatoč tjelesnim bolima kojima su bile pritisnute!

Oče moj, dosadno mi je živjeti ovdje dolje. Tako mi je gorka muka živjeti život progonstva da više gotovo ne mogu. Pomisao da svakoga trenutka mogu izgubiti moga Isusa toliko me brine da to nije moguće opisati. Samo duša koja iskreno ljubi Isusa može to razumjeti. Samo ona duša koja iskreno ljubi Isusa može to znati.

U ovim tako svečanim danima za mene, jer su blagdani Nebeskog Djeteta, često sam bio obuzet tim prekomjernim izljevima Božje ljubavi, koje toliko oslabljuju moje siromašno srce. Sav prožet Isusovim blagonaklonostima prema meni, uputio sam mu uobičajenu molitvu s najvećim pouzdanjem: „O, Isuse, kada bih te mogao ljubiti, kada bih mogao trpjeti koliko bih htio i zadovoljiti i nadoknaditi na neki način nezahvalnosti ljudi prema tebi!"

(29. prosinca 1912., ocu Agostinu iz Samostan San Marco,

30. prosinca

Beskrajno pouzdanje u Boga i onda kada Vas nesreća i neprijateljske zasjede uznemiruju. Tko se predaje Bogu, tko se u nj uzda, neće nikada biti postiđen. Vaš život neka bude sav istrošen u zahvaljivanju Božanskom Zaručniku, njemu neka budu upućena sva Vaša djela, svi Vaši otkucaji srca, svi Vaši uzdasi: s njim ostanite uvijek, u vremenu zla i kušnje. S njim ostanite i u duhovnim utjehama. Za njega, naposljetku, živite, za njega neka bude istrošen cijeli vaš život. Njemu predajte svoj i tuđi odlazak s ove zemlje, kada, gdje i kako on hoće. U svemu se pokažite sve dostojnijom svoga kršćanskoga poziva.

Živite tako da se Otac Nebeski može Vama dičiti, kako to i čini, a diči se po tolikim izabranim dušama, kakva je i Vaša. Živite tako da svakoga časa možete ponoviti s apostolom svetim Pavlom: ***BUDITE MOJI NASLJEDOVATELJI, KAO ŠTO SAM JA NASLJEDOVATELJ ISUSA KRISTA.*** **Ži**vite tako, ponavljam, da svijet opet može reći za Vas: „Evo Krista!" O, nemojte, za ljubav Božju, držati ovaj izraz pretjeranim! Svaki kršćanin, istinski nasljedovatelj plavokosoga Na-zarećanina, može se i treba zvati drugi Krist, čiju sliku treba duboko u sebi nositi. O, kada bi svi kršćani živjeli u skladu sa svojim zvanjem, sama bi se zemlja progonstva pretvorila u raj!

(30. ožujka 1915., Raffaelini Cerase, Ep. II., str. 382)

31. prosinca

Priznajem vrlo dobro da u sebi nemam ništa što je kadro privući poglede ovoga našega preblagoga Isusa. Sama njegova dobrota ispunila je moju dušu tolikim dobrima! Njegov me pogled gotovo nikada ne napušta. Posvuda me slijedi. Oživljuje moj život zatrovan grijehom. Raspr-šuje u meni guste oblake kojima je obavijena moja duša poslije grijeha.

Noću, dok sklapam oči, vidim kako se spušta zavjesa i kako se preda mnom otvara Raj. I, obradovan tim viđenjem, spavam sa smiješkom blagog blaženstva na usnama i savršenim mirom na čelu, čekajući da me moj mali drug iz djetinjstva dođe probudili kako bismo zapjevali jutarnje hvale Ljubljenome našega srca.

O, oče moj, ako spoznaja moga stanja budi u Vama samo jednu misao koja ne budi samilost, upravite je, molim Vas, mome Ljubljenome za mene u znak zahvalnosti.

(14. listopada 1912., ocu Agostinu iz Samostana San Marco,

Uređeno: 19. V 2015.

Izvori

* **Agostino da san Marco u Lamisu, Diario,** ***G. di Flumeri, Edizioni Padre Pio da Pietrelcina, San Giovanni Rotondo (Foggia) 1971.***
* **Capobianco C. Detti e aneddoti di padre Pio G. di Flumeri,** ***Edizioni Padre Pio da Pietrelcina, San Giovanni Rotondo (Foggia) 1973.***

' Congregatio de Causis Sanctorum, Sipondna, Beatifcadonis et Canonizationis Servis Dei Pii a Pieterlcina sacerdotis professi OFM Cap. ***Informatio super virtutibus (Francesco Forgi-one) (Pieterlcina 1887. - San Giovanni Rotondo 1968.), peti svezak, Grad Vatikan 1997.***

* *D'Apolito A., Padre Pio da Pieterlcina.* **Ricordi - Esperienze - Testimonianze,** ***Edizioni Padre Pio da Pieterlcina, San Giovanni Rotondo (Foggia) 1986.***
* *Di Flumeri G.,* **Componimenti scolastici,** ***Edizioni Padre Pio da Pieterlcina, San Giovanni Rotondo (Foggia) 1973.***
* *Paolino da Casca lenda,* **Le mie memorie intorno a Padre Pio,** ***Edizioni Padre Pio da Pieterlcina, San Giovanni Rotondo (Foggia) 1975.***
* **Pasquale G. Padre Pio. Le mie stimmate. Le lettere del santo di Pieterlcina,** ***San Paolo, Cinisello Balsamo (Milano) 2002.***
* **Pasquale G. Padre Pio. Vittima per consolare Gesù. Le lettere del santo di Pieterlcina,** ***San Paolo, Cinisello Balsamo (Milano) 2002.***

Pasquale G. Padre Pio. Modello di vita spirituale. Le lettere del santo di Pieterlcina, ***San Paolo, Cinisello Balsamo (Milano) 2003.***

Pasquale G. Padre Pio. Nel segno di Francesco. Le lettere del santo di Pieterlcina,** ***San Paolo, Cinisello Balsamo (Milano) 2004.

Pasquale G. Padre Pio. Profeta obbediente. Le lettere del santo di Pieterlcina,** ***San Paolo, Cinisello Balsamo (Milano) 2005.

Pasquale G. Padre Pio. Maestro e guida dell'anima. Le lettere del santo di Pieterlcina,** ***San Paolo, Cinisello Balsamo (Milano) 2006.

Pasquale G. Padre Pio. San Paolo modello del vero cristiano.. Le lettere del santo di Pieterlcina,** ***San Paolo, Cinisello Balsamo (Milano) 2008.

Vincenzo da Cascalenda,* **Padre Pio da Pieterlcina, Testi-moninaze, *Edizioni Padre Pio da Pieterlcina, san Giovanni Rotondo (Foggia) 1969.*